F. ARNAU

PIELEA ÎNGERULUI NEGRU

EDITURA – A.P.P.

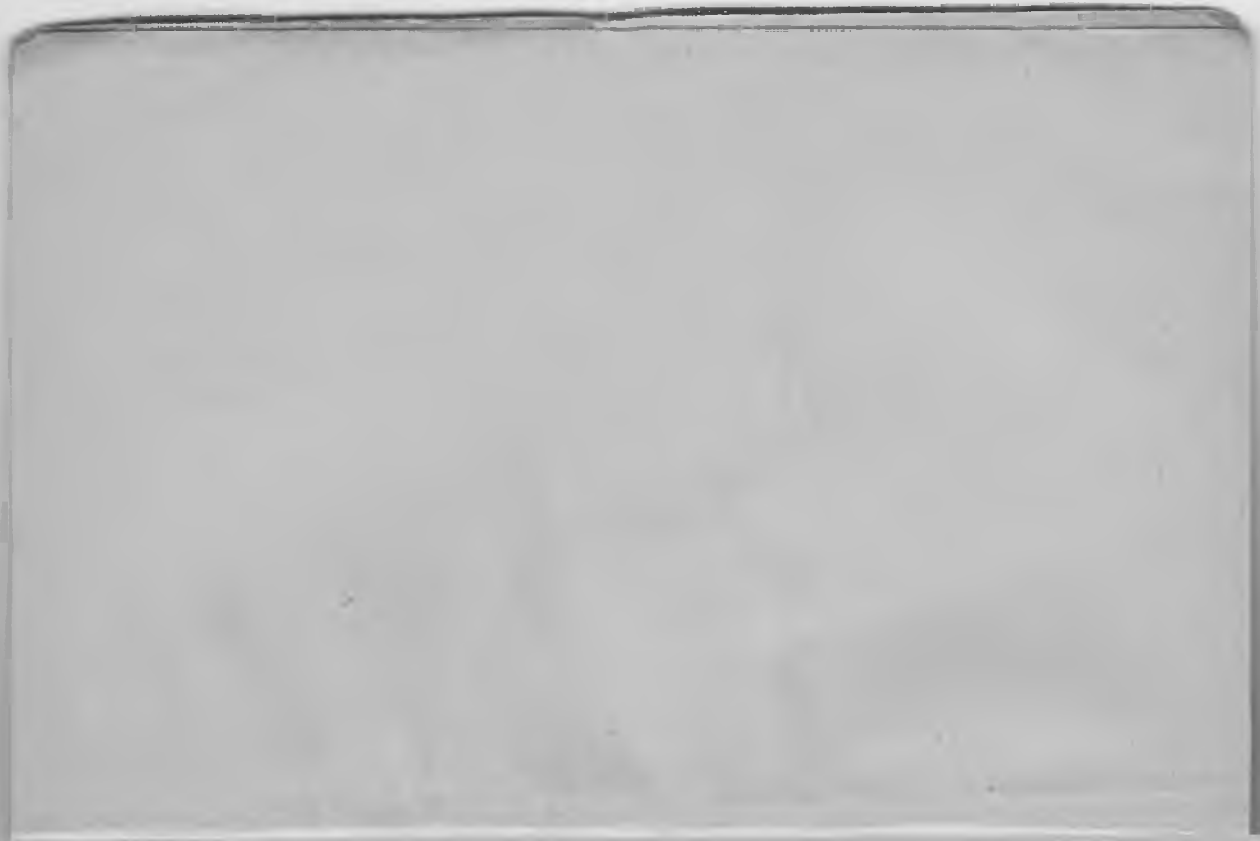

„Cine a biruit prin forță, și-a învins dușmanul numai pe jumătate'.

John Milton

I

ȘI ACUM, DRAGII MEI, vă rog să semnați Procesul verbal Nr. 2.

Rostind aceste cuvinte, celebrul detectiv particular William Warren, întinse marelui industriaș Altan Gray, faimosul său stylou de aur, pe care i-l dăruise Președintele republicii franceze, cu prilejul descoperirii manuscriselor însîngerate, ale memoriilor dictate în taină, de fostul Președinte Felix Faure, perversei Margareta Steinheil.

— Parcă mai iscălirăm unul, acum două săptămîni, se miră Tom Wesley, rîzînd. O să ne faci și pe noi polițiști.

— Tocmai de aceea este numărul doi, fiindcă celălalt a fost primul.

Allan Gray semnă și trecu tocul cumnatului său Tom.

— Acum totul e în ordine, exclamă vesel detectivul.

PROCES-VERBAL Nr. 2

Prolegomena „Comorii Roșii"

A. Gray, industriaș. T. Wesley, inginer. W. Warren, detectiv.

— E de prisos să vă mai citesc cuprinsul: Îl cunoaşteţi amîndoi.

— De cunoscut, îl cam cunoaştem, răspunse Tom, dar nu-l prea înţelegem.

Ba eu, să-ţi spun drept, nici nu l-am citit, adaugă Allan Oray. Dar mie orice mi-ar pune sub ochi scumpul nostru Will, iscălesc cu ei închişi.

— Îţi mulţumesc, Allan. Acum fiţi buni şi semnaţi şi fotografiile giuvaericalelor. Iată-le... Ca să vă convingeţi pe deplin, mai uitaţi-vă odată la ele, că pe urmă vine băiatul şi le ia.

Waren întinse, pe istorica sofa verde, din cabinetul său de lucru, cîteva bijuterii de o valoare considerabilă, pietre scumpe de mărimi neobişnuite, coliere lucrate în depărtări albastre, brăţări din vremuri imemoriale, adevărate minuni.

— Îmi iau ochii, Allan! N-am mai văzut atîta strălucire, zise Tom cu o admiraţie nesfîrşită.

— Comparaţi fotografiile cu nestematele, pentru că va trebui să iscăliţi.

— Nu compar nimic, semnez pur şi simplu, răspunse Allan, aşternîndu-şi caligrafic numele pe cele trei fotografii, care înfăţişau giuvaiericâlele:

În prima, bijuteriile erau aşezate într-o casetă.

În a doua, ele erau înşirate pe canapeaua verde, întocmai aşa cum se puteau vedea şi acum.

În a treia erau prinse de gîtul, la pieptul, la mijlocul, la mîinile şi la picioarele unei fete de o rară fumuseţe.

— Aş da cîteva mii de lire sterline numai pentru colierul de perle, ce-i atîrnă pe piept, încolăcit de trei ori, — zise unul din eu.

— I-ar sta bine lui Sissy, cum este ea, înaltă şi frumoasă, remarcă Tom.

— Sînt de aceeași părere, îi răspunse detectivul, serios, dar această comoară nu este de vînzare. O! E o întreagă poveste! Poate o veți afla odată. Dacă proprietara ei ar putea să înstrăineze numai una din pietrele ce sclipesc pe canapea, ea ar scăpa de nenorocirea ce o așteaptă.

— Atît de bogată și se simte amenințată de cineva? Este de necrezut, — zise Allan.

— Da, îi răspunse detectivul. Se găsește în mare pericol, din care nu știu cum va scăpa.

— Nu este greu de înțeles — se amestecă și Tom. Cineva vrea să-i fure bijuteriile. Asta nu este de mirare. Asemenea bogății au stîrnit totdeauna invidie și lăcomie. Eu cunosc o doamnă foarte onorabilă care, dacă ar avea prilej, s-ar face hoață, numai și numai să-și poată însuși asemenea minunății! Un lucru însă nu înțeleg. Dacă este prevenită, dacă știe toate astea...

— Ea nu știe, răspunse detectivul și dacă le-ar afla, poate că nu le-ar crede.

— De ce nu le puneți în siguranță voi, care știți cum stă chestiunea și care, după cum văd, le aveți în mînă? De ce nu le depuneți la o bancă?

— Fiindcă lucrurile stau cu totul altfel. E o taină ce nu-mi aparține.

— Oricum ar fi... Ce te oprește să iei măsuri?

— În casa în care, după bănuielile mele, se va desfășura drama, eu nu pot pătrunde.

— Se va desfășura? Vasăzică dumneata prevezi și viitorul? Bravo, Will! strigă Tom pe jumătate ironic, pe jumătate cu teamă.

Detectivul avea aerul că nu dă prea multă luare aminte acestei glume:

— Pornind de la elemente cunoscute...

Dar Tom nu-l slăbea:

— Mă rog, mă rog... Spune ce se va întîmpla.

— Va fi arestat cineva, sub învinuirea de a fi ucis, ca să fure această comoară.

— A... da... Pricep! Şi tu vei fi acela care va pune mîna pe dînsul.

— Nu... Eu îl voi scăpa, pentru că nu va avea nici o vină.

— Şi victima?

— Deocamdată trăieşte.

— Şi n-ar putea-o scăpa nimeni?

— Numai Dumnezeu!

— Şi nu este cu putinţă ca lucrurile să ia o altă întorsătură?

— Depinde de rolul imponderabilelor.

În clipa aceea intră Bob, servitorul negru al detectivului:

— Venit copil ala cu sticle.

— Adu-l încoace.

Un băiat slăbuţ, care nu părea să aibă 20 ani, înaintă sfios, salutînd în toate părţile.

Celebrul detectiv îl întîmpină cu mîinile întinse:

— Gata totul, Larry... Poţi să-ţi iei bijuteriile. Să bagi de seamă... Bob te însoţeşte pînă în apropierea palatului. Veţi .lua o maşină.

Apoi, întorcîndu-se către cei doi prieteni ai săi:

— Băiatul ăsta are o agerime de spirit cum n-am mai întîlnit. Dacă n-ar avea altele în vedere, l-aş lua cu mine. Ce mai detectiv ar ieşi! Mi-ar fi drag să lucrez cu el. Abia atunci biroul meu de poliţie particulară ar fi complet... Bob e forţa brutală... El ar fi cea spirituală...

Tom îl întrebă în glumă:

— Dar tu, ce mai eşti?

— Eu aş fi trăsura de unire între ei amîndoi şi aş cîştiga toate bătăliile.

— Sînteţi prea bun, Sir Warren, abia îndrăzni să mormăie tînărul.

— N-am spus decît ce cred despre d-ta! Ba chiar mai puţin. Înainte de a pleca însă, trebuie să recapitulăm faptele, ca să nu ne pomenim cu surprize. Strînge giuvaericalele. Aşa. Foarte bine. Pune-le în casetă. După ce te întorci, le pui la loc, fără să fii observat de nimeni. Acesta e poate punctul cel mai important Ţi-am spus de săptămîna trecută că, odată cele două procese verbale încheiate şi fotografiile bijuteriilor gata, eu nu mai pot să fac absolut nimic.

— Mă părăsiţi. Sir Warren, se văită tînărul.

— Dacă aşa ne-am înţeles! Orice aş face, de acum încolo, pînă cînd va sosi clipa cea mare, ar însemna să provoc închiderea mea în balamuc. Dacă aş avea curajul să exprim bănuielile mele, ar ieşi un scandal nemaipomenit. Crezi că este cu putinţă, în societatea noastră, să învinuieşti pe cineva că va săvîrşi un asasinat? Ai fi legat, chiar dacă ar fi vorba de un om de rînd. Dar cînd la mijloc este cine ştii, acuzaţia n-ar părea numai nebunească, ci ar fi socotită ca o adevărată crimă.

— Eu, zise Allan, dacă aş fi convins că Lord Majorul Londrei va săvîrşi mîine o faptă rea, nu m-aş sfii s-o strig în gura mare. Totul este să împiedici de a se produce infracţiunea. Ce-mi pasă mie cine este la mijloc? Ce-mi pasă ce va zice lumea?

— Da. Dar eu nu sînt mare industriaş şi n-am milioanele tale. Eu aş putea să trec, dacă nu drept

un șantajist ordinar, cel puțin drept un reclamagiu, care vrea să-și facă faimă cu orice preț.

— Și cînd mă gîndesc că domnișoara — interveni sfios tînărul — rămîne acolo, în condițiuni atît de detestabile!

— Știu, ai dreptate, fata se găsește în cel mai mare pericol, dar mi-e peste putință să intervin. Dacă ar auzi cineva ce-am vorbit noi amîndoi, ar zice, cu siguranță, că ne-am înțeles perfect... și știi de ce? Pentru că ne-ar crede pe amîndoi țicniți.

— Poate oricine să zică ce o vrea, numai s-o scap!

— Am făcut, deocamdată, tot ceea ce puteam face, — îi răspunse detectivul, puțin mai rece. — În definitiv presimțirile noastre sînt foarte negre. S-ar putea însă ca lucrurile să iasă cu totul altfel. Se poate ca diavolul să fie ceva mai bălan.

— Eu cred că-i și mai negru, afirmă încruntat tînărul.

— În orice caz, eu trebuie să stau de o parte, adaugă Warren.

— Pînă cînd?

— Pînă cînd femeia va fi asasinată.

II

TOT CU OFICIOSUL ĂLA de Lawrence în mînă?

— Doar n-o să citesc descrierile de călătorie ale lui Burton?

— Ciudate gusturi ai! Am încercat și eu, cum știi, să savurez, ca tine, una din cărțile lui.

— Ei, și? Nu ți-a plăcut? Te vedeam mereu cu ea în mînă.

— A trebuit să parcurg sute de pagini, ca să aflu că părțile cele mai ispititoare ale corpului coanei Constanța, soția scriitorului Clifford, nu sînt nici ochii, nici sînii, ci... părțile de dindărăt...

— Dumneata ești întruparea moralității!... Știu! Așa sînteți toți, în teorie. Dar, în practică, ești de aceeași părere cu fizicul... . Ai aceleași preferințe. Dovadă că, de cîte ori trece Doris, îți fug ochii, al naibii ce ești... tocmai prin acele părți, ce saltă ritmic sub rochie.

— Ți se pare... Doris n-are nici piept, nici fese.

— Cred... Nu le-o fi avînd, ca ale coanei Constanța — să se poată așeza o întreagă lume pe ele — dar au început și ale ei să se reliefeze. Parcă te aud, mîine poimîine, spunînd și tu, că te-ai mulțumi să nu trăiești, în această lume, decît zece minute, numai să i le poți mîngîia! Așteaptă că se vor dezvolta și ele...

— Gelozie!

— Eu nu sînt geloasă.

— Dar nici eu n-am uitat ce-a suferit, de la tine, guvernanta care a plecat.

— Pentru că era obraznică, nu pentru că sînt eu geloasă.

— Atunci de ce te tot agăți de Doris?

— Eu? Absolut de loc. Mai bine te-ai întreba de ce te agăți tu de ea.

— Îmi este absolut indiferentă.

— De altfel toate prietenele mele au început să mă privească ironic... O fată atît de frumoasă, care nu ne este nici un fel de rudă și stă totuși în casa

noastră!... Lady Winter mi-a spus pe şleau că sînt proastă.

— Dar Doris nu este o fată frumoasă, este doar profesoara fetiţei noastre Maisie... şi atîta tot...

— Ştiu, dar fata noastră poate foarte bine să se ducă la şcoală iar Doris să-şi caute norocul în altă parte.

— Motivele pentru care ne ţineam fata acasă, au rămas în picioare. Nu s-a produs nici o modificare de cînd am luat hotărîrea. Fata este tot atît de slabă, de palidă, de delicată, şi de neobişnuită cu lumea. Ai fi în stare să laşi fata să colinde drumurile... s-o expui la cine ştie ce primejdii. Şi asta numai din gelozie.

— Ba nu. Dacă vrei, fata poate să rămînă tot acasă. Dar cine ne obligă să ţinem, în locuinţa noastră, o fiinţă cu ochi de drac ca ai lui Doris?

— Bine, să căutăm alta.

— Să căutăm, deşi eu sînt absolut sigură că n-o să găsim alta la fel niciodată, zise femeia, îmbufnată. Aşa este omul cînd îmbătrîneşte: începe să se uite la minore.

— Păcătuieşti, vorbind astfel. Doris este cinstea personificată.

— Nu rezistau ele cetăţile, înainte, cînd războinicii le izbeau cu berbecul! Dar azi, cînd sînt mijloace de luptă perfecţionate! Va cădea şi ea — ca toate celelalte!

— Văd că o păzeşti destul. De cîte ori schimb un cuvînt cu ea, eşti în spatele nostru. Dacă ne plimbăm, împreună cu fetiţa, te iveşti şi tu pe neaşteptate.

— Pentru că te cunosc.

— Lasă, că scenele astea mi le faci de acum 20 ani!

— Pentru că, și atunci, te uitai după altele. Ce, nu mai ții minte scena cu Lady Thomson?

— Și atunci ai făcut scandal tot degeaba. Cîte nu se întîmplă la o petrecere?

— Așa e!... La petreceri, bărbații însurați strîng în brațe femeile altora și-și plimbă mîinile pe ciorapii lor, în sus.

— N-ai văzut bine.

— Să știi... Să nu zici că nu ți-am spus! În clipa în care îmi voi forma convingerea că ai cucerit-o și pe asta, că ai făcut din Doris amanta ta, actul de dreptate pe care trebuia să-l săvîrșesc de mult, nu va mai întîrzia.

— Mă amenințI?

— Nu te amenințI, dar, la timp, te voi executa.

— Nu te cred atît de fioroasă.

— Ți-ai bătut joc de mine o viață întreagă, dar acum nu mai pot să rabd. Dacă vrei să scapi de ceea ce te așteaptă, să dăm afară din casă pe Doris... Să luăm altă profesoară, ceva mai puțin seducătoare. Sau, mai bine, să rămînă numai Martin, care o învață matematicile și educația fizică.

— În schimb însă la tine pot veni toți acei caraghioși dandy, cu monoclu și cărare la ceafă?

— Te supără inofensivii mei prieteni?

— Dacă ar fi inofensivi nu i-ai aduce pe aici.

— Te înșeli. Sînt absolut inofensivi.

În cazul ăsta, cred că urmezi legile curentului electric. Primești numai flăcăi capabili de înaltă frecvență. De aceea spui că sînt inofensivi. La mare frecvență, curentul îți poate străbate trupul, fără să-ți facă nici un rău... Din contră... de cum le scade frecvența... îi dai frumușel pe ușă afară, ca să nu te

ucidă — întocmai ca și curentul electric cu frecvența coborîtă.

— Așa sînt oamenii de știință: maniaci. La bătrînețe încep să aplice botanica la zarzavat, chimia la bucătărie și electricitatea la pernele de pus sub posterior!

Marele chimist Keith Selford privea cu necaz, pe planturoasa sa soție Mary, care îi întoarse spatele ei monumental, mormăind cuvinte de ocară.

Cea mai grasă femeie din West End, cartierul aristocratic al Londrei, care era revoltată împotriva soțului ei, adăugă furioasă:

— Mai întîi, pe Doris n-o admit, pentru că este prea slabă.

— Ce are aface?

— O poți iubi prin contrast: pentru că tu ești voluminos și fiindcă eu, este drept, m-am cam dezvoltat în ultima vreme.

— S-o punem la regim. Voi cere doctorului s-o îngrașe cu orice preț.

— Lasă că-i prescriu eu un regim, cel mai bun: Ușa!

— Dac-aș face și eu același lucru cu minorii tăi vizitatori?

— Atunci s-ar pune și chestia celorlalți. Dacă este vorba de război, voi începe și eu să mă întreb ce faci cînd te închizi, ceasuri întregi, cu Ivan Ivanovici, diplomatul sovietic, cu doctorul Samuel, americanul și ceilalți...

— Nu te amesteca în lucrările mele științifice!

— Cunosc eu erudiția lui Ivan Ivanovici, a cărui soție a fost ucisă, pe cînd venea de la rendez-vous — și

a doctorului Samuel, un cocainoman de frunte. Pot oricînd să-i trimit și eu... pe unul, la cuiburile de hetaire perverse și pe celălalt, la cîrciumă.

— Te rog să nu te amesteci.

— Cu o singură condiție... Nici tu să nu intri în viața mea particulară.

— Despre partea mea, ești liberă. Poți continua să umpli gura acestor dandy cu toate bunătățile, dar să le pui cîte o botniță, altfel te vor compromite definitiv. Te-ai agățat de Ivanovici, ca să nu te întreb cu mai înainte, ce caută, toată ziua, în budoarul tău.

— Bolșevicul este prietenul tău, nu al meu.

— Prieten nu, — admirator, — precizează el.

— Știu că amîndoi sînteți modești!

III

ÎNTR-O ZI, pe cînd William Warren se odihnea — după ce reușise să prindă pe ucigașii cu casse-tête, se pomeni cu tînărul Laurențiu Martin, care îi spusese că vrea să-l angajeze într-o afacere ce va deveni celebră. Băiatul era foarte încurcat și părea că nu vrea să spună tot ce știe, ba nici chiar atît cît îi trebuia marelui detectiv spre a afla despre ce este vorba. După cîteva minute de dialog schimbat în asemenea condițiuni, Warren, plictisit, îi zise:

— Ca să nu mai pierdem timpul, prietene țin să-ți mărturisesc, de la început, că nu intru în nici o afacere, înainte de a o cunoaște pe de-a-ntregul și în toate amănuntele ei. Nu obișnuiesc să bîjbîi în întuneric, ca să nu am în urmă, surprize dureroase. Cînd eram

mai tînăr, dădeam și eu năvală cu ochii închiși... Dar azi!...

— Vă rog să-mi făgăduiți că primiți, și vă voi spune tot ce se poate da pe față de pe acum. Credeți-mă, domnule Warren, că ce v-am propus nu sînt tainele mele și că încăpățînarea mea este, în realitate, o datorie față de cei interesați în cauză. Dacă primiți să fiți sprijinitorul nostru...

— Întîi să-mi destăinuiești totul și, abia în urmă, îți voi spune dacă avem șanse de izbîndă, pentru că eu nu mă amestec în afacerile ce se pierd. Poate că ai auzit că, în toată cariera mea, nu există nici o înfrîngere.

Cu admirație nestăpînită, Martin răspunse:

— Cine n-o știe?

— E mîndria mea... Nu pentru că am izbutit întotdeauna — asta poate fi o chestiune de noroc — ci fiindcă întotdeauna am ocolit cauzele nedrepte.

— Este vorba, poate, de un mare furt, săvîrșit într-o casă misterioasă.

Will Warren se întunecă. Modul cum se introdusese la dînsul băiatul ăsta, sfiala, rugămințile lui, îl făcuseră să nădăjduiască într-un caz deosebit. Cînd colo, era vorba de un furt ordinar. Nemulțumit, detectivul îl întrebă, aproape răstit:

— Cum, „poate"? De ce este casa misterioasă? Și... este sau nu este furt?

— Că este misterioasă casa în care se vor petrece cele ce bănuiesc, aceasta este credința mea. Dar despre asta, vom vorbi mai tîrziu. Am zis că este vorba, poate, de un mare furt, fiindcă la furt nu este exclus să se adauge, de pildă, o încercare de asasinat, sau chiar o crimă.

— A! Un omor? Voiți să mă angajați, de bună seamă, din partea păgubașului?

Tînărul răspunse repede, cu sinceritate:

— O, nu, domnule, dimpotrivă.

Warren sări în sus:

— Cum, tinere, voiți ca eu să iau apărarea unui hoț și a unui criminal?

— Exact. A unui presupus hoț și a unui închipuit atentator, — ceea ce este cu totul altceva.

— Obiectul furtului?

— Bijuterii de milioane, pietre scumpe de mărimi neobișnuite, antichități.

— Putem cunoaște pe presupusul autor al loviturii?

— O copilă, o copilă frumoasă ca soarele și nevinovată. Și ochii băiatului începură să strălucească, cînd adăugă: Doris nu este în stare să-ți zică nici „du-te mai încolo!"

— A fost arestată?

— O, nu, căci atunci ar fi fost prea tîrziu! Ea n-a fost încă arestată. Se află tot în palatul pe care eu îl bănuiesc plin de mistere.

— Și ce voiți de la mine?

Băiatul nu se lăsă încurcat.

— Furtul nu s-a comis încă Deocamdată, nu există nici reclamant, nici învinuit.

Privirile detectivului se schimbară brusc. Se uită la băiat ca la un ticălos, ce ar fi venit să-l corupă, apoi zise:

— Ah, înțeleg. E vorba să se săvîrșească un furt și autorii ar vrea să se asigure, de mai înainte, de un detectiv, care ar putea să-i apere. Vor, adică, să săvîrșească una sau mai multe infracțiuni, fără nici un risc,

cu toate șansele de a scăpa din această afacere buni teferi?

— Nu, domnule Warren. Nici un ne-am gîndit la asta. În ce mă privește, n-am pus mîna, în viața mea, pe un cap de ață și nici nu proiectez asemenea isprăvi. Mă mir că ochiul d-voastră a putut să se înșele.

Detectivul șovăi o clipă:

— Dar mi-ai spus că nu-i vorba de dumneata? De unde știi atunci că se va săvîrși un furt? Cine este hoțul, fie că este real, sau închipuit? Și dacă domnișoara este nevinovată, de ce vă temeți că nu-și va putea dovedi nevinovăția?

— Tocmai aici este partea curioasă a afacerii și de aceea recurgem la prețiosul d-voastră concurs. Sînt student în ultimul an la drept, dar sper să-mi sfîrșesc studiile în timpul cel mai scurt cu putință și să intru în magistratură. Aș vrea să fiu judecător de instrucție. O, ce frumoasă carieră! Să fiu intransigent. Nici un răufăcător nu mi-ar scăpa din mînă. Am citit, cu pasiune, pe Edgar Wallace, pe Conan Doyle. Sînt îndrăgostit de romanele de aventuri. Cunosc memoriile d-voastră!

— Da, pricep. Totul se petrece în închipuirea dumitale. Ei,prietene, în viață se întîmplă cu totul altfel. Și, dacă l-ai citit pe Edgar Wallace, știi că vinovații din lucrările lui colaborau cu oarecare avocați de pe la periferie, de prin mahalalele apașilor, nu cu marii detectivi.

— N-avem nimic comun cu vinovații. Sînt sigur că se va face o reclamație și că stăruințele, ca și presiunile politice, vor fi atît de mari, încît nevinovăția singură nu va putea lupta cu forța, ce va tinde să

distrugă pe cei năpăstuiți. Iată de ce am venit la dvoastră. Copila nevinovată este absolut singură.

Warren zîmbi:

— Mi se pare însă că te are pe dumneata.

Tînărul îi răspunse cu entuziasm:

— O, da, cu trup și suflet — dar eu sînt atît de mic!

— Nimeni nu-i prea mic, cînd luptă pentru adevăr. De ce nu aștepți ca faptul de care vă temeți să se producă și să angajați, atunci, tot ce vă va trebui: Avocați și chiar detectivi, dacă veți socoti că este nevoie.

— Așa ar fi firesc, dar în afacerea noastră sînt lucruri foarte stranii. După cum v-am spus la început, atunci ar fi prea tîrziu... Atunci prevenita n-ar putea măcar să-și angajeze un avocat!

— Va pierde tot avutul ei?

— Nu numai că nu va mai avea posibilitatea materială, dar nici nu va mai avea prilejul de a sta de vorbă cu un om ca dumneavoastră.

— Ești plin de taine, tinere... Pînă la condamnare, orice prevenit poate să-și aleagă apărătorul.

— Ei nu-i va fi îngăduit lucrul acesta!

— Îmi iau eu angajamentul ca, la timp s-o cercetez în închisoare și să-i aduc un avocat, dintre prietenii mei.

— Nu vă luați, vă rog, angajamente pe care nu le veți putea ține.

— Detectivul îl privea pe tînăr din ce în ce mai mirat.

— Atunci ce voiți să fac?

— Să ne înțelegem de pe acum. Am, aici, dovada concludentă a nevinovăției presupusei hoațe.

— Ai proba inocenței unei hoațe, care încă n-a furat? Desigur că n-are nici o vină înainte de a săvîrși infracțiunea. Toți hoții au fost cinstiți, pînă în clipa cînd au făcut-o la stînga.

— Nu, domnule Warren, de astă dată vor fi împrejurări excepționale.

Bunăoară... Un palat imens, în care se întîlnesc fel de fel de bătrîni suspecți și tineri din cea mai bună lume. Un savant, care lucrează pentru noi, sau pentru Rusia Sovietică — nu sînt încă fixat. În acest mediu au dus-o împrejurările pe biata Doris. Cunoscînd sentimentele stăpînului casei pentru ea, sînt sigur că, într-o bună zi — atunci cînd va fi respins — va fi arestată și izolată de toată lumea. Îi vor surîde perspectivele unor luni nesfîrșite de prevenție. Puterea care o prigonește se va socoti sigură de ea. Învinuitorul are o reputație europeană. Miniștri se înclină în fața lui. Zidurile pușcăriei vor fi groase și broaștele ușilor solide. Cu răbdare vor aștepta ca arestul să se transforme în cavou. Dar atunci, cînd se vor socoti mai triumfători, cînd o vor tîrî în fața juraților, în scopul de a-i da ultima lovitură, vă veți ivi dv. — ca o bombă! Avocatul va fi pretext, iar depoziția dumneavoastră va fi atît de senzațională, încît va uimi lumea întreagă. N-am citit nicăieri de vreo izbîndă, ca aceea care o veți obține dumneavoastră în afacerea noastră! Dovezile vor fi atît de puternice, încît salvarea ei va fi asigurată; iar dușmanii ei vor fi zdrobiți, prefăcuți în pulbere. Ah, ce splendid sfîrșit de roman de acțiune! Magistrații, jurații, publicul din sală, avocații vor rămîne încremeniți. Am viziunea clară a achitării triumfătoare. Doris va fi scoasă pe brațe din sălile tribunalului.

— Am descurat multe afaceri ciudate, dar aceasta mi se pare din cale afară de curioasă.

— Nu făgăduiesc. Vă voi face imediat dovada afirmațiilor mele.

Și tînărul scoase din geantă, una după alta, mai multe bijuterii. Fu o adevărată surpriză pentru detectiv.

— Un pandantiv orbitor!

— Dar ce ziceți de colierul ăsta, cu optzeci de perle?

— E minunat. Uite ce diamante! Ale cui sînt aceste comori din basme?

— Ale hoației.

— Atunci, ce anume va fura?

— Chiar aceste bijuterii.

— Glumești!... Se va fura pe sine?

— Deocamdată nu vă pot da mai multe explicații. Vă rog un singur lucru: să primiți aceste bijuterii, să le fotografiați și să încheiați, împreună cu secretarul dumneavoastră sau cu cine doriți, un proces-verbal, prin care să se stabilească, în justiție, la nevoie, că ele au fost în mîinile dumneavoastră în zilele în care într-adevăr vor rămîne aici. La acte veți adăuga și fotografia aceasta, făcută de mine, în care fata poartă bijuteriile.

Pe cînd detectivul primea fotografia, băiatul adăugă:

— În același proces-verbal se va face o descriere amănunțită a tuturor acestor bijuterii. Atîta tot.

— Voiți să le lăsați la mine?

— Trebuie. De altfel o fac cu toată încrederea.

Detectivul zîmbi.

— Și cînd le veți lua?

— După ce veți termina fotografierea lor și veți încheia cuvenitul proces-verbal. Voi veni, sau voi trimite pe altcineva să le ridice.

— De pildă, domnișoara Doris.

— Nu , oricine afară de ea.

— De ce?

— Pentru că ea nu știe absolut nimic.

— Cum? Nu știe nici că are această avere?

— Din toată această afacere, este singurul lucru de care nu se îndoiește. Am rugat-o să-mi împrumute bijuteriile, dorind să mă servesc de ele într-un studiu asupra podoabelor feminine la diferite popoare, studiu pe care, de altfel, nici nu mă gîndesc să-l scriu.

— Atunci ea nu bănuiește că va fi...

— Hoață? Habar n-are.

— Atunci lucrurile sînt foarte simple. Întrucît faptul nu s-a produs n-aveți decît să anunțați pe prefectul poliției, ca să împiedice totul.

— Dacă aș spune toate acestea unui funcționar polițienesc, m-ar lua în rîs. E vorba de personagii atît de importante, că aș intra în belea pe degeaba! În afară de asta, nu sînt în joc eu, care am viziunea clară a infamiei ce se va pune la cale. Eu n-am nici un rost în afacere. Cum să-i comunic fetei bănuielile mele? Cum s-o determin să ia poziție împotriva oamenilor din casa în care locuiește?

— A! E vorba de familie?

— Nu. Totuși viitoarea hoață stă, deocamdată, împreună cu acuzatorii săi de mîine. Își cîștigă existența în casa lor.

— Sînt niște simple bănuieli ale dumitale.

— Numai pîn-acum. Dar care se vor conforma matematicește.

— Nu vreau să-ți sting entuziasmul. Dacă întîmplător temerile dumitale s-ar confirma, aș regreta în urmă. Am nevoie de două săptămîni ca să scot fotografiile și să închei două procese verbale — pentru că de două este nevoie — semnate de martori. Te vei întoarce dar peste paisprezece zile. Odată cu bijuteriile, îți voi da atunci și răspunsul meu. Dacă primesc, actele rămîn la mine, spre a le utiliza la vreme, dacă nu, ți le dau dumitale, să faci ce vrei cu ele. Trebuie să mă gîndesc puțin, înainte de a mă angaja. Dumneata! Contezi viitorul, despre care cel mai mare poet al Franței spunea că este al lui Dumnezeu. Nu te condamn că pui prea multă inimă în această chestiune dar nici nu sînt obligat să te urmez. Pînă atunci, dacă vrei, îmi vei trimite, prin poștă, un memoriu asupra acestei afaceri.

— Foarte bine. Voi începe chiar astăseară să lucrez la acest memoriu, în care veți găsi, cel puțin, o parte din deslușirile de care aveți nevoie. Mai am o rugăminte: vă vom plăti onorariul la urmă.

— Să nu discutăm despre onorariul unei afaceri, în care n-am intrat. Cînd mă voi hotărî să primesc, aceasta va fi cea din urmă chestiune la care mă voi gîndi.

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc din suflet. Vă veți convinge, în curînd, că presupunerile mele se vor realiza și că fata, pe care vreau s-o scap, merită această luare aminte.

— Îți urez să păstrezi despre ea cît mai multă vreme iluziile de acum. Nu-ți făgăduiesc nimic. Du-te liniștit acasă și nu vorbi cu nimeni despre lucrurile acestea, că altfel strici totul. Peste două săptămîni vom ști ce avem de făcut.

Viitorul avocat strînse, vădit mișcat, mîna celebrului detectiv. Ochii săi erau umezi, cînd îi mulțumi încă odată adăugînd:

— Cu acest prilej, veți descoperi poate și taina laboratoarelor secrete, din palatul acela blestemat. Poate că țara întreagă se va cutremura cînd misterele închise acolo vor fi date la iveală.

Rămas singur, Warren cercetă cu o lupă, pe rînd, toate bijuteriile. Se convinse ușor că erau veritabile. Peste o clipă chemă la telefon pe cel mai cunoscut fotograf din oraș, care îi răspunse că va trimite cel mai bun lucrător și cel mai bun aparat. Înșirînd bijuteriile pe masă, în așteptarea fotografului, renumitul detectiv, murmură cu un ușor regret:

— Tinerețe! Tinerețe!...

Alergă din nou la telefon și rugă pe multimilionarul Allan Gray și pe inginerul Tom Wesley să vină pînă la dînsul. Cînd cei doi cumnați sosiră, detectivul le explică, în puține cuvinte, chestiunea și încheiară împreună *Procesul-Verbal Nr. 1* prin care constatau existența bijuteriilor ce se aflau în păstrarea detectivului, punînd data reală. Rostul acestui proces-verbal era ca să se constate că, în ziua de 21 ianuarie, giuvaericalele se aflau în casa lui Will Warren. După ce semnară cu toții, sosi și fotograful. Detectivul le zise:

— Peste paisprezece zile îmi veți face plăcerea de a mă vizita din nou, ca să încheiem al doilea proces-verbal.

...Așa a intrat celebrul detectiv Will Warren în afacerea *„Epidermei Artificiale"*.

IV

SIR CAWLER, șeful lui „Criminal Investigation Departament", fusese chemat, în grabă, la War Office. Aici îl aștepta ministrul de externe. Un diplomat este, în general, un om rece. Șeful lor, ministrul de externe, este cîteodată și mai rece. Dar cînd ești și diplomat și ministru de externe și englez, trebuie să fii cam de trei ori mai rece decît un om obișnuit. Cu toate acestea, de astădată, ministrul de externe nu-și putea păstra calmul obișnuit. Nici nu răspunse la salutul lui Sir Cawler:

— Mi se pare că *Epiderma Artificială* trece granița!

— Nu vă veți supăra. Excelență, dacă, după modesta mea părere, un lucru inexistent nu se poate expatria.

— Știți d-voastră precis că este vorba de ceva inexistent?

— Permiteți, domnule ministru. Chiar aseară șeful meu, prefectul poliției, m-a încredințat în această privință.

— Cu toate acestea, Sir Cawler, întreaga armată este în fierbere; mai cu seamă aviația este indignată. Nu știu unde vor ajunge lucrurile.

— Domnii ofițeri nu sînt bine informați, Excelență.

— Nu există ofițer englez, care să nu fie convins că născocirea cea mai groaznică a geniului omenesc distrugător, *Epidemia Artificială*, a fost realizată.

— Poliția nu are, în această privință, nici un raport care să confirme faptul.

— Îmi închipui că nu aveți credința, Sir Cawler, că tot ceea ce nu este în rapoartele dvoastră, nu există nici în realitate.

Şeful poliţiei criminale primi, mişcat, lovitura.

— O, nu, Excelenţă... Facem şi noi ce putem!

— Cei mai distinşi ofiţeri ai armatei engleze şi-au format convingerea că această groaznică armă de luptă, menită să distrugă totul, va fi întrebuinţată, într-un viitor război împotriva noastră.

— Poliţia îşi face datoria; cei mai abili agenţi ai noştri urmăresc problema şi se gîndesc zi şi noapte la ea.

— Bagă de seamă, Sir Cawler, dumneavoastră aveţi agenţi care gîndesc henidic. De la Constantinopol, reprezentanţii ministerului nostru au reuşit să afle mai mult decît noi, care locuim în acelaşi oraş cu inventatorul Keith Selford.

— Aş fi recunoscător. Excelenţă, domnilor de la Constantinopol, dacă ar binevoi...

— Poliţia cere relaţii de la noi? De altfel taina în sine aparţine armatei. Datoria oricărui bun englez este s-o slujească în mod sincer.

Ia spune, cine de la ambasada sovietică îl vizitează pe inventator?

— Consilierul de ambasadă John Ivanovitz, dar toată lumea ştie pentru ce se duce.

Ministrul fu neplăcut impresionat de atitudinea schimbată a poliţistului. Îi răspunse rece:

— Eu, bunăoară, nu ştiu!...

— Doamna Selford este o femeie voinică, exuberantă, a cărei dragoste de viaţă şi de petreceri este indeosebeşte cunoscută.

— Şi moscovitul?

— Este soţul Soniei Dimitrievna, care a fost asasinată pe cînd se întorcea de la amantul ei. Nişte detracaţi.

— Consilierul de ambasadă bea?

— Ca toți rușii.

— Are amante?

— După ce și-a îngropat soția, a adus în casă o călăreață de circ, care umblă pe stradă cu cisme și cu cravată!

Capul cărunt, distins, al ministrului de externe se clătină. El privi adînc în ochii detectivului:

— Dar, dacă rusul face toate acestea, ca să îndepărteze bănuielile, ca să îndrepte luarea aminte în cu totul alte direcțiuni, ca să ne împiedice să-i aflăm intențiile rele? Dacă totul este un simplu joc, pentru înșelarea poliției londoneze? Secția criminală îi numără sticlele înfundate de vin pe care le bea și îi păstrează pomelnicul femeilor cu care se culcă, dar nu prea știe ce scopuri ascunse urmărește dînsul.

— Cunoaștem și activitatea sa comunistă.

— Este cu putință să credeți că el se duce la Selfort, după grațiile perimate ale Lady-ei Mary? Dar toată lumea știe că Lady Selford nu-i o femeie, ci un hipopotam!

— Noi, la C. R. A. *(Criminal Recorder Affairs)* avem note, din care reiese că sînt băieți, din societate, de 18—20 ani, îndrăgostiți de femei care nici nu se pot mișca din cauza grăsimii. Adevărați munți de carne.

— Cazuri patologice.

— Meseria ne-a învățat să știm că foarte rar se găsesc oameni absolut normali, în marile metropole ale lumii. Ivanovitz este un detracat, după cum era și biata nevastă-sa, eroina afacerii cu cravașa lui Allan Gray.

Ministrul deveni și mai serios. Se încruntă. Se vedea că nu vrea să spună tot ce știe, dar în același timp nu se putea opri de a arăta că știe mai mult:

— Sir Cawler, John Ivanovitz nu se duce în casa Selfort de dragul planturoasei Mary.

— Dacă Excelența voastră păstrează această convingere...

— Cine mai intră în palatul Selford?

— Laurențiu Martin, un tînăr student sărac, unul din profesorii fiicei lor. Mai au, deasemenea, în casă, o profesoară, pe Miss Doris Elliot. Apoi un american, doctorul Samuel, sosit de curînd pe insulă și o ceată veselă de băieți tineri, pe care Mary Selford îl lasă s-o bată la cărți. De pildă, Carter, fiul millionarului.

— Ce știi d-ta despre „Epiderma Artificială"?

— La noi, la Black-Museum, avem tricouri negre, întrebuințate de hoții de hoteluri pe pielea goală; cărora agențiile le spun epiderme artificiale, pentru că se lipesc, ca și o nouă piele, de trupul spărgătorilor. Dar nu despre asta este vorba. Keith Selford, chimist cu reputație mondială, a comunicat, într-o bună zi, ministerului nostru de război, că este pe cale să descopere cel mai periculos gaz asfixiant ce se poate închipui.

— Vă rog să precizați: Poliția a prins întîi de veste sau chimistul a comunicat faptul autorităților?

— Nu... Ce este drept, este drept. Chiar el ne-a adus la cunoștință descoperirea. De altfel, urmărea un scop bine determinat: cerea fonduri pentru continuarea experiențelor.

— Poliția este informată dacă a fost satisfăcut?

— Da... li s-au pus la dispoziție laboratoarele armatei, dar el a refuzat categoric, declarînd că nu de aparate are nevoie, ci de bani!

— Nu i s-a dat nimic?

— I s-a oferit o sumă mică, pe care a refuzat-o.

— Înțeleg... De aceea a comunicat că dificultăți noi s-ar fi ivit în cale și că realizarea „Epidermei Artificiaiele" va trebui să sufere o apreciabilă întîrziere.

Prefectului poliției nu i s-a părut suspectă această afirmațiune?

— De loc. Șeful meu a găsit-o firească.

— V-a spus lucrul acesta chiar prefectul?

— Firește. Excelență. Afirmațiunea aceasta era mărturisirea propriei neputințe a chimistului Selfort. Încurcat în datorii avînd de plătit, în străinătate, picătura de radium cu care lucrează, a crezut că poate să facă rost de ceva parale, pretextînd o invenție pentru uzul aviației britanice.

— Scepticismul lui „Scotland-Yard" ne este cunoscut. Dar dacă Keith Selford a reușit să realizeze „Epiderma Artificială"? Și dacă John Ivanovitz, pupînd mîinile și picioarele coanei Mary, a izbutit să șterpelească descoperirea, sau a plătit-o pur și simplu, ca pe o marfă?

Polițistul rămase foarte încurcat. Ministrul de externe revenea la ideea lui dintîi. Socoti că nu este prudent să continue a-l contrazice. Abia se calmaseră lucrurile, între Scotland Yard și War-Office. Răspunse dar, înclinîndu-se:

— Binevoiți, Excelență, a ne da un răgaz pentru verificarea faptelor.

V

DORIS ELLIOT, profesoara fiicei chimistului Selford, era o fată frumoasă și cuminte. Își petrecea viața citind și instruind pe eleva sa: bună la suflet, ea credea

că toată lumea este tot atît de curată, de senină, ca și dînsa. Toți din casă observaseră că Selfort era îndrăgostit de Doris, numai ea habar nu avea... Era atît de nevinovată!

Dar, în seara aceea de toamnă, cînd ploaia arunca în geamuri picături reci, iar Lady Selfort își lua ceaiul în mijlocul fluturașilor sentimentali și monoclați, chimistul se urcă la etajul al doilea, unde se afla camera tinerei fete.

— Aveți treabă cu mine? îl întîmpină voioasă Doris, privindu-l drept în ochi.

Selfort se turbură:

— Stai, Doris, o rugă el blînd. Vreau să-ți vorbesc.

Și se așeză într-un fotoliu, în fața ei. Fata rămase în picioare, zîmbind:

— Este vorba, fără îndoială, de eleva mea?

— Nu, Doris. De astă dată vom vorbi despre noi. Știi că eu lucrez la o născocire, pentru care am abandonat toate celelalte lucrări ale mele.

— Am auzit, Sir Selford.

— Vom avea, în curînd, o avere fantastică.

Fata bătu din palme:

— O, ce bine îmi pare!

— Ai auzit de Nobel?

— Inventatorul dinamitei? Știu! N-a luat John Galsworthy premiul instituit de el?

— Tocmai. Nobel a strîns o avere fabuloasă, dar eu îl voi întrece. Mai am însă nevoie de puțn timp și de mulți bani. Ah, dacă aș avea acești bani!

— Dar Lady Selford este bogată.

— Ea nu-mi dă nici un shilling. De altfel, nici nu vreau să iau bani de la ea!

— Dar de ce, Sir Selford?

— Pentru că eu, Doris, aş voi să-mi construiesc fericirea într-un cerc care să n-o cuprindă şi pe dînsa.

— Doar este soţia d-voastră?

— Da, dar nu mi-e dragă. Cunoşti, Miss, apucăturile şi prietenii ei. Nu mai este nevoie să te pun în curent. Dar dumneata încă nu ştii cît este de stricată. Eşti prea tînără şi prea curată pentru aşa ceva.

Fata se simţi jenată pentru întîia oară şi căută să schimbe vorba:

— Mi-aţi putea spune şi mie în ce constă invenţia d-voastră?

— E mare, Doris, genială, unică! „Epiderma Artificială" înseamnă pacea eternă, pentru biata omenire hărţuită de boli şi de mizerii... Şi mai înseamnă distrugerea celor ce vor încerca să se opună proprietarilor acestei născociri geniale.

Fata dădu din umeri nedumerită:

— Sînt atît de proastă, Sir Selford, că n-am prins încă sensul celor ce-mi spuneţi!

— Pacea eternă, — pentru că războiul nu va mai fi cu putinţă, după ce popoarele vor afla despre invenţia mea: Ea ar distruge lumea... Dar dacă, totuşi, va mai fi război, puterea care va avea „Epiderma Artificială..."

— Anglia, se înţelege, exclamă repede fata.

El însă continuă:

— Puterea care o va avea, va putea să lupte singură, cu toate celelalte state la un loc, pe uscat, pe mare şi în văzduh. Pentru „Epiderma Artificială" nu există mască, nu există costum, nu există apărare!

— Un gaz asfixiant? O otravă din cele care irită pielea și provoacă erupții? Un gaz lacrimogen?...

— Nimic din toate acestea. Substanța cu care lucrez eu este, în laborator, atît de inofensivă, că s-ar putea întinde pe pîine, ca untul și mînca fără nici un pericol, — bineînțeles dacă ar fi gustoasă.

— Atunci? Vom arunca, din escadrilele aeriene, hrană trupelor vrăjmașe?

— O, nu! Odată scoasă din laborator, „Epiderma Artificială", aruncată de sus, devine arma cea mai primejdioasă din cîte se cunosc de o sută de mii de anii de cînd durează viața pe acest pămînt al tuturor fărădelegilor.

— Care este acțiunea ei?

Keith Selford se ridică în picioare, privi în depărtare un punct nelămurit; cu ochii ficși, cu vocea schimbată, el începu:

— *În orașul dușman lumea se plimbă pe stradă, liniștită, — în cazul cînd încă nu s-a declarat războiul; sau agitată, în cazul cînd operațiunile au și început pe front. Eu văd limpede orașul și ghicesc clipa apropiindu-se. Iat-o! Escadrila cu «Epiderma Artificială», se ivește triumfătoare, deasupra cetății, în albastrul cerului, sus, sus de tot, la o înălțime pînă unde nu bate nici una din din armele cunoscute pînă astăzi! Ea disprețuiește artileria așa zisă anti-aeriană. Aviatorii în posesia marii taine aruncă, de acolo, din înălțimile necercetate, mii de foițe subțiri, de dimensiunile unei voalete ceva mai mari. Aceste voaluri cad peste capetele trecătorilor, ca niște fire de păianjen. La început nu li se dă nici o importanță. Sînt atît de ușoare și atît de transparente! Cucoanele sentimentale, cred că sînt funigei! Fiecare*

dă din mîini, apoi încearcă să le dea la o parte, socotind totul ca o neplăcere de o clipă. Văd totul! Acolo, departe, puzderie de voalete au căzut din cer peste capetele brune sau blonde! Dar nimeni nu simte, în primele momente, primejdia grozavă. Vălul a căzut, ca o glugă, peste capete și marginile sale s-au lipit de piele, de bărbie, de fălci, de gît, de ceafă, ca și cum ar fi fost strînse cu o sfoară; o pungă răsturnată. Vălul este impermeabil. Iată: mulțimea se îngrijorează, se înăbușe, se sufocă! Cel care a primit o asemenea chivără, din cer, bagă de seamă că nu mai are aer, ridică mîna și trage de ea, din nou. Substanța tainică se întinde, dar nu se rupe. Odată lipită de piele, sau de orice alt obiect, „Epiderma Artificială» nu se mai deslipește; iar cel care trage, observă că n-o poate rupe. În timpul acesta, fără a se utiliza nici o otravă, omul moare asfixiat: comunicația cu aerul i-a fost întreruptă. Uite-i!... Cad ca muștele! Victoria este a națiunii care a știut să-și procure, din vreme, misterul «Epidermei Artificiale»!

Fata îl privea uimită:

— O, dar este îngrozitor!

— Știu, dar așa a fost întotdeauna războiul. Războiul viitor însă le va întrece pe toate în cruzime și în pustiire.

— Dar substanța de care vorbiți nu se rupe niciodată?

— Ba da, dar ca să se rupă, îi trebuie mai mult timp decît poate un om să trăiască fără aer. După ce victima a murit, poți rupe substanța cu ajutorul unor chimicale, ca pe o țiplă, de pe capul tău. Dar ea nu lucrează numai așa. Să nu crezi că numai capul este în primejdie. Dacă luăm un om perfect sănătos și îi acoperim pieptul, spatele și abdomenul cu „Epiderma

Artificială", lăsîndu-i capul, mîinile şi picioarele libere, el va muri mai curînd sau mai tîrziu — chestiune de rinichi. Propriile sale toxine, pe care nu le mai poate elimina, îl dau gata. „Epiderma Artificială" se lipeşte pentru totdeauna de cea firească şi se confundă cu ea. Pot rămîne puncte în care ea nu s-a lipit perfect, dar ea nu se rupe, după cum ţi-am mai spus, decît după ce îşi face efectul. „Epiderma Artificială" cade peste măştile făcute împotriva gazelor, le înfăşoară, le îmbrobodeşte şi omul moare în acelaşi mod, ca şi cel care n-a purtat niciodată mască.

— Ştii ce, Sir Selford!... Mai bine nu mai da la iveală grozăvia asta!

— De ce, fetiţo? Oare Nobel este detestat, pentru că a născocit dinamita? Dimpotrivă. Cine ar fi ştiut de existenţa lui, dacă nu devenea celebru prin această invenţiune? S-a ridicat pe sine şi a ridicat şi ţara sa.

— Te rog, te rog, Sir Selford, renunţă la ea! D-ta eşti un om bun! De ce vrei să omori oameni nevinovaţi? Din toţi aceia pe care îi va distruge născocirea d-tale, există măcar unul, care să-ţi fi făcut vreun rău cît de mic? Atunci d-ta de ce să-i faci lui? De ce să loveşti populaţia oraşelor paşnice? Bătrînii, femeile, copiii. Te rog, Sir Selford, pentru mine, renunţă la această înspăimîntătoare invenţie, menită să distrugă biata omenire, care suferă destul şi fără această nouă pacoste.

— Niciodată! Ştii tu ce-mi ceri, Doris? Vrei să renunţ la cea mai mare faptă a mea, la dovada geniu lui meu, la speranţa mea supremă?

— Cînd este vorba de a face rău întregii omeniri, de ce n-ai renunţa?

Selford se încrunta. Privea la fată ca la un dușman. Ea observă și se dădu înapoi. Dar asta ținut o singură clipă. El deveni surîzător și se apropie de ea cu brațele întinse:

— Știi tu, Doris, pentru cine mă lupt eu? Pentru cine aș vrea să fiu bogat, puternic și mare? Știi tu, Doris, toată truda mea încotro tinde?

— Nu, Sir Selford, de unde să știu eu toate acestea?

— Nu cunoști tu o tînără fată, frumoasă ca un soare, o domniță din povești, un suflet de elită, care să merite aceste nobile sforțări?

Fata dădu din cap, sinceră, cu naivitate:

— Nu!

— O fată cuminte, care citește toată ziua și se ocupă cu instruirea elevei sale? O zînă, închisă într-un palat, ca o floare exotică într-o seră? Tot n-o cunoști?

De astă dată fata nu răspunse nimic, dar îl privea mirată, cu ochi mari, ca și cum i-ar fi spus cineva că a intrat o armată dușmană în cartierul West-End.

Selford continuă:

— Crăiasa din poveste ar putea să înlăture o mare nedreptate, să refacă viața unui om.

Doris îl întrerupse repede:

— Dar dacă voaletele, pe care escadrila aeriană le va arunca de sus, nu vor nimeri capetele oamenilor?

— Ori unde vor cădea, peste oameni sau peste animale, viața va înceta. Epiderma morții izolează, taie comunicația cu aerul, răpește omenirii oxigenul, fără de care nu poate trăi. Căzînd pe coșuri, le astupă, provoacă explozia cazanelor, asfixierea celor ce dorm prin case, celor ce se ascund prin pivnițe. Nimeni și nimic nu scapă. Epiderma artificială este bariera ce se pune între viață și om.

Doris răsuflă, văzînd că, vorbindu-i de ideea ce îl preocupa atît, a izbutit să-l hotărască să-şi întrerupă declaraţia de dragoste. Iluzia ei însă, nu ţinu decît o clipă, pentru că el reluă cu mai multă însufleţire atacul:

— Îmi eşti dragă. Doris! Nu mai pot trăi fără tine. Nu se poate să nu fi înţeles asta mai de mult.

— Vă rog, Sir Selford, ar putea să intre doamna.

— N-ai nici o grijă. Se găseşte în mijlocul unei cete de bărbaţi, care ar voi s-o facă să creadă să sînt îndrăgostiţi de dînsa. Şi chiar dacă ar fi aici, nu m-aş teme. Iubirea mea este atît de mare, că înfruntă totul.

Şi, pînă să bage fata de seamă, celebrul chimist se repezi şi o luă în braţe. Ea se zbătu, el o sărută, în neştire, pe obrajii, pe ochi, pe gură, pe păr, ca un nebun. Deodată, Doris fu cuprinsă de indignare:

— Te rog să mă laşi, că ţip! Ce îţi închipui că sînt eu?

— Vei fi soţia mea.

— Niciodată.

Selford încercă, din nou, s-o îmbrăţişeze, dar de astă dată, Doris se apără cu violenţă. Îl strigă în faţă:

— Să-ţi fie ruşine, om în toată firea!

El rămase nemişcat. O clipă, păru că s-a pătruns de vorbele profesoarei, şi strigă zîmbind:

— Amorul nu cunoaşte vîrstă!

— Vă rog. Sir. Selford, să mă lăsaţi în pace. Vă anunţ, totdeodată, că îmi voi căuta alt loc; iar dv. să faceţi demersurile necesare spre a găsi o altă profesoară pentru fiica d-voastră.

— Acesta este ecoul pe care l-a trezit, în sufletul tău, dragostea mea înflăcărată?

— La drept vorbind spusele dv. n-au deșteptat nici un ecou în sufletul meu. Doriți să știți ce simt? O surpriză dureroasă.

— Poate vrei să te duci să comunici totul soției mele?

— Aș fi datoare s-o fac, dar totuși n-o voi face. De ce? Nu știu!

— În acest „Nu știu" este închisă o mică nădejde pentru mine, pentru iubirea mea.

— Nu m-ați înțeles, Sir Selford. Sînt datoare să vă vorbesc cinstit. Între noi amîndoi, niciodată nu va putea exista un sentiment de dragoste, niciodată.

— Atunci sînt condamnat definitiv?

— De ce? Sînteți însurat, aveți o soție primită pretutindeni și foarte bogată, vă bazați pe grozăvia de care mi-ați vorbit ca să strîngeți averi fabuloase, ce vă mai lipsește?

— Tu!

Fata se dădu înapoi, lipindu-se de perete. El înțelese că un nou asalt, din partea lui, va ridica toată casa în picioare. Și renunță.

— Bine, d-șoară, îți las timp să te mai gîndești. Asemenea hotărîri nu se iau în pripă. Nădăjduiesc că, în curînd, vei fi cu totul de altă părere. Te rog să mă ierți, că m-am grăbit. Dar tocmai asta trebuie să-ți arate sinceritatea sentimentelor mele.

— N-aveți de ce să vă cereți scuze. Totuși vă rog să nu uitați că eu voi pleca.

Înainte de a ieși din camera lui Doris, Selford îi mai spuse:

— Atunci iubești pe un altul?

— Nu vă interesează.

Selford se întoarse, lăsă mîna să-i cadă de pe clanța ușii și îi strigă amenințător:

— Ba mă interesează. Și dacă d-ta, în timp ce faci educația fetei mele, ai un amant, mi-o vei plăti.

VI

ÎN BUDOARUL MARY-EI SELFORD era lume multă: o singură femeie — amfitrioana, — și o mulțime de bărbați. Soția celebrului chimist susținea, în contradictoriu, o discuție despre amor, cu un tînăr ce părea că n-a împlinit douăzeci de ani.

Ivan Ivanovitz, consilierul de ambasadă sovietic, se apropiă de doamna Selford:

— Eu cred, Lady Selford, că o femeie slabă nu poate inspira iubire.

— Ba da, răspunse tînărul de pe sofa, dar dragostea ei va fi tot atît de anemică, după cum este ea însăși.

— Și eu cred tot așa, adăugă moscovitul, o doamnă voinică, înaltă și bine făcută, așa, de pildă, ca gazda noastră, poate avea în dragoste o putere de zece ori mai mare decît a unei fete micuțe și slăbuțe.

Mary Selford, încîntată, se ridică în picioare, sub un pretext oarecare, dar în realitate vrînd să dea, încă odată, prilej musafirilor ei de a o admira în întregime. Cu ochii închiși pe jumătate, ca le spuse ademenitoare:

— Nici nu bănuiți de cîtă pasiune este în stare o femeie cu care Dumnezeu a fost darnic. Ea are infinit mai multe mijloace de seducțiune, decît un schelet înfășurat în pergament, cum sînt femeile slabe. Mă știu pe mine: cînd iubesc, îmi pun tot sufletul, tot sîngele, toți nervii în această iubire.

— Așa era și Sonia, oftă consilierul de ambasadă.

— Mie mi-o spui? exclamă gazda. Puține petreceri am făcut noi împreună? Îți aduci aminte, d-le consilier, ce frumoasă, era, cînd s-a jucat aici, la noi, „Suzana și Bătrînii"? Cînd a apărut, cu un voal subțire pe umerii rotunzi, întreaga sală a izbucnit într-un murmur de admirație; dar cînd a aruncat și acel voal și a rămas cu totul goală, spectatorii încremeniseră. Avea un corp de statuie antică. Și ce pătimașă era!

— O! Era o nebună!... complectă Ivanovitz.

— Am pierdut pe cea mai bună prietenă a mea. Femeile din ziua de azi sînt prefăcute, fac în public caz de morală, ca să-și bată joc de ea în particular, își acoperă tot mai mult trupul în general, ca să și-l despoaie cît mai bine între patru ochi. Sonia era sinceră. Nu pot să uit o întîmplare, era și Keith de față. Cineva afirmase că a cunoscut-o bine și a petrecut cu ea, cîteva zile de-a rîndul. Se precizase amănuntul dat de calomniator: o aluniță sub sînul drept si două pe șoldul stîng. Parcă printr-o putere magică, în momentul acela Sonia a rămas goală, trăgîndu-și îmbrăcămintea de pe ea, ca și cum ar fi fost înfășurată într-un cearșaf. Netulburată, pronunță doar trei cuvinte:

— Unde sînt alunițele?

A fost un gest extraordinar.

Băiețașul de pe canapea se amestecă atunci în vorbă:

— Ai fi în stare, Mary, să imiți acel gest?

— Oricînd, răspunse ea fără să se tulbure. Apoi, băgînd de seamă că s-a grăbit, adăugă: Bineînțeles cu rost, nu așa, degeaba! Dar dacă ar fi vorba să-mi apăr reputația, așa cum a făcut Sonia Dimitrievna, n-aș sta la gînduri nici o secundă.

— Dacă-i aşa, trebuie să găsim prilejul s-o provocăm, zise tare imberbul, sărind în picioare.

Ivan Ivanovitz, însă, interveni în grabă:

— Bagă de seamă, să nu vii în conflict cu Sir Selford.

— Dacă este vorba de bărbatul meu, să n-aveţi nici o grijă. Pot să fac şi gestul Phrineei şi al fetelor din Siracuza şi nici nu va clipi măcar.

— Îl calomniezi, zise fără convingere rusul.

— Mă neglijează cu totul. Nu se ocupă de loc de mine. Ca şi cum nici n-aş exista.

Moscovitul se grăbi să intervie cu aer nepăsător:

— E prea ocupat cu invenţia la care lucrează. Trebuie să fie ceva interesant.

Ea rîse dispreţuitor:

— „Epiderma Artificială"? El nu cunoaşte pielea femeii, despre care Anatole France spunea că este lucrul cel mai fin de pe pămînt şi ar avea să inveteze o nouă epidermă!

— E un gaz asfixiant? întrebă Rusul.

Tot atît de nepăsătoare îi răspunse:

— Dumnezeu ştie! Văd că tot frămîntă un fel de cocă de prăjituri, îi pune fel de fel de substanţe chimice şi apoi face cu ea baloane, cum fac copiii din spumă de săpun, cînd se joacă.

— A ajuns la o formulă pe care o are scrisă?

— Nu cred. Îmi închipui că bîjbîie încă în întuneric.

— Nu vă ţine în curent cu progresele pe care le face?

— Nici nu mă interesează. Chimia s-o cunoască negustorii care falsifică băuturile...

— Totuşi, am auzit că este vorba de o descoperire într-adevăr senzaţională.

— Eu am convingerea că n-o să facă nimic.

Se vedea că agentul sovietic ține cu orice chip să afle amănunte și că balena i le-ar fi dat, cu drag, dacă ar fi știut mai mult. El se ridică și rugă să-l anunțe pe Sir Selford că ar vrea să-l vadă. Peste o clipă feciorul îi aduse răspunsul că marele chimist îl așteaptă în biroul său. Cînd intră, Selford îi întinse amîndouă mîinile:

— Cu plăcere, domnule consilier! Cum te-ai îndurat să părăsești buouarul lui Mary?

— Într-adevăr cu greu se desparte cineva de dis-tinsa doamnă Selford, dar azi se împarte: are atîta lume acolo!

— Ia loc, dragă consilierule. Cu ce te pot servi?

— Ascultă, Keith , să vorbim ca doi prieteni adevărați. Nu mi-ai spus, niciodată, nimic, totuși eu știu de mult la ce lucrezi.

— De unde știi?

— Îți închipui că oamenii noștri își pierd timpul degeaba în ceața asta a voastră?

— Cunosc activitatea așa zisei „reprezentanțe co-merciale". Știu că numără pe cei mai iscusiți agenți ai organizației „Gosudarnie Politiciskaia Upravlenie! (G. P. U.). Dar orice ai zice tu, asta n-ai aflat-o de la ei, ci ei de la tine. În această privință Siguranța voastră poate să-ți fie recunoscătoare.

— De unde ai ajuns la convingerea asta?

— De aici din casă, zici că ai aflat despre „Epiderma Artificială"?

— Te înșeli, amicul meu. Știi bine că aici ne ocupăm de lucruri ceva mai ușoare, ca să uităm de asperi-tățile vieții.

— Da, dar grațioasa doamnă Mary, între două lucruri din cele pe care tu le numești ușoare și cîteva păhărușe de whisky, nu uita, de bună seamă, să povestească, în gura mare și despre truda mea științifică.

— Cred că te înșeli; Lady Selford se ocupă de tablouri frumoase, de flori parfumate, de muzică aleasă și de ceaiuri artistice. Nu se ocupă de mijloacele prin care un popor ar vrea să le distrugă pe toate celelalte.

— Cum văd eu, ești bine informat!

— Știu totul! Îți dau cuvîntul meu de onoare că nu de la nevasta ta.

— E culmea! Sistemul ăsta de spionaj face parte din planul vostru de cinci ani? Un lucru pe care îl știu numai eu singur, pentru că eu i-am inventat și de care a auzit vag numai nevastă-mea, de cine ar mai putea fi adus la cunoștința terților?

— În definitiv n-are însemnătate de unde am prins firul. Destul că sînt bine informat și am prilejul să te felicit călduros.

— Mulțumesc.

— Sîntem prieteni buni, nu-i așa? În momentele de disperare, cînd mi s-a adus în casă cadavrul bietei mele Sonia, cu capul sfărîmat cu „casse-tête"-ul, numai pe tine te-am avut lîngă mine. Poate că mi-aș fi zburat creierii, dacă tu nu mi-ai fi ridicat moralul. Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine. De asemenea este greu de uitat intervenția ta la War-Office, atunci cînd era vorba să fiu rechemat.

— Unde vrei să ajungi, Ivan Ivanovitz?

— Am scris la Moscova despre geniala ta invenție.

— Ai făcut tu asta? Iată-mă dar și trădător de țară!...

— Dar, de loc. Nu vinzi altei puteri nimic din ce este al țării tale! Ceea ce geniul tău creează, este exclusiva ta proprietate. S-a spus că la baza proprietății, ar fi o hoție; dar proprietatea intelectuală, dreptul creatorului, n-a fost încă de nimeni contestat.

— De ce nu m-ai întrebat și pe mine?

— Pentru că mi-am închipuit răspunsul tău. De altfel, îți spun drept că n-am putut da multe indicațiuni, întrucît și eu știu foarte puțin. Lucru îmbucurător însă: Kremlinul mi-a și răspuns, prin curier special: Afacerea se face.

— N-am oferit nimic.

— Comisariatul războiului a hotărît cumpărarea „Epidermei Artificiale"!

— Ba nu zău, John, glumești?

— Te vei convinge că vorbesc serios, cînd îți voi comunica suma pe care ți-o oferă Republica noastră.

— Ei! Ia spune, așa, de curiozitate!

— Cinci sute mii de lire sterline.

— Suma este, într-adevăr, ispititoare pentru oricine, dar mai ales pentru mine, care sînt pe pragul prăbușirii, avînd întreaga avere încurcată.

— Și acești bani ți-i voi număra chiar eu.

— Ivan Ivanovitz, ești diavolul în persoană!

— Cel mult umilul său reprezentant. Eu înțeleg pe diavol așa cum l-a văzut Byron, marele vostru poet.

— Ai pîndit momentul și ai venit să-mi dai lovitura, cînd m-ai văzut pe marginea abisului. Am, mai cu seamă, nevoie de mulți bani, ca să desăvîrșesc nemuritoarea mea născocire.

— Mai ai ceva de perfecționat?

— Nu numai atît, dar invenţiunea nu este încă pusă la punct şi propunerea ta este prematură. Dacă ne învoim, sper să ajung la desăvîrşirea „Epidermei Artificiale" prin ajutorul vostru. Cu un pumn de aur, pot să termin.

— Îl vei avea.

— Îţi mulţumesc. Îmi eşti într-adevăr prieten. Nevasta mea, care este în stare să cheltuiască o mie de lire sterline pentru un capriciu, mi-a refuzat orice concurs băneşc. Tu ai fost mai bun decît ea...

— Instrucţiunile primite de la Moscova, spun precis să-ţi număr banii *numai după ce îmi vei preda invenţia* împreună cu toate deslușirile necesare, cu tablouri, formule, fotografii şi tot ce va fi necesar ca să dea o aparenţă de viaţă, ca născocirea ta să existe în realitate.

Mi s-a poruncit să nu dau înainte nici o sumă cît de mică. Sovietele au fost prea mult exploatate. Oricine a minţit că face propagandă comunistă, s-a învîrtit de bani de la noi. Numai cine n-a vrut, nu ne-a păcălit! Din această cauză, Moscova a devenit mai prudentă. Pentru tine sînt sigur că voi izbuti însă să obţin sumele necesare.

— Cînd ai putea să-mi dai, de pildă, o mie de lire sterline?

— Aş putea să trimit un curier chiar mîine, dar am nevoie de oarecare date.

Selford schiţă un gest de nemulţumire. Consilierul de ambasadă nu-l slăbea din ochi. Chimistul îl întrebă:

— Ce aş putea să vă dau?

— Orice, dar concludent. Trebuie să trimit la Moscova ceva care să-i convingă că invenţia există şi că este arvunită de republica marxistă.

— După cum dînşii cer întîi invenţia, tot aşa şi eu cer întîi banii. Dacă dau tot ce am făcut pînă acum, pentru o sută de mii de lire sterline, cine mă asigură că voi primi şi restul? Şi, la drept vorbind, eu n-am nimic gata, ţi-am spus că totul este în funcţie de bani.

— Nu mai vor să dea nici o rublă pe simple informaţiuni.

— O, atunci sînt pierdut! Am discutat degeaba. Nu voi primi nici un ajutor din partea voastră şi rămîn numai cu ruşinea de a fi tratat cu un stat străin vinderea invenţiunii mele!

— Totul rămîne între noi. Consideri invenţia ca vîndută. În momentul cînd va fi gata, vei obţine, de la mine, suma promisă.

— Dar cu ce s-o termin, dacă n-am bani?

— Lady Selford nu poate fi convinsă?

— Ea mi-a lăsat aproape întreaga el avere, dar după moarte. Şi ştii de ce? Pentru că am trecere şi nădăjduieşte că numai eu voi putea executa ciudatul ei testament. Aşa, de pildă, parcul de lîngă Londra şi o sumă frumuşică, l-a destinat înfiinţării unei grădini pentru nudişti. În cazul cînd autorităţile nu vor admite, terenul va fi vîndut şi banii trimişi cluburilor nudiste din Franţa şi din Germania.

— Frumos lucru. nudismul. Eu îl apreciez. Am văzut, în Germania, un parc spelendid, în care doamnele şi flăcăii voinici umblau ca Adam şi Eva în paradis.

— Desigur că va muri cu regretul că n-o să se poată întoarce din groapă, spre a prezida şedinţele nudiştilor instalaţi în parcul lăsat de dînsa, John, fiinţa mea este în mîinile tale.

— Vei şti să tac, Selford!

— Şi, fiindcă am intrat în horă, îţi spun sincer: vă dau vouă invenţiunea mea. Oricînd o voi termina, mai degrabă sau mai tîrziu, ea va fi tot a voastră. Tu, în timpul ăsta, ţine guvernul tău la curent, dar bagă bine de seamă să nu vă deschidă valiza diplomatică.

— De mult nu mai lucrăm cu valize diplomatice. Avem curieri speciali mnemotehnici. Ei ascultă, ţin minte totul şi raportează întocmai. Aşa că nu trebuie să ai nici o grijă.

VII

O VESTE SENZAŢIONALĂ STRĂBĂTU, cu iuţeala fulgerului, întreaga Londră şi fu imediat telegrafiată de către corespondenţii marilor ziarelor străine, la Paris, Berlin, Roma şi Bucureşti: Lady Selford, soţia chimistului cu reputaţie, fusese asasinată...

Ştirea stîrni un ecou enorm în societatea londoneză şi ridică poliţia în picioare.

Sir Cawler, şeful secţiei criminale, ajutat de inspectorul Creakle, se afla în biroul lui Selford, căruia îl lua declaraţia.

— E o mare lovitură pentru mine şi nu pot să mă liniştesc. N-aş fi crezut, niciodată, să se întîmple asta în casa mea. Cînd am fost înştiinţat, am găsit-o pe sărmana Mary lungită pe sofaua din budoarul ei. Un pumnal îi străpunsese inima!

Sir Cawler îl întrerupse:

— Cuţitul de tăiat hîrtie, nu-i aşa?

— Dar, cuţitul de tăiat foile cărţilor, proprietatea lui Miss Doris Elliot.

— Puteţi afirma, fără nici o îndoială, că obiectul este al d-şoarei?

— O ştie toată casa şi cel din urmă servitor poate confirma această afirmaţie a mea.

— Cine v-a anunţat?

— Servitoarea mea, negresa, căreia i se zice, aci în casă, Nona.

— D-le Creakle, ai grijă, te rog, să putem asculta imediat pe negresă.

— Este aici, domnule şef, răspunse inspectorul.

— Aş fi crezut orice, continuă Selford, dar pe profesoara copilei noastre n-aş fi bănuit-o capabilă de o asemenea faptă!

— Îi aduceţi o acuzaţie directă? îl întrebă şeful secţiei criminale.

— Eu nu, răspunse Selford, stingherit, dar toate împrejurările sînt împotriva ei.

— Şi mobilul acestei fapte odioase? întrebă Cawler.

— Furtul, iubite prietene. Nu mai încape nici o discuţie. Nona a prins-o, pe cînd părăsea casa, avînd în valiza ei cele mai scumpe dintre bijuteriile lui Mary.

— Să vină Nona, strigă şeful secţiei criminale.

O negresă voinică, intră sfioasă, mai mult împinsă de către poliţişti. Creakle o duse în faţa şefului său şi îi zise răstit:

— Să spui drept tot ce te va întreba domnul şef, că altfel dai de bucluc! Aşa să ştii!

Schimonosindu-se, negresa începu într-o engleză scîlciată:

— La mine nu stricat nimic. Cînd intrat la coniţa, el era mort pe canapea, cu faţa la lambă. Nona plînge şi strigă atunci pe bun stăpîn.

— Dar pe Miss Eliot cum ai prins-o?

— La el fuge cu giuvaieruri de la coniţa al meu. Nona luat pe el de braţ şi tras înăuntru, în palat.

— Ce avea în mînă domnişoara, pe cînd pleca?

— Geamantan ala mic, cu pietre de la gît şi de la urechi de la coniţa mea. Miss Doris este hoţ!

— A existat vreun conflict între dumneata şi Miss Elliot? întrebă Sir Cawler.

— Asta nu se ştie la mine, răspunse negresa.

Creakle o desluşi:

— Şeful te întreabă dacă domnişoara ţi-a făcut vreun rău.

— Da, răspunse negresa, înţelegînd în sfîrşit, Miss dai bătaie la Nona.

— De ce te-a bătut? o întrebă Cawler.

— Nona dat apă rece la domnişoara mică; Miss Doris spus nu bei apă cînd fata eşti încălzit şi pleznit o palmă la Nona.

— Din această cauză îi porţi ură şi ai vrea acum s-o bagi în buclue?

— Da de unde, dragă prietene, interveni Selford. Nona n-a dat nici o luare aminte faptului, pentru că negrii sînt obişnuiţi cu bătaia. De altfel, atunci, domnişoara Eliot a avut dreptate: de cîte ori venea de la sport, fetiţa mea se ducea la Nona care îi dădea apă de la ghiaţă. A răcit de mai multe ori, odată era chiar să moară. Cînd, după ce s-a făcut bine, Nona i-a mai dat apă rece, Miss Elliot i-a mai dat o palmă, pe care probabil că pielea groasă a Nonei nici nu a simţit-o. Dimpotrivă, negresa o iubeşte pe profesoara fiicei mele, dar e foarte cinstită şi spune numai adevărul.

— Aduceţi pe Miss Elliot!

Frumoasă, albă, dreaptă şi plînsă, intră Doris Elliot, cu capul sus, — ca o regină. Selford se încruntă;

Creakle, parcă intimidat, îi oferi un scaun. Şeful începu interogatoriul:

— Cum te cheamă?

— Doris Elliot.

— Cîţi ani ai?

— Douăzeci.

— Ştii carte?

— Sînt studentă.

— Ce ocupaţie ai în această casă?

— Sînt profesoara domnişoarei Maisie Selford.

— Domnişoara nu se duce la şcoală?... Învaţă numai cu dumneata?

— Cu mine şi cu Laurenţiu Martin, un coleg al meu de universitate, care îi predă matematicile şi educaţia fizică.

— Colegul dumitale se afla în casă cînd s-a petrecut crima?

— Nu, el lipseşte din Capitală. Este plecat la ţară, la familia sa.

— Ce părere aveai dumneata despre Lady Selford?

Fata dădu din umeri, cu dispreţ:

— Foarte proastă, domnule judecător, — pentru că îmi închipui că sînteţi magistrat.

Aceste cuvinte făcură să tresară întreaga asistenţă. Selford făcea semne din cap lui Creakle, ca şi cum ar fi vrut să arate că a luat-o gura pe dinainte şi şi-a dat pe faţă, fără să vrea, sentimente de ură.

— De ce ai tăcut? Continuă! o încurajă Cawler. — Te rog să ne spui din ce pricină ţi-ai format această convingere despre victimă.

— O femeie aproape bătrînă, care îşi petrece tot timpul jucînd cărţi sau dansînd cu băieţi, ce ar putea

să-i fie copii sau chiar nepoți; o doamnă din societate, care în orice conversație aduce vorba așa, fără nici un rost, despre chestiunile erotice, socot că nu merită prea multă stimă. Eu cred că era aproape inconștientă. Odată mi-a propus să dansez, în pielea goală, la o serată. Și, la protestările mele indignate, a adus două argumente puerile: că trebuie să apar numai cu spatele și că, la serată, nu vor fi alți bărbați decît stăpînul casei, consilierul ambasadei sovietice și două javre mici cu monoclu, pe care nu știu cum le cheamă, dar de care era nedespărțită.

— O urai?

— O, nu, domnule judecător; o disprețuiam!

— Acum, te rog să ne spui, îi ceru Sir Cawler, cu un ton mai sever, cum s-au petrecut faptele în noaptea crimei.

— Cu mult regret, dar în această privință nu sînt în măsură să vă dau nici o dezlușire.

Polițiștii se uitară unii la alții; Selford zîmbea cu răutate.

— Cînd ai văzut-o, în seara aceea, pentru ultima oară, pe Lady Selford?

Fata răspunse fără șovăire:

— Aseară, cam pe la opt.

— Ce ai căutat la dînsa?

— Citea o carte libertină, din care ar fi vrut, cu orice preț, să-mi vîre în ochi unele ilustrații pornografice și era nerăbdătoare să-i taie foile; dar nu avea cu ce. Pierduse coupepapier-ul și atunci s-a gîndit să-l ceară pe al meu.

— Alt cuțit de tăiat cărți nu se mai află în casă?

— Ba sînt ele destule, dar îl prefera pe al meu...

— Cînd ai ieşit din cameră, ce făcea Lady Selford?

— Murise!

Toţi se întoarseră spre cel care rostise acest cuvînt. Celebrul chimist fuma liniştit şi repetă:

— Fără îndoială că soţia mea murise.

Doris rămase foarte încurcată. Se uita speriată cînd la Sir Cawler, cînd la Selford. Nu mai putea rosti un cuvînt. Şeful secţiei criminale o întrebă, cu o nuanţă de ironie în glas:

— De ce eşti atît de tulburată, domnişoară?

Cu ochii măriţi de groază, ea întinse mîna în spre Selford şi bolborosi:

— Nu ştiu ce vrea să zică omul acela!

— Este adevărat, domnişoară, că Nona, negresa, te-a prins, pe cînd voiai să părăseşti pentru totdeauna această casă?

— Da, domnule judecător, este foarte adevărat...

— De ce plecai şi de ce tocmai aseară ai luat această hotărîre?

Fata se întoarse către Selford, care o privea batjocoritor.

— Hotărîrea n-am luat-o chiar aseară, dar atunci am voit s-o pun în aplicare.

— În seara cînd Mary Selford a fost asasinat.

— Simplă coincidenţă. De altfel, eu habar nu aveam că Lady Selford, pe care o lăsasem privind desenele unor orgii sardanapalice, fusese omorîtă.

— Foarte bine, coincidenţă, cum spui d-ta, îi zise şeful poliţiei criminale. Dar valiza cu bijuterii, tot prin coincidenţă o aveai la dumneata?

Din nou păru că se zăpăceşte tînăra profesoară. Răspunse fără curaj:

— Am plecat cu valiza mea şi cu lucrurile mele

— Pretinzi că bijuteriile găsite în valiză sînt ale d-tale?

— Da!

— Întreab-o, dragă Cawler, de ce mai stătea în această casă ca profesoară cu trei sute de lire pe an, dacă are milioane?

— Vă cer permisiunea de a nu răspunde la această întrebare.

Şeful poliţiei criminale se ridică în picioare. Privi pe Creakle care dădu din cap. Selford era triumfător.

Cawler pronunţă rar:

— Domnişoară Doris Elliot, eşti arestată şi te rog să întovărăşeşti pe Mister Creakle pînă la Scotland-Yard.

Fata avea un moment de revoltă:

— De ce mă arestaţi? Pentru că voiam să plec din casa asta ruşinoasă? Pentru că voiam să fug de propunerile acestui bătrîn deşuchiat?

Agenţii poliţiei o ridicară aproape pe sus, la un semn al lui Selford, care făcea pe indignatul. După ce poliţiştii ieşiră cu profesoara Sir Cawler zise lui Selford:

— Are o mutră atît de nevinovată că n-ai crede-o capabilă de o asemenea faptă!

— Pe cît o vezi de naivă, pe atît este de prefăcută, de perversă. Voia să fugă cu bijuteriile soţiei mele, ca să trăiască în Extremul Orient, sau undeva, prin America de Sud, fericită, cu Laurenţiu Martin, pe care de bună seamă că l-a expediat dinainte, sub cuvînt că s-a dus la familia lui. Sînt convins că trăieşte cu individul acela, căruia am făcut prostia să-i încredinţez educaţia fetiţei mele.

— Țin să-ți mulțumesc, Sir Selford, că ne-ai înștiințat la vreme ca să putem pune mîna pe criminală. Dacă ar fi fugit, poliția s-ar fi lovit de mari greutăți.

— Nu mi-am făcut decît datoria. Acum am rămas singur pe lume. Ai văzut cu ce ură vorbea ucigașa de biata mea soție? Reeditînd calomniile vulgului, că ea n-ar fi voit să renunțe la tinerețea ce începuse s-o părăsească, a crezut că poate să le exagereze, debitînd enormități pe socoteala scumpei mele moarte.

— Pentru că am venit aici, n-ai vrea să-mi faci plăcerea de a-mi spune în ce stadiu se găsesc lucrările invenției d-tale menite să dea patriei noastre o nouă și puternică armă de luptă?

Selford rămase nepăsător. După o pauză, răspunse rece:

— Patria mea nu s-a grăbit să mă încurajeze. Deocamdată nu pot să-ți spun mai mult. În ziua cînd „Epiderma Artificială" va fi pusă la punct, te voi înștiința, prietene Cawler.

Șeful poliției criminale nu mai insistă. După ce făcu o lungă listă cu persoanele ce trebuiau să se prezinte, a doua zi, la cabinetul de instrucție, ceru să fie dus încă odată la locul crimei.

Pe sofaua învelită într-o foaie de lamé de argint, Mary Selford zăcea întinsă cu fața în sus. În dreptul inimii, avea o pată roșie, din care sîngele se prelingea înspre subsuoară. Rochia i se ridicase și picioarele, de o grosime neobișnuită, în ciorapi de mătase veritabilă, apăreau în fața vizitatorilor.

— Unde este coupe-papier-ul?

— L-a luat Mister Creakle, răspunse Selford.

— A mai fost cineva ieri pe aici?

— Numai oameni mai presus de orice bănuială: John Ivanovitz, consilierul de ambasadă sovietic și Carter, fiul celebrului latifundiar.

— Mai presus de orice bănuială, repetă șeful poliției criminale, cu o nuanță de ironie în glas.

Pe cînd polițistul se pregătea să plece, Selford îl întrebă:

— Ce crezi că o așteaptă pe ucigașă?

Sir Cawler îl privi pe Selford în adîncul ochilor și răspunse răspicat:

— Spînzurătoarea!

Marele chimist oftă, aveu o clipă parcă de suferință ascunsă, dar după o secundă începu să zîmbească.

— Regretata mea soție ar fi spus că este păcat de un cap așa de frumos, să moară cu cravata la gît!

— Bineînțeles, afară numai dacă avocații ei nu vor fi în stare să-i dovedească nevinovăția.

— Crezi că este cu putință?

— Cred că este greu, odată ce arma cu care s-a comis crima îi aparține și n-o tăgăduiește și odată ce mobilul asasinatului este furtul. Cu atît mai mult, cu cît este stabilit că a vrut să fugă, cu bijuteriile, aproape imediat după comiterea crimei. Depoziția negresei va fi zdrobitoare pentru dînsa.

— Îmi pare rău pentru fata mea, care o iubea.

— Te rog să vii și dumneata mîine la cabinetul de instrucție; poate să fie nevoie.

După plecarea șefului poliției criminale. Selford sună pe Nona. Negresa veni imediat, foarte emoționată. El o bătu pe umeri și îi zise:

— Bravo, Nona, ai vorbit bine.

— La mine iubește pe stăpînul de la noi.

— Acum, Nona, să ici lista asta şi să te duci la depozitul de chimicale, unde ai mai fost de atîtea ori. Plăteşti şi spui să-mi trimeată comanda imediat.

După ce îi dădu bani, negresa ieşi, iar Selford, cu ochii strălucitori, cu glasul schimbat, mormăi:

— Voi pune „Epiderma" la punct!

VIII

LAURENŢIU MARTIN îşi petrecea, în fiecare an, cîte o săptămînă la mătuşa sa, d-na Hopkins, care avea o mică fermă la cîţiva km. de Londra. Îşi luase concediu de la familia Selford şi plecase liniştit să vadă pe singura rudă pe care o mai avea.

Pornise din Londra, pe o vreme ceţoasă, pe bicicletă. El era obişnuit cu drumul şi îl făcea bucuros.

Abia ieşi din metropolă, să fi parcurs cîteva sute de metri, cînd se pomeni oprit de un trecător:

— Nu ştiu carte, fii bun, te rog şi citeşte-mi această scrisoare!

Omul îi tăiase calea, altfel ar fi trecut înainte. De la început, întîmplarea îi se părea curioasă: auzise că nu există analfabeţi în împrejurimile Londrei, şi, apoi, s-a mai pomenit îndrăzneala să întrerupi călătoria unui om care nu-ţi este dator nimic, spre a-ţi citi o scrisoare?

Tînărul desfăcea biletul şi începea să citească tare:

„Ai face foarte bine, să nu te mai ocupi de Miss Elliot".

În clipa aceea el se întoarse furios în spre individul care-l oprise, dar înainte de a putea să spună ceva,

fu apucat pe la spate de doi oameni voinici, iviți dintr-o curte și legat zdravăn. Omul cu biletul sta deoparte și le dădea ordine:

— Duceți-l repede, să nu treacă cineva!

Băiatul se simți ridicat — un individ îl ținea de cap și altul de picioare — și dus într-o curte de pe șosea, apoi coborît într-un beci. Pe cînd îl transportau, omul cu scrisoarea îi acoperise fața cu o basma. În pivniță îl dezlegară. Cel care părea stăpînul, se apropie de dînsul:

— Vei locui aici cîteva zile. Dacă te vei purta bine, nu ți se va întîmpla absolut nici un rău. Dacă vei încerca să te împotrivești, sau să fugi, atunci nu mai garantez de viața d-tale!

— Cine ești d-ta?

— Asta nu te interesează. În ultimul timp însă te-ai ocupat prea mult de domnișoara Doris. Odată ce nu-ți este nici rudă și nici logodnică, nu-ți era permis acest lucru.

— De unde știi d-ta că nu-mi este logodnică?

— Dacă nutrești asemenea gînduri, cu atît mai rău pentru dumneata.

— Nu știam că este oprit lucrul acesta.

— Evenimentele te vor convinge.

— A, ești dintre acei care cunosc evenimentele ce se vor întîmpla? Și eu le bănuiesc. Afară de mine se mai gîndesc la ele doar făptașii. Fără îndoială că faci parte dintr-înșii.

Individul rîse batjocoritor:

— Prea vrei să știi multe, băiete.

Liniştit, tînărul îl întrebă:

— Îţi închipui dumneata că va rămîne nepedepsită fapta pe care aţi săvîrşit-o acum?

— Veţi fi pedepsiţi exemplar.

— Cine ne va pedepsi? Poate domnişoara? Numai că domnişoara, în clipa asta este de bună seamă arestată.

Auzind aceste cuvinte Martin îşi pierdu răbdarea şi se repezi la uşă. Dar porţile erau ferecate.

— Daţi-mi drumul!

— Dacă dai semne de nelinişte, vom lua unele măsuri ce nu-ţi vor conveni.

Scos din fire, băiatul începu să strige:

— Bandiţilor, veţi muri în spînzurătoare!

Cei doi gealaţi tăbărîră atunci pe el şi îl legară din nou, apoi plecară împreună cu stăpînul lor, lăsîndu-l ungit pe lespezile ude ale beciului.

*

Ziarele erau pline de reportaje senzaţionale

„Domnişoara Doris Elliot, punînd ochii pe bijuteriile de o valoare considerabilă ale doamnei Selford, a înjunghiat-o, i-a furat giuvaericalcle şi apoi a încercat să se facă nevăzută. Din fericire a fost prinsă la timp. Interesîndu-ne la Scotland Yard, ni s-a comunicat că dovezile împotriva ei sînt zdrobitoare şi că numai o minune ar putea-o scăpa de spînzurătoare".

— Ia stai, Bob, strigă celebrul detectiv Will Warren, care citea cele de mai sus. Mi se pare că băiatul nostru este un om de geniu.

Bob, care turna stăpînului său sifon într-un pahar cu sirop, se uita la el.

— Totul s-a întîmplat așa cum bănuia Laurențiu Martin. Băiatul ăsta va ajunge cel mai mare detectiv din lume. Dar ce este asta?

Detectivul citise un alt fapt divers:

„O răpire senzațională sau o dispariție misterioasă? Nu se știe dacă există vreo legătură între asasinarea doamnei Selford, soția celebrului chimist și dispariția misterioasă a tînărului Laurențiu Martin, profesorul fetiței victimei. Tînărul a plecat din Londra cu bicicleta chiar în prima dimineață care a urmat crimei — săvîrșită, precum se știe, în timpul nopții — și de atunci nu a mai fost văzut. El a lăsat vorbă gazdei sale că se duce la mătușa sa, doamna Hopkins, dar n-a ajuns la destinație și nici n-a fost găsit pe drum.

Se bănuiește că tînărul ar fi avut legături de ordin sentimental cu asasina și că a fugit, crezînd că ea îl va putea urma, aducînd și prada cu care ar fi putut trăi amîndoi fericiți o viață întreagă. Cerîndu-se părerea arestatei, ea pretinde însă că Laurențiu Martin ar fi fost răpit fără îndoială de către cei care o persecută și pe dînsa și care au tot interesul ca adevărul să nu iasă la lumină. Poliția a luat întinse măsuri pentru urmărirea și arestarea lui Laurențiu Martin".

— Ei, ce zici de toate acestea, Bob?

— Este de lucru la Bob?

— După cum am citit în celelalte gazete, poți să speri. Cred că slujnica Nona este o complice principală a făptașilor și, dacă îmi va cădea în mînă, îți făgăduiesc să ți-o dau în sfînta ta pază.

Ochii negrului străluciră, el răspunse repede, bucuros:

— Bob mulțumește la bun stăpîn?

În clipa aceea se auzi soneria telefonului. Bob alergă:

— Poliția.

— Cine este acolo? întrebă marele detectiv, luînd receptorul din mîna lui Bob.

— Aici sînt eu, inspectorul Creakle. N-ai vrea să treci o clipă pe la Scotland-Yard?

— Îți spun drept că, de cînd l-au asasinat pe colegul meu de școală Ralph, mi-e urît să viu pe la voi.

— Ar dori să-ți vorbească Sir Cawler.

— Bine, comunică șefului tău, că voi veni. Ai putea însă să-mi spui ce are cu mine?

— A primit sugestia, de sus, ca să fii consultat în afacerea „Epidermei Artificiale".

— Bine, vin.

Fu o decepție pentru Warren! El bănuia că este vorba de asasinarea doamnei Selford, afacere în care se simțea de neînvins. Totuși va cerceta — dacă înaltele cercuri oficiale țin la asta — și chestiunea „Epidermei Artificiale".

Ajungînd la prefectura poliției, fu introdus imediat în cabinetul șefului secției criminale.

— Îți voi spune, în mod sincer, cum stau lucrurile. Secția noastră politică de la Constantinopol trimite, de la o vreme, știri care au alarmat pe ministrul de externe. Tot ce se descoperă fără concursul nostru, fie că e descoperire reală, fie că e simplă închipuire, se sparge în capul prefectului. De aceea ne-am gîndit la

d-ta. Sînt însărcinat, din partea prefectului poliției, să-ți ofer o mie de lire sterline, pentru lămurirea chestiunei „Epidermei Artificiale".

— Și ce vrea să știe prea onoratul domn prefect?

— Întîi dacă această invențiune există sau este o simplă păcăleală; iar, în cazul cînd ea există, dacă nu cumva chimistul Selford a vîndut-o unei puteri străine, de pildă Rusiei Sovietice.

— Foarte greu lucru, răspunse Warren, rămînînd pe gînduri o clipă; apoi, privindu-l în ochi pe Sir Cawler:

— Ce părere aveți d-voastră, aici, la prefectură, despre chimistul Selford?

— Părerea pe care o are întreaga lume științifică din Europa și din America. I-a întrecut pe cei mai faimoși chimiști germani, în ceea ce privește prepararea gazelor de luptă.

— Dar ca om?

— Oamenii de geniu au de multe ori slăbiciuni. Dovadă: Edgar Poe, Verlaine, Rimbaud și cîți alții.

— Îl credeți, prin urmare, capabil de o trădare națională?

— Noi nu, dar îl scuză cei de la Constantinopol?

Marele detectiv întrebă, deodată, pe șeful secției criminale:

— Dar ce zici de asasinarea doamnei Selford?

— Crima n-are nici o legătură cu „Epiderma Artificială" și, dacă te interesează chestiunea, ea a fost dată în seama lui Creakle. De altfel, izbîndă desăvîrșită; avem în mînă și pe asasină și corpul delict și bijuteriile furate.

Warren înțelese că nu era prudent să mai stăruie și mulțumi să răspundă:

— Vă felicit, pentru succesul dv. Primesc să mă ocup de „Epiderma Artificială" cu condiția ca toate organele polițienești, care mai lucrează în această daravelă, să mă țină în curent cu absolut toate demersurile și descoperirile lor. N-aș vrea să ne luptăm între noi, ca unele oști în derută.

Sir Cawler îi întinse mîna:

— Îți mulțumesc, prietene. (Apoi, părîndu-i-se că n-a fost destul de lămurit în ceea ce privește afacerea crimei din palatul Selford, adăugă): Aș vrea să precizez un lucru: îți cerem concursul numai în ceea ce privește gazele de luptă în general și „Epiderma Artificială" în special. Nu avem nevoie de concursul tău în chestiunea asasinării doamnei Selford. Dimpotrivă, domnul prefect, care vrea să menajeze pe chimist, cel puțin pînă ce se vor limpezi lucrurile, ține să nu se facă prea mare zgomot în jurul asasinatului. Este dorința lui Selford și noi sîntem nevoiți să-l ascultăm, atîta vreme cît putem spera că lucrează pentru armata noastră.

— A, faimosul chimist și-a exprimat această dorință, eram sigur.

— Orice presupuneri vei face, sînt inutile. Chestiunea este pe deplin lămurită. Te rog și eu chiar să nu te amesteci în cercetările noastre. N-am nimic de ascuns; ca să nu crezi cine știe ce, voi preciza că War-Office-ul e în fierbere din cauza „Epidermei Artificiale". Ce importanță mai are o crimă ordinară, față de o asemenea chestiune, ce atinge siguranța statului?

— Bine, dacă deranjez, nu mă voi amesteca.

— De altfel tu nu iei decît afacerile în care ești bine plătit. Și aici nu poți cîștiga nici un penny. E

vorba de o fată săracă, devenită criminală din cauz sclipirii unor pietre scumpe.

— Voi face precum doriți. Dar, odată cercetăril terminate, cînd fata se va găsi în fața juraților, i dosul cărora se află spînzurătoarea, atunci voi pute interveni?

— Dacă vei avea vreun motiv, se înțelege că da Eu te rog numai să nu te amesteci în cercetările poliției în ceea ce privește justiția, ești liber, ești dator chia să-ți spui cuvîntul, cînd ai ceva de spus.

— Îți mulțumesc, Sir Cawler. Aveam impresia c Miss Elliot a fost condamnată dinainte.

— Noi urmărim numai să se facă dreptate.

— Aș putea să văd pe Miss Elliot?

— Nu, e ținută la secret.

Marele detectiv strînse mîna șefului secției criminal și părăsi prefectura, cu sufletul înecat de amărăciune

IX.

DORIS ELLIOT se afla tot la Scotland-Yard, unde era interogată în fiecare zi. Fata era îngrozită. De altfel și înainte, pe vremea cînd era liberă, simțea un fel de teamă cînd auzea pronunțîndu-se numele prefecturii poliției din Londra, Scotland-Yard. Acolo a zăcut, pe nedrept, Allan Gray, învinuit că a omorît pe Sonia Kasatkina. De acolo pleacă autobuzele acoperite de placarde multicolore, reclame etc., avînd înăuntru aparate de telegrafie fără fir, cu care raportează prefecturii ceea ce se întîmplă în oraș. Acolo se află celebrul „Muzeul Negru", în care s-a depus casse-

...ul ucigașilor descoperiți în ultimul timp, alături de pumnalul lui Jack Spintecătorul, de revolverul cu gaze lacrimogene, de stiloul cu gaze asfixiante, de cuțitul apașilor și de ciomagul tîlharilor de drumul mare. Acolo poți vedea cele mai faimoase corpuri delicte: haine și uniforme găurite de gloanțe, pelerine pline de sînge, bani falși, etc. În secția otrăvurilor, se află un adevărat laborator de chimie. Aici, sînt dosarele secrete ale tuturor infractorilor. Prefectura are și un vast laborator de studiu, în care lucrează chimiști cu reputație bine stabilită. Sînt și săli de gimnastică și de diferite sporturi. Pe pereți sînt expuse fotografii, înfățișînd criminali celebri, case în care s-au falsificat bani, s-au săvîrșit crime. Registre enorme conțin numele și adresele tuturor femeilor cu moravuri îndoielnice, ale susținuților și ale susținătorilor acestor nenorocite.

Doris auzise despre toate acestea și acum se cutremura că se afla în mijlocul armelor cu care se ucisese atîta lume, în decursul vremurilor; în mijlocul apașilor arestați pentru cele mai dezgustătoare fapte și la discreția agenților poliției, care e drept că n-au insultat-o și nici n-au brutalizat-o, dar care au lăsat-o să înțeleagă că, dacă va continua să tăgăduiască, vor fi siliți să întrebuințeze mijloace care o vor sili să vorbească! Necazul polițiștilor era că fata tăgăduia, deși absolut toate dovezile erau împotriva ei. De asemenea toți martorii: chimistul Selford, servitoarea Nona, precum și întregul personal al casei, făcuse depoziții împotriva ei. Ar fi avut și ea un martor — unul singur — un sprijinitor, dar acesta dispăruse, fusese scos din luptă, de bună seamă tot de către cei care în umbră puseseră la cale distrugerea ei. Ceru să vorbească prefectului poliției, dar cererea nu-i fu admisă. Nu vedea decît

pe inspectorul Creakle, care o sfătuia zilnic să apuc pe calea mărturisirilor, întrucît tăgada nu-i va folos la nimic.

După cîteva zile de şedere în arestul poliţiei, Dori era complet demoralizată. Singura ei speranţă era că, peste alte două zile, trebuia să fie dusă la cabinetul de instrucţie. Avea toată încrederea în magistratura ţării sale, de la care aştepta salvarea. Pe cînd se gîndea la toate acestea, un agent o chemă şi o conduse în cabinetul inspectorului. Creakle o primi încruntat:

— În sfîrşit, te-ai hotărît, domnişoară, să recunoşti fapta ce ţi se impută?

— Sînt nevinovată!

— Atunci de ce nu ne spui de unde ai bijuteriile dacă susţii că sînt ale d-tale?

— Negreşit, că sînt ale mele.

— De unde le ai?

— Asta nu pot să spun.

Poliţistul surîse batjocoritor. Apoi o întrebă cam în zeflemea:

— În cazul cînd eu aş afirma că sînt ale mele, din aceste două afirmaţii, care ar fi luată mai în serios? La noi, la poliţie, e nevoie de dovezi.

— Dar Selford ce probă a adus că sînt ale lui?

— Dar marele chimist n-a susţinut niciodată că bijuteriile i-ar aparţine. Întrebarea n-o mai putem pune adevăratei lor proprietare, doamnei Selford, pentru că ea a murit. Oricum, însă, e infinit mai probabil să aibă asemenea giuvaeruri una din doamnele cele mai bogate din Londra, decît o studentă ce dă lecţii particulare, ca să-şi cîştige traiul. Mai bine hotărăşte-te, domnişoară, să ne spui adevărul.

— Nu mai am nimic de adăugat.

— Dacă ne spui de unde ai bijuteriile, dispare mobilul crimei şi atunci eşti pe jumătate scăpată.

— La această întrebare nu pot răspunde.

— Bagă de seamă, domnişoară, că te pierzi.

— Nu mai insistaţi.

— D-l Selford ce motiv are să vă persecute?

— Întrebaţi-l pe dînsul. Omul ăsta mi-a făcut propuneri de dragoste.

— Vă sfătuiesc, domnişoară, în mod binevoitor, să nu vă prezentaţi cu asemenea lucruri în faţa judecătorului, că vă înrăutăţiţi situaţia. Reputaţia lui Sir Selford, ca om de ştiinţă, este astăzi universală.

— Ceea ce nu-l împiedică să încerce ce a încercat.

— Dacă nu ne poţi spune de unde ai bijuteriile, te rog, în schimb, să ne răspunzi la o întrebare firească ce vine pe buzele tuturor faţă de tăgada d-tale: Cine a ucis-o pe Mary Selford?

— Nu ştiu. Poate unul din cei care veneau în casă.

— Dar cine dintre ei? Carter, fiul celui mai mare proprietar de pămînt? Ivanovitz, consilierul de ambasadă sovietic?

— Nu ştiu. Toţi sînt nişte detracaţi şi oricare din ei este în stare să facă o faptă pe care eu n-aş săvîrşi-o.

— De ce ar fi omorît-o unul dintre prietenii ei?

— Ştiu şi eu? Poate că din gelozie.

— Uitaţi că doamna Selford era o femeie în vîrstă.

— Care, totuşi, nu se sfia să umble cu rochii, care în loc s-o îmbrace, mai mult îi dezbrăcau trupul de elefant alb, care dansa cu băieţaşi de douăzeci ani.

— Totuşi nu acuzaţi direct pe nici unul dintre ei.

— Nu, pentru că n-am nici o dovadă. Sînt destul de instruită, ca să-mi dau seama ce înseamnă să ridici o asemenea acuzaţiune împotriva cuiva. Vă rog cerce-

taţi unde se află studentul Martin, şi nădăjduiesc că, odată găsit, veţi lumina multe puncte întunecate ale acestei afaceri.

— Tînărul Martin a declarat gazdei sale că pleacă pentru o săptămînă la ferma unei mătuşi din apropierea capitalei. Cu toate acestea s-a dovedit că dînsul a plecat în altă parte.

— Faptul că n-a ajuns la destinaţie, nu înseamnă că n-a pornit cu intenţia de a se duce acolo.

— Atunci de ce nu a ajuns?

— Pentru că, probabil, a fost răpit pe drum.

— Pînă acum se răpeau numai domnişoarele frumoase sau moştenitoarele bogate. Cazuri de răpiri de flăcăi n-am avut pînă astăzi.

— Cu toate acestea el a fost răpit. Dacă ar fi liber, oriunde s-ar fi dus, ar fi trebuit să-mi scrie. Cea mai sigură dovadă, pentru mine, că el se află sechestrat, este că nu-mi trimite nici o veste. Înainte de a pleca — în ajunul crimei — a fost pe la noi şi mi-a făgăduit că îmi va scrie cum va ajunge. N-a ajuns şi nu mi-a scris.

— Cercetările noastre continuă.

— După ce colegul meu va fi găsit, sau va izbuti să scape, şi se va prezenta singur, afacerea va lua o altă întorsătură. De altfel, dînsul m-a sfătuit, de multe ori, să plec din casa aceea.

— De ce?

— Susţinea, şi pe bună dreptate, că o casă în care femeia îşi primeşte amanţii fără nici o jenă, nu-i o casă cinstită. Nu l-am ascultat şi uite unde am ajuns.

— Dar cum se face că doamna Selford a fost ucisă cu cuţitul d-tale de tăiat cărţi?

— Nimic mai simplu. Cineva putea să urce scările, pînă la camera mea şi să ia, cu cea mai mare înlesnire,

obiectul, în lipsa mea. Crima s-ar fi putut făptui, de pildă, cu o armă furată din casa unui ministru. Asta n-ar constitui o dovadă că secretarul de stat e un asasin! Am mai spus, de altfel, că doamna Selford mi-a cerut personal cuțitul de tăiat cărți. Ucigașul a găsit-o, de bună seamă, citind. S-au luat la ceartă și, în furia lui, a lovit cu cel dintîi obiect pe care l-a găsit la îndemînă.

— Mai știe cineva că doamna Selford ți-a cerut cuțitul?

— Nu era nimeni, cînd am vorbit cu ea în această privință. Dar socotesc că nu este nimeni din casa Selford, care să n-o fi văzut, adesea, pe doamna Selford, tăind foile cărților cu cuțitul meu; pentru că nu mi l-a luat pentru întîia oară.

— Mai ai rude în Londra?

— Nu. Aici n-am pe nimeni și tocmai de aceea, au atîta curaj prigonitorii mei.

— Dar unde sînt rudele d-tale?

— Departe...

— Pe cine ai acolo?

— Un unchi, fratele mamei mele.

— Cum se numește?

Fata păru îngrozită. Dar frica se citi numai un moment pe frumoasa ei figură. Își reveni și răspunse:

— Bănuiesc, ba sînt sigură chiar, că numele lui nu vă poate interesa; iar depărtarea ce îl desparte de Londra, — el e în alt continent — e o dovadă aproape sigură că n-a putut colabora cu mine, în cazul cînd eu aș fi săvîrșit crima de care mă învinuiți.

Inspectorul bătu nerăbdător din picior:

— Doris Elliot, te-am întrebat cum se numește unchiul d-tale!

— Refuz a răspunde la această întrebare.

— Aproape la toate chestiunile ce ți s-au pus, ai refuzat a da vreo lămurire. Parcă nici n-ai fi de loc conștientă de soarta care te așteaptă.

— Vă mulțumesc că îmi atrageți luarea aminte.

— D-ta bănuiești unde te va duce atitudinea pe care ai adoptat-o?

— În această privință nu există nici o îndoială: la spînzurătoare.

— O spui foarte calm.

— Cu liniștea omului nevinovat. N-am omorît eu pe Mary Selford.

— Față de tăgada, d-tale, voi fi silit să trec ancheta unui alt coleg.

— Mi-e indiferent cine o continuă.

— Un coleg însă care nu are aceleași menajamente față de preveniți. S-ar putea întîmpla să regreți că n-ai voit să fii sinceră față de mine.

— Mă aștept la orice, după învinuirea grosolană ce mi s-a adus. O fată cu educația mea nu omoară ca să fure. Am viitorul deschis înainte și chiar dacă aș fi absolut săracă, nu este exclus ca, prin titlul academic ce voi obține, să-mi fac o situație frumoasă. Fură numai cel care nu mai are încotro.

— De cînd sînt aici, domnișoara, ceea ce mi-a asurzit urechile au fost în totdeauna închipuitele argumente, presupunerile, deducțiile arestaților. Dar noi lucrăm numai cu dovezi materiale.

— Pe care legea vă obligă să le produceți.

— Noi ți-am arătat corpuri delicte, declarațiile martorilor, atîtea probe, încît nu mai poate exista nici o îndoială în privința autoarei crimei.

— N-am omorît eu pe Mary Selford.

— Mai aşteptăm raportul medicului prefecturii.

— Dacă într-adevăr urmăriţi luminarea afacerii, căutaţi pe Laurenţiu Martin.

— Îl vom găsi, dar sînt sigur că afacerea nu va înainta nici cu un pas.

Convorbirea fu întreruptă de intrarea lui Sir Cawler. El făcu semn inspectorului să-l lase singur cu arestata. După plecarea lui Creakle, o întrebă cu un ton părintesc:

— Ai să te plîngi de ceva, Miss Elliot?

— De nimic, pînă acum.

— De ce „pînă acum"? Aici, la noi şi de acum încolo te vei bucura de acelaşi tratament.

— Vă mulţumesc.

— Atunci de ce te temi?

— Pentru că domnul inspector m-a ameninţat că mă va trece unui coleg, care întrebuinţează altfel de mijloace în cercetări.

— Fii sigură că nimic rău nu ţi se va întîmpla. Aş vrea, însă, domnişoară, să-mi dai unele lămuriri de care poliţia are absolută nevoie. Dar ce zic poliţia? Aş putea spune ţara. Chiar dacă, întîmplător, ai făcut o greşală, chiar dacă fără să vrei, într-un moment de furie, ai lovit-o pe Lady Selford, d-ta eşti englezoaică şi interesul patriei primează.

— N-am omorît-o eu pe Mary Selford!

— Am spus că, admiţînd chiar că, fără să vrei, ai comis un act necugetat, nu vei refuza de a aduce un serviciu ţării. Apelez la d-ta pentru că eşti o fată luminată. Niciodată n-am cerut noi asemenea servicii celor acuzaţi de crime. Ştii că Sir Selford lucrează la „Epiderma Artificială"?

— Da, ştiu.

— În ce constă această invenție?

— Personal n-am verificat nimic și nici n-aș fi în măsură, fiind o profană în chimie. Vă pot repeta însă ce mi-a spus el. Se trudește să găsească un fel de aluat, cum zicea dînsul, subțire de tot, pe care trîntindu-l deasupra capetelor soldaților, îi va asfixia.

— Substanță toxică?

— Nu. El pretinde că e inofensivă. Rostul ei, ar fi să se lipească de epiderma cea adevărată, sufocînd victimele. O bucățică lipită de gura și de nasul cuiva, ar fi suficient pentru a-l ucide! Bucăți mai mari, ca niște voalete femeiești, ar învălui cu totul capetele soldaților, chiar prevăzuți cu măști și i-ar asfixia.

— Continuă, domnișoară; e foarte interesant!

— Taina grozavă a acestei invenții ar fi că aluatul nu se rupe decît cu foarte mare greutate și într-un interval de timp în care omul cel mai rezistent moare asfixiat. „Epiderma Artificială" nu numai că se lipește de cea naturală, dar se confundă cu ea, se adîncește într-însa, neputîndu-se scoate înainte ca victima să-și dea sufletul.

— Îți mulțumesc, domnișoară. Mi-ai descoperit lucruri pe care noi nu le-am putut afla pînă astăzi. Acum, te rog să te gîndești și să-mi răspunzi tot atît de sincer la o nouă întrebare, cu mult mai importantă: Și-a terminat Sir Selford invenția? A pus-o la punct?

— Pretindea că mai are foarte puțin.

— Și de ce întîrzia?

— Din lipsă de bani.

— În privința asta a spus tuturor la fel.

— Pretindea că substanțele chimice și metalele de care are nevoie, ar fi foarte costisitoare. Dacă a spus

adevărul, apoi atunci bănuiesc că, de astă dată, e pe cale să termine născocirea, dacă n-o fi și dat-o gata.

— De ce ești atît de optimistă?

— Pentru că azi are bani destui. Defuncta i-a lăsat o avere considerabilă. Chiar în casă Mary Selford avea cîteva zeci de mii de lire, bani pe care îi întrebuința pentru întreținerea „sateliților" ei, după cum numea micile javre ce o înconjurau zi și noapte.

Sir Cawler rămase pe gînduri. Îl izbise justețea observațiilor presupusei criminale. Înainte de a pleca, o întrebă:

— În cazul cînd va veni un ofițer de la marele stat major sau de la aviație, vei fi atît de bună să-i dai o declarație în această privință, scriind și semnînd?

Fata răspunse în grabă:

— Firește.

X

DE CÎND O ÎNGROPASE PE SOȚIA SA, chimistul Selford se afla într-o activitate febrilă. Zi și noapte sta în laborator. Acolo mînca, acolo dormea. La el nu intra nimeni afară de servitoarea sa devotată, negresa Nona. Zilnic îi soseau pachete cu chimicale din țară și de la Paris. Nu mai primea pe nimeni.

Consilierul ambasadei sovietice, care în două rînduri fusese silit să plece de la ușă fără a-l vedea pe Selford, de astă dată stăruia să fie primit cu orice preț. Nona dădea din mîini disperată:

— Boier nu este acasă.

— Du-te de-i spune că-i aduc o veste mare.

— Nona duce vezi, poate întors stăpîn de la el.

Selford ieşi din laborator şi primi pe Ivanovitz în biroul său:

— Iartă-mă, prietene, dar lucrez şi, dacă mă întrerup, nu mai fac nimic.

— Amice Selford, nu-ţi aduc numai o veste, ci ceva cu mult mai important.

Selford îl întrebă cu răceală:

— Şi anume?

— Bani, dragul meu. Banii, de care tu ai atîta nevoie, au venit în sfîrşit. Dacă nu-ţi pot da suma cerută, în orice caz ţi-am adus o sumă destul de rotundă. Ce zici de asta?

— Atunci aveam mare nevoie de bani. Acum lucrurile s-au mai schimbat.

— Şi nu-ţi mai trebuie bani? Există vreun om care, în vremea acestei crize cumplite, să se poată lăuda că nu simte nevoia banului?

— N-am zis asta. Dar nu mai sînt în situaţia de a face orice pentru bani. Acum am cu ce să-mi desăvîrşesc invenţia.

— Pe care ne-ai făgăduit-o nouă şi nu mă îndoiesc că te vei ţine de cuvînt.

— Nu avem încă nici un contract între noi.

— Între oamenii de onoare, cuvîntul e suficient.

— Onoarea nu are ce căuta în asemenea tratative.

— Cum, Selford? Dai înapoi? Întreaga mea carieră diplomatică e în joc. Tocmai acum, cînd nădăjduiesc să ajung ministru, vrei să mă loveşti atît de crud? Ce va zice comisarul războiului?

— N-am zis încă, nici da, nici nu.

— Dar acum vorbeşti altfel.

— E graiul unui om care, de astă dată, e stăpîn pe ce este al lui. Cînd am vorbit, rîndul trecut, n-ai

auzit cuvîntul meu, ci strigătul de desnădejde al omului de știință, care nu e înțeles în țara lui. Acum sînt în altă situație. Marfa e a mea și o pot vinde cui voi crede de cuviință. Ea era atunci ca și sechestrată. Azi dispun eu de ea... E tot ce pot să-ți spun.

— Te-am înțeles. Cel puțin ai terminat lucrările?

— Am învins toate dificultățile. Ce-mi rămîne de făcut ar fi un fleac.

— Voi raporta.

— Bagă de seamă Ivanovitz!... O să mă compromiți cu rapoartele tale.

— Ți-am spus că ele nu sînt scrise. Primește felicitările mele. În ce hal erai cînd am discutat pentru ultima oară despre „Epiderma artififcială"! Acum ești cu totul schimbat în bine. Ai trecut însă prin momente grele. Ce nu face un om de știință, pentru credința sa? Te-ai zbătut, ai suferit cumplit, ba ceva mai mult...

— Ce vrei să zici, Ivan Ivanovitz?

— Sînt cazuri excepționale. În literatura noastră există un tip Raskolnicoff care, pentru ideile lui, nu se dă înapoi de a ridica brațul și a ucide. Poate ai citit și d-ta romanul acestui intelectual-asasin?

— Nu-mi mai aduc aminte, poate de mult, în tinerețe.

— Era la mijloc o babă care ținea sechestrat un fond ce ar fi fost foarte folositor altora. Cu atît mai mult ar fi ucis Raskolnicoff dacă ar fi avut nevoie de acești bani ca să-și desăvîrșească o mare invențiune.

— Ce vrei să zici?

— Că nu-ți vei schimba părerea de a ne ceda nouă descoperirea.

— Și în cazul contrariu?

— Îmi voi aduce aminte de o întîmplare recentă. Mă aflam în budoarul unei femei nu frumoase, dar bine făcute. Discutăm împreună chestiuni de anatomie. Ea îmi explica părerile sale. Susținea anume că picioarele frumoase își păstrează pînă sus linia ispititoare, chiar dacă trupul se îngrașe din cale afară. La un moment dat căuta să mă convingă, demonstrîndu-mi afirmațiile ei pe propriile sale picioare. În clipa cînd cele două picioare goale păreau să adeverească cele spuse de proprietara lor, se auzi un zgomot. Venea cineva. Cred că doamna abia a avut timpul să-și ridice ciorapii. Am trecut repede în camera de alături. A intrat un om. El i-a cerut bani. Femeia s-a ridicat în picioare și i-a răspuns în termeni jignitori pentru el și pentru reputația lui științifică. Omul a luat un cuțit de tăiat cărți de pe sofa și, fără multă vorbă, l-a împlîntat în sînul femeii.

Selford era alb ca varul. Se sprijini să nu cadă de pe scaun. Consilierul de legație continuă:

— Femeia a murit, dar altcineva a fost arestat în locul adevăratului asasin și altcineva va merge la spînzurătoare, — bine înțeles afară de cazul cînd Sir Selford refuză să dea Republicii Muncitorilor invenția făgăduită.

Selford răspunse cu vocea slabă:

— N-am știut că erai acolo. Nimeni nu mi-a spus-o.

— Cine ar fi putut să mă trădeze pe mine? Tu nu știi, Selford, că toți din această casă, afară de tîmpita de negresă, mă servesc cu cea mai mare bunăvoință?

— Mi-ai cumpărat servitorii? Curios. Am informații că poliția e sigură, de asemeni, că își are oamenii săi în jurul meu.

— Eu plătesc, Sir Selford.

— După cum văd, ți-ai luat toate măsurile.

— Da. Mi le-am luat... Tu însă nu, pentru că ai profitat de complicitatea negresei. Asta poate să te piardă. Știi bine că oamenii aceștia grosolani, cînd încap pe mîinile poliției nu scapă niciodată de faimoasa „passer au tabac". Eu cred că de la primele palme pe care le va încasa, va da imediat pe față tot ce știe.

— În această privință îmi am părerile mele personale.

— Și ai mai făcut și o altă greșală. Ai întrebuințat, în ultimele zile, pentru experiențele tale, trupul lui Ruth.

— Știi și asta?

— Ai voit să dai o lovitură dublă, dar se poate întîmpla să te păcălești. Bănuind că dînsa îmi furnizează informații, te-ai gîndit că te-ai putea răzbuna, încercînd și puterea descoperirii tale.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi?

— Sînt convins că știi foarte bine despre ce e vorba. Nu încerca să mă induci în eroare, pentru că după cum vezi sînt bine informat.

— Atunci știi că, pentru izbînda descoperirii mele, nu mă dau înapoi de la nimic. Este adevărat că am utilizat pe Ruth. I-am acoperit cea mai mare parte a corpului cu o pojghiță subțire de „Epiderma Artificială".

— Și dacă se întîmplă să moară?

— O, atunci sînt fericit: înseamnă că am reușit.

— Dă-mi voie să-ți spun că nu sînt de aceeași părere. Crezi tu că este nevoie de faimoasa ta descoperire, ca să omori un om, astupîndu-i porii, împiedicînd adică toxinele de a fi eliminate din corpul său?

Pentru așa ceva este destul să dezbraci pe un nenorocit în pielea goală și să-l ungi cu pensula cu un lac oarecare.

— Da, așa e, asta o știe toată lumea. Dar aici este o mică deosebire. De vreme ce individul uns cu lac sau cu altă substanță se poate ușor spăla, și, deci, scăpa de primejdia ce-l amenință, cel acoperit cu „Epiderma Artificială" nu se mai poate lecui, decît în cazul cînd aș interveni eu la vreme. Numai eu. Vezi dar că nu e tot una.

— Am primit o scrisoare prin care Ruth- mi-a adus la cunoștință întîmplarea a cărei victimă poate cădea dintr-un moment într-altul.

— Știam că sînteți în corespondență.

— Nona ți-a spus.

— Indiferent cine, dar am aflat.

— Nu-ți va folosi la nimic.

— Poate să nu-mi folosească, dar în cazul cînd ai încerca să te îndepărtezi de noi...

— Iar amenințări?

— Nici o amenințare. Însă am promis lui Voroșilov, comisarul războiului, „Epiderma Artificială". Dacă mă țin de cuvînt sîntem răsplătiți împărătește amîndoi. Dacă nu, voi fi rechemat și se poate întîmpla să mor pe undeva, departe, prin vreo insulă înghețată de la Nord. Am mulți dușmani aici. Allan Gray a făcut o intensă propagandă împotriva mea.

— Ți-am făgăduit că îți voi da „Epiderma Artificială" și ți-o voi da, mai ales că-mi spui că viața ta este în joc. Banii mă ispiteau nu pentru mine, ci în folosul lucrărilor mele. Acum sînt în măsură să-mi procur tot ce-mi trebuie, tot ceea ce e necesar izbînzii desăvîrșite a ideii mele. Prin urmare n-o voi face pentru bani, ci pentru că am apucat și mi-am dat

cuvîntul. Nu mă simt obligat de a o da a lor mei, pentru că toate oficialităţile din toate timpurile şi ale tuturor popoarelor au fost la fel: şi-au distrus, prin lipsă de atenţie, pe oamenii de geniu, cînd nu i-au curăţat pur şi simplu, din cauza ignoranţei sau a sălbăticiei. Stăpînitorii ar fi încîntaţi să le dau în mînă teribila armă de război, însă ajutorul mi l-au refuzat. Mi-au pus la dispoziţie nişte laboratoare vechi, cînd ale mele sînt mult mai moderne. Atîta tot. Pentru cheltuială mi-au spus indirect: „Fă o tîlhărie la drumul mare, jefuieşte, omoară şi reuşeşte. După ce vei izbuti al nostru eşti! Vei avea glorie şi avere". Sînt pe cale de a izbuti, dar cu ce preţ!

— Cu preţul vieţii soţiei tale.

— Nu vorbi aşa tare, Ivan Ivanovitz. Te-ar putea auzi cineva.

— N-ai nici o grijă. Persoanele din această casă sînt plătite unele de tine, altele de mine şi multe din ele de către noi amîndoi.

— Credeam că le plătesc eu singur pe toate.

— Să nu crezi niciodată asta: N-ai putea. Sînt unele care trebuiesc plătite foarte scump. De pildă Ruth.

— O slujnică ordinară.

— I-ai văzut mîinile?

— I-am văzut şi sînii şi şoldurile şi totul.

— Te întreb, încă odată, dacă i-ai văzut, mîinile?

— E drept că la labe nu m-am uitat cu atenţie. Cînd am lăsat-o goală, mi-am aţintit privirea asupra părţilor ei fizice ce trebuiau acoperite cu „Epiderma Artificială".

— Ei bine, dragul meu, rău ai făcut. Să ştii de la mine.. cînd vrei să stabileşti identitatea cuiva, trebuie

să-l privești întîi mîinile. Ele spun mai mult decît ochii, pentru că privirea este la comanda sufletului. Dacă ai fi văzut mîinile servitoarei căreia i-ai privit tot trupul neacoperit, ai fi ghicit că ea nu este chiar o femeie de rînd.

— Că doar n-o fi contesă?

— E ceva mai mult. Am întîlnit-o la Constantinopol murind de foame și am luat-o în serviciul meu. Nu ți-a atras atenția nici accentul ei? Ea a învățat englezește la Leningrad, pe malurile Nevei, nu pe ale Tamisei.

— Atunci cine e femeia asta?

— Una din cele mai abile spioane din serviciul lui G. P. U.

— Numele ei?

— Bagă de seamă să nu moară. Ți-ai lua o prea mare răspundere. Bineînțeles că eu nu te voi denunța. Nu poți fi însă niciodată sigur. Nu poți afla ce urzește poliția noastră secretă. Într-o bună zi te-ai putea pomeni cu vreun glonț rătăcit de cine știe unde. Asta s-a mai întîmplat.

— Dar spune odată, cine este servitoarea mea?

— Cetățeana Nadia Orlow care odată, în vremurile apuse pentru totdeauna, era fiica guvernatorului Ucrainei și se numea Principesa Nadia Orlow.

— O prințesă?

— Veritabilă. Încă odată te rog: ai grijă să scape.

XI

WILL WARREN STUDIA, în biroul său, o senzațională afacere bancară ce-i fusese încredințată de către guvernul francez. Negrul Bob, care avea instrucțiuni

să nu-l deranjeze cînd lucrează, intră de astă dată sfios:

— Un copil vrei să vorbeşti cu dumnealui.

— Ce copilă, Bob?

— Frumos, mic negru.

— O negresă?

— Nu, haine negru.

La spatele servitorului apăru o fetiţă de vreo doisprezece ani, de o rară frumuseţe, învestmîntată în doliu. Ea îndreptă înspre detectiv o privire speriată:

— Bună ziua, domnule detectiv, îmi daţi voie să mă prezint: Maisie Selford.

Warren fu cucerit din prima clipă de privirea vizitatoarei. Se repezi şi o aşeză pe canapeaua verde.

— Cu ce te pot servi, păpuşico?

— Să vedeţi, domnule detectiv, am vrut să mă duc la Regina în audienţă, dar mi-a fost teamă că află papa. Zice că nu se poate să fii primită de suverană, fără să-ţi dai adresa. Atunci, ce m-am gîndit eu? Cine a descoperit memoriile lui Felix Faure şi cine a prins pe ucigaşul cu casse-tête? Iată pentru ce am venit la d-voastră..

— Atunci ghicesc: pentru profesoara d-tale.

Ochii fetei se umplură de lacrimi:

— O, da, Sir Warren, pentru ea, pentru buna şi dulcea mea Doris am venit la d-ta. Dă-i drumul, domnule detectiv. Te rog, te rog.

Şi fetiţa îşi împreună mîinile, ca şi cum s-ar fi rugat lui Dumnezeu. Marele detectiv fu impresionat profund.

— Crezi că depinde de mine, păpuşă mică?

— Păi nu eşti d-ta cel mai mare dintre toţi detectivii englezi, de cînd a murit Sherlock Holmes?

— Eu nu sînt funcționar al Statului. Nici măcar unul dintre cei mititei.

— Dacă vrei d-ta, poți s-o scapi.

Atunci se petrecu ceva extraordinar. Nu știu ce atmosferă de simpatie plutea în jurul ei, ce putere misterioasă avea privirea copilei, că Warren, care de obicei își drămuia cuvintele, sări în picioare și strigă:

— Ei bine! Dacă este așa pot, și o voi scăpa.

Îi creștea inima văzînd bucuria fetei și se simțea jenat că trebuie să adauge:

— Dar pentru asta e nevoie de timp.

— Dar acolo, unde e, în închisoarea aceea urîtă, nu-i face nimeni rău lui Doris a mea? Nu-i așa, domnule Warren?

— Poți fi sigură că nimeni nu se va atinge de ea.

— Să nu-i facă nimeni rău, că eu plîng. Uite că nu pot să-mi stăpînesc lacrimile. De ce au băgat-o în temniță? A spus cineva o minciună și gata a fost. Dar oamenii mari n-au oare nici atîta minte cît copiii? Eu, de pildă, știu sigur că Doris n-a omorît-o pe mama. Profesoara mea cînd umblă pe stradă se uită numai cu ochii în sus în spre cer, în spre Dumnezeu. Ea nu e în stare nici să dea într-un cățel.

— Stiu că domnișoara Elliot este nevinovată. Dar matale ai putea să-mi spui, păpușă, cum s-a întîmplat?

— Mie mi-e frică, Sir Warren. Eram în sufragerie cînd l-am văzut pe tata intrînd să se spele.

— Întotdeauna se spăla la ora aceea?

— Nu. O ridicase pe mama de jos, de unde a aruncat-o se vede criminalul și era plin de sînge pe mîini și pe haine.

Detectivul tresări, apoi dădu din cap, confirmîndu-și lui însuși vechile sale bănuieli:

— Și după ce s-a spălat, ce a făcut?

— A chemat pe Nona și i-a spus să vie în dormitor să ia hainele murdare. Cînd tata s-a întors în sufragerie, avea alte haine, mai închise.

— Dar ce a mai căutat în sufragerie?

— A scos sticla de whisky din bufet și a băut cîteva păhărușe fără sifon. Apoi mi-a spus că nu trebuie să vorbesc cu nimeni despre cele întîmplate. Și nici n-am vorbit. Dar dumitale trebuie să-ți spun totul, pentru că d-ta vrei binele lui tata: vei pune mîna pe adevărații criminali și toată familia noastră se va bucuria; iar tata cel dintîi.

— Te rog și eu, să nu mă vorbești despre asta cu nimeni. La nevoie îți voi spune eu cînd va sosi vremea să ne dai concursul. Acum altceva: mata o iubeai mult pe mama d-tale?

— Eu o iubeam mult, dar ea mă bătea și nu mă lua nicăieri. Singura mea mîngîiere era Doris, de la care am învățat atîtea, lucruri frumoase.

— Mata știi ceva despre familia profesoarei d-tale?

— Ce nu știu eu, domnule Warren? Dar Doris m-a rugat să nu vorbesc, așa că nu pot.

— Dacă vrei s-o scapi, trebuie să-mi spui tot ce știi.

— Doris este numai pe jumătate englezoaică. Mama ei era hindusă. Unchiul ei este unul din actuali conducători ai indienilor, mi se pare aghiotantul lui Gandhi. Dar să nu crezi că Doris luptă împotriva Marii Britanii. Nu... Ea i-a trimis scrisori lungi unchiului ei, rugîndu-l să intervină pe lîngă Gandhi să nu răscoale pe urîții ăia de indieni împotriva Angliei. Ea ține cu noi, căci s-a născut aici, în insulă, pe pămîn-

tul englezesc. Dacă nu crezi tot ce spun eu, poți să-l întrebi și pe Gandhi, că el trebuie să știe.

— Rîzi de mine, păpușico!

— Ba de loc. Am citit în „Times" că avocatul Gandhi în drum spre Londra. Poate că pînă mîine va fi aici. El cunoaște bine familia lui Doris. M-aș duce și la el să-l rog, dar e prea urît. Și pe urmă mă tem că vor afla ai noștri și o vor persecuta și mai rău pe buna mea dăscăliță.

— Cunoști numele unchiului lui Doris?

— Cum nu. El se numește Wanker.

— Celebrul luptător indian?

— El în persoană. Ce, credeai că Doris e o fată din grămadă? Mama ei, sora lui Wanker, era numită, în India, prințesă.

— Îți mulțumesc, domnișoară Selford. Nici nu bănuiești ce-ai făcut d-ta, venind la mine, pentru iubita d-tale profesoară. M-ai ajutat mult, mi-ai ușurat calea spinoasă pe care o aveam de străbătut.

— Cum, d-ta erai de mai înainte hotărît să intervii în această afacere?

— Negreșit. Am fost chiar angajat de către un tînăr student, în ultimul an la drept.

— Larry Martin, celălalt profesor al meu. Și pe el îl iubesc, pentru că e un om bun. Trebuie să mă ajute să scap pe Doris, pentru că ține la ea... Știu eu.

— N-ai auzit că viitorul avocat a dispărut?

— Nu. N-am mai citit ziarele de cîteva zile. Am văzut numai „Times", dar în el nu scrie nimic în această privință. Îmi pare foarte rău. Se vede cît de colo că sînt oamenii răi care vor să mă despartă de amîndoi profesorii mei.

— Ne vom lupta și vom învinge, păpușico.

Fata arătă poșeta micuță pe care o avea în mînă și adăugă:

— Am bani aici. Toate economiile mele le voi întrebuința pentru iubita mea profesoară. Te rog, domnule detectiv, să-mi comunici imediat cît costă consultațiunea ce ați binevoit a-mi acorda.

Pronunțînd aceste cuvinte, deschise poșeta și scoase cîteva bancnote.

— Eu nu sînt medic să pretind plată pentru consultație. Pune banii frumușel la loc.

— Nu-mi închipui că sînteți ca păsările cerului, care nici nu ară și nici nu seceră... — zise fetița, zîmbind.

— Nu e cazul să fiu plătit. Se înțelege că muncesc și pentru bani, ca toată lumea, dar de astă dată n-am făcut nimic.

— Ba ați făcut foarte mult. Mi-ați redat curajul, pe care îl pierdusem de cînd a murit mama. Știu că trebuie să plec, fiindcă sînteți prea împovărat. Am auzit, în casă la noi, de la un ministru străin, că guvernul francez v-a dat o importantă însărcinare. Pe lîngă ea, sînt sigură că veți avea grijă și de buna mea dăscăliță, care zace în temniță, sărmănica de ea. Eu nu dorm ci plîng toată noaptea. O să mă rog lui Dumnezeu pînă cînd mi-o va aduce înapoi pe Doris. Vă mulțumesc foarte mult, domnule detectiv.

— Te rog să nu mai plîngi, dacă vrei s-o vezi cît mai curînd pe Doris. Să nu știe nimeni că ai fost la mine. Îți atrag încă odată atenția. Dacă se întoarce Martin sau se mai întîmplă ceva, pe la d-voastră pe acasă, în legătură directă sau indirectă cu arestarea domnișoarei Elliot, te repezi pînă la mine sau îmi

trimiți un bilețel, dar nu prin servitorii dvoastră, care nu sînt oameni de treabă.

— Știu. Și Doris mi-a spus asta. La revedere, domnule Warren. Vă mulțumesc din partea mea și din partea lui Doris.

XII

NONA INTRA ȚIPÎND ÎN LABORATORUL LUI SELFORD:

— Stăpîne, stăpîne!

— Ți-am spus că nu mai mă deranjezi cînd lucrez se răsti chimistul.

— A murit Ruth.

Selford rămase încremenit. Își aminti cuvintele consilierului de ambasadă, care semănau mai mult a amenințare: „bagă de seamă, numai să nu moară, e o prințesă, agentă la G.P.U!"

— Ce fac cu ea acum? E în cameră la mine.

— Întoarce-te în odaia ta. Încuie ușa pe dinăuntru să nu intre nimeni. Trebuie s-o scăldăm.

— Dar înainte de toate sîntem datori să anunțăm poliția.

— Nu mai fi tîmpită și fă ce-ți spun eu. Întîi îi facem baie și abia în urmă vom vesti autoritățile.

Cîteva zile după moartea tragică a soției sale, Selford chemase în laboratorul său pe Ruth și o convinsese, după multe stăruințe, să primească a i se lipi pe corp „niște substanțe inofensive, menite s-o vindece de nervozitate, de insomnie și de toate relele de care suferea". Sfaturile. Nonei, care ar fi trecut

prin aceeași experiență și o frumoasă sumă de bani, înfrînseră orice rezistență din partea presupusei servitoare. Cînd chimistul i-a propus să se dezbrace și să se întindă pe masă, ea l-a rugat s-o mai aștepte un sfert de oră, deoarece mai are de aranjat ceva prin casă. În realitate Ruth se strecurase într-o cameră a servitorilor, unde scrisese următorul bilet:

Tăticule,

Acum mă duc în laboratorul stăpînului meu, poate spre a fi vitrina uneia din experiențele acestui țîcnit. Aș fi refuzat, dar m-am gîndit la tine, știind că dacă nu voi mai putea îndeplini serviciul, voi fi dată afară și poate pedepsită de către G. P. U. Cred că vei avea grijă ca maniacul să nu îmi facă vreun rău.

A ta devotată pînă la moarte.

Nadia

Expedie scrisoarea printr-un agent al „Reprezentanței Comerciale", ce-și tot făcea de lucru pe la poarta lui Selford, de cînd cu crima, apoi se întoarse în laborator.

Selford fierbea niște acizi într-o eprubetă. Nici nu se uită la ea, cînd își scoase vestmintele unul cîte unul și rămase numai în cămașă. Ea tuși, după ce așteptase cîteva clipe. Chimistul o observă abia atunci și zise cu răceală:

— Aruncă jos cămașa și urcă-te pe masa din mijloc.

Ea îl ascultă, aproape fără nici o împotrivire și se așeză pe masă, acoperindu-și ochii cu palmele.

— Așa. Să stai nemișcată. Nu-ți fac nici un rău. Îți voi aplica o substanță chimică, descoperită de

mine, care te lecuieşte pentru totdeauna de orice suferinţă.

Scoase o cuvetă mare dintr-un dulap, amestecă într-însa mai multe substanţe chimice, turnă acizii care fierbeau şi obţinu o pastă aproape incoloră, ca un bulgăre de ghiaţă. Frămîntă în mîini aluatul obţinut, apoi îl întinse pe o planşetă şi turnă deasupra lui conţinutul mai multor sticle. Obţinu ceva ca o bucată mare de cristal subţire de tot. Luă un cleşte şi apucînd cu el bucata de „Epidermă Artificială" o aplică pe spatele femeii. Ea se suprapuse perfect şi într-o clipă se confundă aproape cu epiderma. Deosebirea era că locul acoperit de la gît pînă la şolduri, avea un fel de lustru, ca şi cum ar fi fost uns cu un ulei. Operaţia continuă şi în acelaşi mod Selford acoperi şi pieptul, abdomenul şi pulpele femeii. Odată operaţia terminată, ea se ridică de pe masă şi se îmbrăcă bucuroasă:

— Bine că am scăpat, domnule doctor.

— Ei, ai văzut că nu ţi s-a întîmplat nimic? De ce te-ai speriat?

— Nu-mi dădeam seamă.

— Acum te poţi duce. Îţi vei vedea de treabă ca şi mai înainte.

— Dar dacă foiţele ce le-aţi lipit pe mine se vor desprinde, nu vă veţi supăra?

Şi în gîndul ei Ruth se hotărî să le scoată îndată ce o scăpa din laborator. Cu un surîs imperceptibil chimistul îi răspunse:

— De ce să mă supăr? Asta a fost toată experienţa. Medicamentul îşi va face efectul şi vei fi vindecată de toate bolile. Pe mine nu mai mă interesează chestiunea absolut de loc. Dacă poţi, scoate chiar acum foiţele,

cum le numești d-ta. Am vrut să-ți fac un bine. A fost în interesul științei și în interesul d-tale.

Chiar de a doua zi Ruth începu să se simtă rău. Nona ceru părerea stăpînului lor, care îi spuse nepăsător că Ruth este răcită.

Și iată că, peste cîteva zile, Nona își ducea stăpînul la căpătîiul sărmanei moarte.

Cînd o văzu întinsă în pat, fără suflare, Selford strigă:

— Iată dovada vie a puterei „Epidermei Artificiale". Pot socoti născocirea ca terminată.

Apoi, întorcîndu-se către Nona:

— Femeia asta a avut rinichii slabi.

În clipa aceia își aduse aminte de vorbele lui Ivanovici și se uită la mîinile moartei.

— Adevărat. Are mîini de prințesă. Voi n-ați văzut niciodată mîinile acestei femei?

— Este mîini ca toți mîinii.

— Ba nu. Astea nu sînt mîini de servitoare. Dobitoaco! Asta era o spioană bolșevică.

— Nona pricepe. Pentru asta stăpîn omorît la ea.

— N-am omorît-o eu. A murit, pentru că n-a mai avut zile. Du-te de prepară imediat baia, bag-o în apă fierbinte și apoi să vii să mă anunți.

Peste o jumătate de oră Selford turnă substanțe chimice în baia în care se afla cadavrul. Moarta fu scoasă din baie și ștearsă. Pe corp nu mai exista nici o urmă a „Epidermei Artificiale".

Mulțumit, Selford porunci negresei:

— Acum te poți duce să anunți autoritățile. Vei spune că a zăcut cîteva zile răcită și azi a murit pe neașteptate.

Consilierul ambasadei sovietice a primit următoarea scrisoare:

Ivan Ivanovici,

Îți scriu în cele din urmă clipe ale vieții mele. Făcîndu-mi datoria către voi, distrugătorii țării mele, am ajuns pe patul de moarte. Nebunul s-a răzbunat asupra mea. Am suferit chinurile celor care mor din cauza arsurilor pe tot corpul. Mi-a astupat pielea de pe tot trupul cu unul din preparatele nebunești pe care le moșmondește toată ziua în laborator. Credeam că voi putea scăpa de pojghița afurisită în care m-a înfășurat. Altfel n-aș fi consimțit. Am făcut băi, mi-am rîcîit trupul cu perii cu țesale de cai, cu bucăți de scînduri, dar a fost zadarnic. S-a petrecut ceva îngrozitor: este un fel de țiplă subțire care mi-a intrat în carne. Simt că mă pierd. Mai bine rămîneam chelneriță la Ankara, cum a rămas prietena mea, prințesa Seranov. Sumele ce mai am de primit de la G. P. U. se vor expedia prințesei în capitala Turciei. Sînt pedepsită, pentru că mi-am trădat clasa din care fac parte, vînzîndu-mă vouă.

Principesa Orlow

Consilierul de ambasadă era convins că prințesa „ca toate aristocratele", exagerează. A lăsat să treacă vre-o două zile și, în sfîrșit, se repezi la prietenul său Selford. Acesta îl întîmpină foarte indispus:

— Închipuie-ți, John, prințesa ta a contractat o răceală zdravănă și a murit în cîteva zile.

Diplomatul se încruntă și îi răspunse aspru:

— Ce răceală? N-a murit cumva în urma faimoasei tale experiențe?

— Chestie veche, dragă Ivanovitz. Iată autorizația de înmormîntare. Vezi bine că moartea a fost constatată de către un medic oficial.

— Care nici nu suflă față de un profesor.

— N-am nimic să-ți ascund. Dacă Ruth ar fi căzut victimă cercetărilor mele științifice, ți-aș fi spus. Știi bine că de tine nu ascund nimic. Terminasem de mult experiența, cînd a răcit prințesa ta. Cam ieșea noaptea. A fost de bună seamă la vreun bal, a dansat, s-a înfierbîntat, a băut apă rece și peste cîteva zile s-a prăpădit. Ce vină am eu?

— Așa ar fi, prietene Selford, dacă un anume document n-ar dovedi absolut contrariul.

— Și de la cine emană acel document?

— E scris și semnat de către prințesa Orlow.

— După toate probabilitățile o femeie oarecare, fie ea chiar o aventurieră care se dă azi drept fostă prințesă pe malurile Nevei, nu poate stabili cauza unei morți, mai bine decît doi medici. Și bănuiesc, în orice caz, chiar dacă prințesa ar fi putut stabili cauza morții sale, ea n-a putut-o verifica și nu ți-a putut scrie după ce a încetat din viață.

— Faci haz, prietene Selford. Dar ăsta este al doilea cadavru din această casă.

— Te rog, John Ivanovitz.

— Tot tu ai omorît-o și pe prințesa Orlow, după cum ai ucis pe Lady Selford. E în zadar să mai tăgăduiești. Știi bine că nu te voi denunța. Trebuie să înțelegi însă că ești în mîinile noastre și orice încercare de a îndrepta „Epiderma Artificială" în altă direcție va fi groaznic pedepsită.

— Va să zică sînt în mîinile voastre?

— Da, Selford, și pentru totdeauna.

— Nu mai sînt liber pe acțiunile mele?

— Să nu exagerăm, ilustre amice. Cele mai frumoase femei din Londra și din lumea întreagă îți sînt la dispoziție. Nu vom veni să-ți întrerupem clipele de dragoste, în cabinetele particulare sau acasă. Poți să te plimbi unde vrei și cu cine vrei. Nu vei simți pe umeri mîna lui G. P. U. și nu vei fi deranjat niciodată de către agenții noștri.

— Totuși tu pretinzi că vă sînt rob.

— Sclavia ta se mărginește la „Epiderma Artificială". Ne-ai făgăduit-o și ne-o vei da. Evenimentele ne-au făcut un singur serviciu: Ne-au scutit de licitație. Fără de cele două cadavre poate că ai fi ridicat prețul. Poate că am fi ajuns la sume ce n-am fi fost în stare să le plătim.

— Oricum ar fi, amenințările tale miros a nițel șantaj.

— Șantaj dacă vrei, deși cuvîntul este oarecum exagerat. Totul trăiește în ziua de azi prin teamă, prin amenințare și prin constrîngere. Oamenii inofensivi nu mai pot trăi. li dau cuiva posibilitate de a vieții, de teamă să nu-mi facă rău. Dar dacă am convingerea că nu e în stare să-mi clintească un fir de păr din frizură, îl las să crape. Iată filozofia vremii. Parcă tu n-ai pune slugile să mă dea afară, dacă n-ai ști că te avem în mînă?

— Te rog, John Ivanovitz.

— Lasă că ne cunoaștem noi. Mai bine spune: Ai nevoie de parale?

— Deocamdată nu. Cînd mi-or trebui îți voi cere.

— Știi bine că am primit bani de la Kremlin, anume pentru tine.

— Mai ține-i încă în păstrare.

— Bine trebuie să stai... Ești cel dintîi om care mi-a refuzat parale anul ăsta.

— Termenul s-a apropiat.

— E gata?

— Ca și gata.

— Te-ai convins pe spinarea principesei Orlow. Nu-i așa?

— La drept vorbind, Ivan Ivanovici, nu s-ar fi putut da acelei spinări o mai demnă întrebuințare. Decît să ajungă să fie mîngîiată de labele tuturor nespălaților la Stephan, la Paris, mai bine de o mie de ori pentru ea, a fost să se sacrifice pe altarul științei. Ce importanță are un spate de slujnică, pardon, de prințesă, față de suveranitate a științei?

— Să nu mai vorbim de asta. Să fixăm un termen. Să zicem o lună. Ne vei da descoperirea ta, în acest termen?

— Să zicem două sau trei luni.

— Cam mult. Nori negri se îngrămădesc deasupra cerului Europei.

XIII

CHESTIUNEA ÎL PASIONA, acum, în cel mai înalt grad, pe Warren. Martin prevăzuse totul, anunțase de mai înainte tot ce se va petrece și adusese dovezi concludente. Un singur punct rămînea întunecos. De ce domnișoara Elliot nu spunea de unde are bijuteriile? De ce nu vînduse o parte din ele spre a-și croi o soartă mai bună și a scăpa din casa în care Laurențiu Martin știa că o paște nenorocirea? — cum s-a și întîmplat.

După vizita atît de interesantă a lui Maisie Selfo chestiunea prindea să se lumineze întrucîtva. Trebu însă s-o limpezească cu desăvîrșire.

Ar fi prezentat fotografiile bijuteriilor și o descrie amănunțită a lor celor mai mari bijutieri din Londr Dar el știa că nu poate conta pe discreția lor. C i se pare ceva suspect, bijutierul londonez trimite băi tul pe din dos să anunțe poliția. Poveștile cu detecti i-a zăpăcit de tot. Will nu știa ce să facă. Deodată i aduse aminte de spusele fiicei lui Selford. Trebuia vină în contact cu conducătorul indienilor.

Nu-i fu greu să străbată pînă la secretara lui Mahatl ma Karamxad Gandhi, care era o englezoiacă lun nată. Îi dădu fotografiile bijuteriilor, rugînd-o să i arate maestrului. Îi se spuse să vină a doua zi, pentr că nu vor sta mult în capitala Angliei. A doua zi găsi pe Mahathma Gandhi în camera lui modest într-un hotel simplu.

Conducătorul sufletesc a milioane de oameni șede ca un Budha, cu picioarele încrucișate. Părea u schelet, cu oasele date cu o vopsea închisă. Privea p marele detectiv prin ochelarii săi cu ramă ieftină. E chel, cu gura mare, știrb, pitic și insignifiant. I rîndul său Warren nu-și mai lua ochii de la pitic știrb, îmbrăcat sumar. Discutase cu împărați și regi, uitase totul, dar apropierea de acest „Țigan însemnat n-avea s-o mai uite. Un farmec straniu răs pîndea în jurul ei personalitatea acestui vrăjitor d noroade. Un aer de nesfîrșită bunătate, de umilint sinceră și adîncă se întipărea pe figura lui slabă, istovit

Cu grai liniștit, dar care avea ceva din autoritatea cuvîntului regesc, avocatul indian se adresă lui Warren:

— Fii bun, te rog, și ia loc. Secretara mea mi-a spus mult bine despre dumneata.

— Domnișoara e foarte bună.

— Nu. Ea nu e bună, e cinstită, ceea ce este și mai mult. Îmi pare rău că am fost chemat chiar acum de primul ministru. Secretara mea o să se ostenească să-ți dea, după slabele noastre puteri, informațiile de care ai nevoie; iar eu îți cer iertare că sînt silit să te părăsesc. Te rog să nu te superi. Sînt dator să te servesc, pentru că te interesezi de fiica unui bun prieten al meu.

După plecarea conducătorului celor trei sute de milioane de oameni, secretara lui se aproprie de celebrul detectiv:

— Șeful le cunoaște. Sînt ale lui Wanker, bunul său prieten.

Fu o surpriză pentru Warren. Va să zică nu erau ale domnișoarei Elliot? Martin îl mințise.

— Proprietarul bijuteriilor are vreun interes să le ascundă?

— În India în orice caz trebuia să le ascundă. El a fost de atîtea ori arestat, condamnat la amenzi mari, întemnițat. Agenții poliției au făcut tot ce le-a stat în putință ca să-i paralizeze orice activitate. Toate mijloacele de luptă i-au fost retezate. Comoara aceasta ar fi dispărut fără urmă, dacă cei cu care ne războim ar fi pus mîna pe ea. Isaac Rufus, fostul Vice-Rege al Indiei, a fost un inamic al nostru. Lui îi se datorește disocierea blocului Indiano-Musulman. Musulmanii ne atacau procesiunile religioase, ajutați pe sub mînă de Lordul Reading. Cîteodată s-a în-

tîmplat ca unii de ai noştri să jefuiască, ca represiune, cîte o moschee. Pe aceste neînţelegeri se baza domnul Isaac Rufus. Dar şeful meu a ştiut, întotdeauna, să împace popoarele sale. Wanker l-a ajutat. Bijuteriile aparţineau prinţesei indiene, sora lui Wanker. Ea ar fi vrut să le jertfească pentru cauza căreia şi-a închinat viaţa marele nostru şef. Dar Gandhi a refuzat. „Dreptatea e strîmbătate" — a spus el. Wanker n-a renunţat însă la convingerile sale şi a căutat să pună bijuteriile în siguranţă, spre a le putea vinde mai tîrziu şi a întrebuinţa banii în folosul cauzei comune. Pe cînd se luptau cu Isaac Rufus, care nu voia să înţeleagă ceea ce astăzi ştiu şi copiii, că *Inaia fuge* de Marea Britanie. Wanker îşi puse comoara în valiză şi plecă la Londra. Cui era s-o încredinţeze, dacă nu nepoatei sale, care locuia într-un palat, la marele om de ştiinţă Selford, unde credea el că va fi în siguranţă?

— De bună seamă că fata n-a fost pe deplin lămurită asupra secretului acestor bijuterii şi ea bănuieşte că, dacă ar vorbi, ar provoca arestarea sau persecutarea unchiului ei. Sau poate că Wanker i-a cerut să ţină comoara ascunsă şi să nu vorbească nimănui de ea?

— Asta n-o ştim, răspunse secretara lui Gandhi. De altfel, pe vremea Lordului Reading, eu nu eram încă secretara marelui Gandhi şi toate cîte ţi le-am spus le-am auzit de la dînsul.

— De la Londra unde plecaţi?

— Ne întoarcem acasă.

În clipa aceea i se aduse secretarei lui Gandhy o telegramă:

„Maisie Selford roagă respectuos pe ilustrul Mahathma Gandhi intervină Mister Wanker să vină imediat

Londra spre a scăpa nepoata sa Doris Elliot".

— Mititica!

Detectivul scosese această exclamație după ce primise telegrama din mîna secretarei, care îl întrebă:

— Dar ce s-a întîmplat?

— Nepoata lui Wanker este invinuită că a omorît o femeie spre a-i fura aceste bijuterii.

— E nemaipomenit! Parcă ar fi în India! strigă secretara. Dar bijuteriile aparțin familiei sale. Este aproape sigur că Wanker i-a spus fetei că, dacă nu se mai întoarce, bijuteriile să-i rămînă ei. Și n-ar fi fost greu de loc ca prietenul nostru să moară în închisoare. A declarat pînă acum de două ori greva foamei.

— Cînd a venit telegrama, tocmai voiam să vă fac aceeași rugăminte ca și trimițătoarea depeșei.

— Dar cine e domnișoara Selford? Trebuie să fie o intelectuală.

— E o fetiță de doisprezece ani.

Secretara lui Gandhi exclamă cu admirație:

— A! Are cui să-i semene.

— Domnul Wanker trebuie să vină să-și scape nepoata sau să ne trimită cît mai repede cu putință dovada proprietății bijuteriilor.

— Fiți sigur că vom face intervențiile necesare.

— Este în joc viața domnișoarei Doris Elliot. Dacă nu ne ajutați, Doris va muri în spînzurătoare.

— Unchiul ei va interveni la timp.

— Vă rog mulțumiți din partea mea șefului d-voastră. Voi rămîne cu o amintire neștearsă. Ziua de azi va fi pentru mine neuitată. Am avut întotdeauna o mare admirație pentru Gandhi, deși nu împărtășesc părerea d-voastră că India fuge.

— Da, domnule Warrem, e adevărat, India fuge.
— Aceasta e chestiune de viitor.

— Ne trebuie autonomie. Și o vom avea!

Detectivul se întoarse acasă. Începea să înțeleagă lucrurile. Doris nu putuse să vîndă bijuteriile, ce nu-i aparțineau, chiar dacă erau ale unei rude. Știind că unchiul ei este un revoltat, auzind că era mereu în închisoare, se ferea de a vorbi de el spre a nu-i agrava situația. Dar pe dînsul, Will Warren cine îl va împiedica de a spune în gura mare a cui este comoara roșie, presupunînd că unchiul fetei nu va putea veni la timp util la Londra?

Ceru permisiunea de a vedea pe Doris Elliot, dar fu refuzat pentru a doua oară. Atitudinea poliției îl indigna. Știa bine că polițiștii ascultă de ordine lui Selford, nu pentru că l-ar stima atît de mult, ci fiindcă erau preocupați de chestiunea „Epidermei Artificiale".

Cercetările întreprinse pentru găsirea lui Laurențiu Martin nu duseră la niciun rezultat. Avînd convingerea fermă că Selford este ucigașul, obținuse o declarație de la Maisie, care îi mai făcuse încă o vizită. N-ar fi vrut să întrebuințeze declarația unei copile împotriva tatălui ei, dar era hotărît s-o utilizeze numai în cazul cînd ar fi văzut că Doris Elliot merge cu pași repezi în spre spînzurătoare. Dacă imediat după săvîrșirea crimei, Selford a fost văzut plin de sînge pe mîini și pe haine, nu mai încăpea nici o îndoială că el este autorul asasinatului. Detectivul începuse să fie sigur de izbîndă, dar îl durea nu numai pentru că nu putea să pună fata în libertate, ci și fiindcă nu-i putea duce cel puțin un cuvînt de mîngîiere. Dacă i-ar fi putut vorbi, i-ar fi arătat dovezile strînse și atunci ea ar fi

avut mai multă putere de a răbda încercările la care era supusă.

În seara aceea scrise pînă tîrziu. Notă convorbirea cu secretara lui Gandhi, își puse actele în ordine, făcu legătura între cele două procese verbale semnate de prietenii săi și declarațiile secretarei lui Gandhi și se simți mulțumit.

În clipa cînd voia să se culce, se auzi soneria telefonului. Inspectorul Creakle îl comunică:

— O nouă crimă în casa chimistului Selford!

La auzul acestor cuvinte marele detectiv se îmbrăcă în grabă, simțind că se vor petrece evenimente extraordinare. Pe cine a mai omorît sinistrul om de știință? Pentru că de astă dată detectivul era sigur că Selford era un asasin. N-a mai cerut nici o relație poliției. Îi plăcea de altfel să se convingă singur. Alergă în grabă la palatul Selford, unde găsi porțile închise. Nu se permite intrarea nimănui.

XIV

ÎN NOAPTEA ACEEA, Selford învoise întregul personal al palatului, — în afară de credincioasa sa Nona. A doua zi era sărbătoare și servitorii petreceau pe unde puteau.

Deasupra Londrei plutea o ceață deasă. Luna abia se mai zărea, departe, slabă, ștearsă, aproape inexistentă.

Ușile erau încuiate. Zdrobit de zile și nopți de veghe. Selford dormea greu. Deodată îi se păru, prin vis, că aude un zgomot în laborator. Ar fi sunat, dar știa că nu-i va răspunde nimeni. Nu se gîndi s-o cheme pe negresă, care nu i-ar fi insuflat nici un curaj. Voi să

aprindă lumina electrică, dar își dădu seama îndată că ar fi o greșeală, fiindcă ar arăta inamicului invizibil, ce-l spiona din umbră, toate mișcările sale. Zgomotul se repetă. De astădată auzi un sunet special metalic. Acum Selford știa sigur că cineva s-a introdus în laboratorul său. Și, pentru prima oară, îi fu frică. Își dădu seama că „Epiderma Artificială" și poate chiar viața sa erau în pericol.

Se dădu jos din pat încet, cu infinite precauțiuni și așa, desculț, deschise ușa fără zgomot. Ieși din cameră și o porni în spre laborator.

Apropiindu-se, văzu două raze de lumină — provenite, fără îndoială, de la două lămpi electrice — ce se încrucișau în interiorul laboratorului. Înțelese ușor că erau doi musafiri nepoftiți. În pijamaua sa avea un revolver mic, ultima perfecțiune a științei. Ar fi deschis ușa și ar fi tras, dar nu era sigur că va izbuti să-i nimerească pe amîndoi. Dacă săreau pe el și îl asasinau? Se lipi de perete, terorizat. Cei doi indivizi cotrobăiau prin laborator. Înțelese ușor că ei căutau ceva, potrivit unor instrucțiuni ce li se dase de mai înainte. Deodată o idee trecu fulgerător prin mintea chimistului. Înaintă încet pe sală și pătrunse, fără zgomot, în depozitul ce se afla alături de laborator. Dibui, pe întuneric, și descoperi un vas mare de metal, în care avea gata o mare cantitate de „Epiderme Artificiale". Cu un clește într-o mînă și cu altul în cealaltă, ridică două foi. Apoi se întoarse la postul său de observație de la ușa laboratorului.

De astă dată auzea cum indivizii vorbeau rușește:

— Nu este, Vasia! Ce-o să zică tătucul?

— Trebuie s-o găsim, Sașa!

— Am răscolit tot, Vasia. Nu sînt nici formule scrise, nici foi asemănătoare țiplei sau baloanelor pentru copii. Nu vezi? Numai prafuri, sticle cu diferite lichide, instrumente, metale... Cum o să reconstituim noi invenția, care îl interesează pe tătucul?

— Să mai căutăm.

— Hai, mai bine s-o ștergem, că e tîrziu și e posibil să se întoarcă servitorii. I-am văzut pe toți, plecînd unul cîte unul. În toată casa n-a mai rămas decît chimistul, cu fiica și cu servitoarea sa tuciurie. Dar, de acum încolo, se vor întoarce. N-ai auzit pe sală un zgomot?...

— Ba de cîteva minute mi s-a tot părut că aud pași. Să stingem lămpile și să scoatem revolverele. Stai să văd ce-i.

Cu aceste cuvinte individul pe care tovarășul său îl numea Vasia, ieși în prag. Acolo scoase o exclamație de surpriză:

— Sașa!

— Ce-i?

Vasia răspunse printr-un mormăit. O pînză de păianjen îi căzuse peste ochi. Simțea, pe obraji, contactul rece al unei pielițe fine. Sașa strigă din nou:

— E cineva acolo, Vasia?

Alt mormăit îi răspunse. Vasia se căznea să rupă, de pe obraz, voalul ce i se lipise de cap și nu mai voia să se desprindă. Simțea că se înăbușă. Dădea din mîini și din picioare. Se îneca. Înțelegînd că se petrece ceva extraordinar, Sașa ieși și el în sală. În momentul acela, primi, în creștet, cea de a doua „Epidermă Artificiala", pe care Selford i-o aruncă din umbră.

El începu să răcnească, speriat de bolborosirea ciudată a tovarășului său:

— Ce se petrece, Vasia?

În același timp scoase revolverul și începu să tragă în toate părțile. Dar Selford se lungise pe parchet. După primele gloanțe, Sașa se simți istovit. Trecea prin aceleași încercări, ca și tovarășul său. Nu mai avea aer, se ineca, murea asfixiat.

Cînd împușcăturile încetară, celebrul chimist se ridică în picioare, căută pe zid întrerupătorul și îl răsuci. Sala fu inundată de lumină. Cei doi oameni abia se mai zbăteau, pe jos. Selford rînjea sinistru. Tresări, auzind pași pe scară. Dar se liniști imediat, văzînd pe Nona, care înainta, avînd într-o mînă un ciomag și în alta un topor. Ea striga, cît o lua gura:

— Hoțile! Spărgătorii!

— Taci din gură, Nona. Avem de lucru. Repede, în laborator. Adu un lighean mare. Așa. Pune-l jos, lîngă capul ăstuia.

Abia atunci observă negresa cele două cadavre și începu să țipe. Selford o dojeni:

— Ți-am spus să taci din gură!

În timpul acesta el turnase, în lighean conținutul mai multor sticle din laborator. Ascultă pe rînd inima fiecăruia, se convinse că nu mai bate, apoi strigă Nonei:

— Bagă-i, pe rînd, cu capul în lighean și spală-i bine. Așa. Vezi să nu mai rămînă nici o urmă pe cap sau pe gît.

Nona răspunse:

— Știu, cum fost la Ruth.

— Întocmai. Pe ăsta mai bagă-l odată cu capul în lighean. Freacă-l bine pe gît. Uite colo o dungă roşie, să nu se mai vadă!

Operaţiunea mai dură, pentru că Selford nu era mulţumit. După ce crezu că cei doi ruşi au fost spălaţi îndeajuns, dînsul zise Nonei:

— Acum să-i ridici în picioare pe cîte unul.

— Frică la mine.

— N-ai nici o teamă. Ţine-l bine pe ăsta. Reazemă-l puţin de zid, dacă nu poţi. Stai că-ţi ajut şi eu. Ţine-l în poziţia asta.

În momentul acela Selford scoase repede revolverul din buzunar şi trase asupra cadavrului. Negresa se speriă şi îl scăpă jos. Dar glonţul îl nimerise în piept pe rus.

Acum Nona nu mai voia, cu niciun preţ, să ridice şi cel de al doilea cadavru. Ea tremura şi plîngea:

— Bun stăpîn, glonţ nimereşte la Nona.

— Nu fii proastă şi ţine-l. Adineauri cum nu te-am nimerit?

— Trage bun stăpîn, acolo, jos la hoţ.

— Nu se poate, Nona, că medicul legist constată poziţia pe care o avea corpul cînd l-a străbătut glonţul.

Cu mare greutate o convinse să ţină în sus şi corpul celui de al doilea vizitator nocturn. Tremurînd, Nona apăsa cadavrul în zid. Al doilea glonţ porni. Dar afacerea nu era terminată.

Selford luă pe Vasia de cap, iar Nona de picioare.

— Tare grei este hoţ!

Cadavrul fu dus în biroul lui Selford şi trîntit lîngă casa de bani. Apoi procedară, la fel, cu cel de al doilea cadavru. Dar pe cînd treceau pe sală, cu el,

o ușă se deschise și Maisie, țipînd, în cămașă, ieși înaintea tatălui ei:

— Mi-e frică, tată! Cine împușcă mereu? Cine l-a omorît pe acest om?

Selford se înfuriă. Fata venea să-l încurce. Se răsti la ea:

— Întoarce-te în dormitor și culcă-te!

— Mi-e frică, tată. Ce s-a întîmplat?

— Hoț venit la noi, o lămuri Nona; iar Selford îi strigă:

— Să intri imediat în camera ta!

Terorizată, fata se supuse, privind, cu ochii măriți de groază, pe tatăl ei și pe negresă ducînd cadavrul.

Peste cîteva minute Selford ceru poliția:

— Doi spărgători s-au introdus, adineaori, în casa mea, pe cînd întregul personal fusese învoit de mine. I-am prins în birou, lîngă casa de bani, pe care de bună seamă că voiau s-o spargă. și i-am împușcat.

Se vede că îl întreba cineva dacă indivizii sînt numai răniți, căci adaugă:

— Amîndoi sînt morți. Erau înarmați: dacă n-aș fi tras, m-ar fi ucis ei pe mine, pentru că în toată casa nu mai este de cît fetița mea de doisprezece ani și o negresă, care nici nu s-a deșteptat: doarme și acum.

Will Warren spuse detectivului de la poartă cine este, și fu lăsat să intre. În curte se întîlni cu Sir Cawler. Detectivul îl întrebă nerăbdător:

— Dar ce crimă nouă s-a săvîrșit în această casă a tuturor surprizelor?

Șeful poliției criminale îi răspunse liniștit:

— Comisariatul a înțeles greșit lucrurile. Nu-i nici o crimă. Doi spărgători, pîndind plecarea slugilor lui

Selford, au încercat să-i spargă casa de bani. Dar ei au fost surprinși la timp și împușcați de către celebrul chimist, care după cum se vede este și un om foarte curajos.

— Ați fost sus?

— Nu, acum am venit și eu. creakle e acolo, de astă noapte. Bine ai făcut că ai venit!

Intrară. Selford îi primi cu multă amabilitate. Deși nu dormise aproape toată noaptea, avea o față mulțumită și niște ochi vii, plini de viață:

— Bine ați venit, dragii mei, vă propun să mă angajați în poliție. V-am scăpat de doi dintre cei mai primejdioși spărgători. Înarmați pînă în dinți, au crezut că vor da lovitura la mine. O să-i vedeți acum.

Biroul era plin de polițiști. Inspectorul Creakle salută pe șeful său, care îl întrebă:

— Ți-ai format o convingere?

Cu un surîs imperceptibil, inspectorul îi răspunse:

— După modesta noastră părere, lucrurile s-au întîmplat întocmai cum ni le-a povestit Sir Selford.

— Să vedem.

Cu aceste cuvinte șeful secției criminale înaintă, Inspectorul strigă:

— Să iasă toată lumea afară!

Dînd cu ochii de cei doi morți, Sir Cawler scoase o exclamație. Apoi, temîndu-se ca ea să nu fie interpretată împotriva stăpînului casei, adăugă:

— Au fost pedepsiți pe loc.

— Ai stabilit identitatea lor?

— După actele găsite la dînșii ar fi doi refugiați ruși: Vasile Veretife și Alexandru Teluschin.

— Spărgători de meserie?

— După mîini și după întreaga lor înfățișare, nu par a fi tîlhari de rînd.

Marele chimist interveni, dînd din cap cu amărăciune:

— În ziua de azi, dragii mei, furturile nu se mai săvîrșesc numai de către borfași. Grozava criză în care ne zbatem, a modificat firea omenească și a schimbat îndeletnicirile multor oameni.

— Cam ce ocupațiuni să fi avut dînșii?

Întrebarea era adresată inspectorului, care se grăbi să răspundă:

— Bănuiesc că Vasile Veretief a fost ofițer în armata rusească, iar Alexandru Teluschin comerciant în Tiraspol. Acestea ar reieși din unele scrisori găsite asupra lor.

— La percheziția cadavrelor n-ați mai descoperit nimic important?

— Fiecare din ei avea cîte un revolver mare.

— După cum vedeți, intră din nou în vorbă, cu o nuanță de ironie, Sir Selford, ofițerul și negustorul d-voastră cam erau și ucigași, întrucît au venit pregătiți să mă asasineze.

Sir Cawler examină un revolver, apoi îl înapoiă inspectorului. Trecînd la cea de a doua armă, rămase surprins:

— Din revolverul ăsta s-au tras, astă noapte, cinci gloanțe.

— I-am spus asta domnului inspector, zise Selford, dînd din cap. Două dintre ele mi-au trecut pe la urechi.

Sir Cawler îi răspunse vesel:

— Felicitările mele! Ai scăpat de la moarte. Aceste gloanțe dovedesc, chiar celor sceptici că ai fost în legitimă apărare. De altfel împușcătura în piept,

în materie de escaladare, spargere cu efracție, sau atac nocturn, constituie cea mai bună dovadă că nu s-a tras pe cînd victima fugea. Te pomenești cu tîlharul în casă, în timpul nopții și îl răpui, ca să nu te omoare el. Ai găsit gloanțele, Creakle?

Inspectorul rămase cam încurcat, totuși răspunse plin de curaj:

— Nu, domnule șef, le-am căutat pretutindeni, în acest birou, dar în zadar.

— Dar gloanțele care au provocat moartea hoților?

De astădată răspunse Selford, scoțînd revolverul său:

— După cum vedeți, calibru mic. Ele trebuie să fi rămas în trupurile bandiților. În ceea ce privește cartușele trase de tîlhari, rămîne să le căutăm pe îndelete. Pot fi ascunse în vreo mobilă, sub un covor, cine știe unde!

— A venit medicul?

Selford se încruntă puțin. Cu o voce, pe care ar fi vrut să o facă nepăsătoare, zise:

— Socotesc că un proces-verbal din partea d-voastră este suficient. Eu nu tăgăduiesc că am tras în ei, după cum ar fi făcut oricine în locul meu. Arma cu care am tras este asta și v-o pun la dispoziție. Ce ar mai putea să constate medicul? Poate doar moartea acestor doi făcători de rele.

— Aveți dreptate, Sir Selford, se grăbi Cawler să-l aprobe. Dar vezi că legea ne obligă.

— Eu credeam că veți da ordin să se ridice cadavrele de aici. Gîndiți-vă și la fetița mea, care o duce într-o emoție... de cînd mama ei a fost asasinată. Aș vrea să se isprăvească odată cu toate astea. Poli-

ţiştii vin şi pleacă, intrările sînt păzite, personalul casei zăpăcit.

— Să grăbim formalităţile, zise Sir Cawler. Astă noapte spuneai că se află acasă numai fiica dumitale şi servitoarea aceea neagră.

— Întocmai.

— Să rugăm puţin pe domnişoara Selford să stea de vorbă cu noi.

— Imposibil. S-a speriat atît de rău astă noapte, auzind detunăturile, că este într-o stare de nervi...

— Să vină negresa! porunci Creakle.

Peste cîteva clipe intră Nona, ai cărei ochi jucau în chip ciudat.

— Ia spune, cum s-a întîmplat, se răsti inspectorul la ea.

Negresa îşi duse mîinile la obraz, vrînd să arate că a dormit cu capul pe ele:

— Nona somn la noapte.

— Cum, a tras cu tunul aici, în casă şi tu n-ai auzit?

— Nu ştie. Nona n-aude tunu asta. Nona doarme la noapte.

Selford veni în ajutorul ei:

— Am telefonat la comisariat, că servitoarea dormea cînd au pătruns bandiţii în biroul meu. Ea doarme foarte greu. Munceşte toată ziua şi corpul ei mare are nevoie, noaptea, de o odihnă bună.

— Atunci nu avem niciun martor?

— Unul singur: pe mine. Sau poate că nu găsiţi martorul destul de bun? Vă stau la dispoziţie.

— Îţi mulţumesc, Sir Selford. De altfel aici s-a întîmplat un caz excepţional. Cum e vorba de persoane cunoscute, cred că afacerea nu se va complica. Doi

banditi mai puțin. Pierderea nu va fi remarcată la Londra. Poate că vor fi regretați dincolo de Nistru, dar Asia nu ne preocupă în momentele de față.

În timp ce inspectorul făcea pachet lucrurile pe care le ridicase de la locul crimei. Sir Cawler căuta din ochi pe Will Warren, dar constată că marele detectiv dispăruse. Voi să întrebe de el, dar aprecia imediat că întrebarea aceasta Un om de știință are nevoie de ar fi egală cu un denunț împotriva lui. Renunță la ideia de a vorbi cu detectivul particular. Era sigur însă că Warren a găsit vreo pistă, pe care o urmărește. Adresîndu-se inspectorului îi zise:

— Am cercetat împrejurările în care s-a produs atacul din casa amicului meu Selford. Toate chestiunile sunt absolut clare. Te rog să comunici celor în drept că dorința mea este să se simplifice formalitățile și să se ridice lesurile, în termenul cel mai scurt cu putință. Liniște și imprejurările au adus, în ultimul timp, mari turburări în această casă. Aș fi mîhnit dacă și poliția ar deranja pe marele om de știință.

— Sînteți foarte bun, Sir Cawler.

— Încheiați actele necesare și retrageți-vă! porunci șeful secției criminale, pășind înspre ieșire, urmat de Selford.

Jos, la intrarea principală, Sir Cawler se întoarse către Selford:

— Mi-ai face un imens serviciu, dacă ai vrea să-mi spui în ce stadiu se găsesc lucrările pentru realizarea „Epidermei Artificiale".

Ochii lui Selford scînteiau de bucurie. Întreaga sa făptură rîdea parcă. Scuturase toate grijile, ce parcă îi apăsau mintea în timpul cercetării sumare din birou. El răspunse cu entuziasm:

— Merge bine, Sir Cawler. Aș putea afirma că merge excelent, admirabil. că „Epiderma Artificială" este aproape pusă la punct.

— Îți mulțumesc, prietene.

— Pot să-ți mai spun și altceva. Știu că, în ultima vreme, o bănuială stupidă a încolțit în capetele unor diplomați de contrabandă, din ministerul de externe. Dar nu mă pot atinge de opiniile oamenilor care socotesc că sînt în stare să smulgă taine, cucoanelor din capitalele europene și cărora, adesea, frumoasele doamne le află toate secretele, în paguba țării. Am și eu informațiile mele. S-a spus că aș avea intenția de a trece invenția mea unei puteri străine. Pentru că sînt în pragul izbîndei, te pot asigura de un lucru: Atîta vreme cît voi fi în viață, nu voi da „Epiderma Artificială" unui stat dușman, sau chiar amic Marii Britanii. Aș prefera să mor decît să fac una ca asta!

— Știam, Sir Selford, că ești un om de onoare. Pot comunica mai departe succesele pe care le-ai obținut?

— Nu, te rog să nu spui încă nimic. Deocamdată te-am asigurat că nu dau „Epiderma Artificială" altora și n-o voi da. Dar nu sînt dispus s-o predau încă nici Aviației noastre, Eu nu sînt de părere că omul de știință, creatorul, este un sclav al celor mari. Ca să dau „Epiderma Artificială" trebuie ca domnii care o cer , s-o merite. Pînă acum n-am fost deloc încurajat. Și eu nu sînt rob, să sărut mîna care mă lovește. Oficialitatea — nu vorbesc numai de a noastră, ci de conducătorii tuturor neamurilor — trebuie să aibă mai multă grijă de inventatori, de oamenii de știință, de marii scriitori și de marii artiști, nu să-ș

închipuie că ei trebuie să mănînce, și să bea iar marii creatori sînt datori să lucreze pentru țară. Da, voi face totul pentru țara mea, cu condiția ca ea să știe că exist, să-mi dea atenția cuvenită, să nu mă disprețuiască.

— Vă bucurați de admirația tuturor, Sir Selford. Știu că s-a făcut o mare greșeală, cînd s-au refuzat fondurile.

— Acum nu mai am nevoie de ele. Unui om de rînd nu mi-aș fi dat sufletul pe față. Am ținut însă ca dumitale să-ți spun tot ceea ce gîndesc. În lupta pe care am dat-o, pe cîmpul științei, n-am avut țara mea alături! N-aș putea să neg însă că am avut, totuși, un aliat care nu mi-a precupețit ajutorul. Printr-o întîmplare, acest tovarăș a sosit la vreme și, grație lui, am putut să pășesc înainte. Ai noștri au bănuit că le cer bani pentru trebuințele mele personale, dar fondurile erau destinate patriei. Norocul meu a fost aliatul de care îți vorbesc.

— M-ai făcut curios, zîmbi Sir Cawler. Cine este acest misterios aliat al marilor bărbați de știință?

— Nu știu dacă va fi al tuturor, dar al meu a fost: „Epiderma Artificială" trebuie să-i fie recunoscătoare.

— Și numele tovarășului atît de prețios nu se poate spune?

— Ba da: este Moartea!

Sir Cawler se dădu înapoi, uimit. Privi, apoi, cercetător figura radioasă a celebrului chimist. Văzîndu-i nedumerirea. Selford se grăbi să-i explice:

— Da, Moartea! Dacă, întîmplător, sărmana mea soție, pe care o regret atît de mult, n-ar fi fost ucisă, lucrările mele ar fi stat pe loc. Aș putea să intru mai profund în amănunte, spre a-ți arăta concursul ne-

limitat, pe care mi l-a dat Moartea, dar n-a sosit momentul.

— Cum, mai sînt și alți morți? întrebă șeful secției criminale.

— N-am vorbit de număr. Ci de adîncimile vieții de dincolo de moarte. Am lucrat cu concursul întunericului. Poate că, în altă țară, aș fi fost răsplătit altfel.

— Principalul este că ai reușit.

— Dar cu ce sacrificii! Inima mea este o rană sîngerîndă. Numai Moartea m-a ajutat.

— În definitiv era firesc: doar pentru ea lucrezi! În semn de recunoștință o vei hrăni, din belșug pe cîmpul de luptă.

— Știința, Sir Cawler, are în vedere un ideal curat. Noi, apostolii ei, o slujim cu venerație. Restul nu ne preocupă.

— Totuși, aș vrea să te conving să intri în legătură cu ofițerii, să facem formalitățile necesare pentru predarea invenției.

— Te rog să nu mă grăbești. Oficialitatea nu s-a grăbit pînă acum și, cînd a prins de veste că lucrînd singur, cum am putut, am ajuns la rezultate fericite, a fost cuprinsă de o inexplicabilă nerăbdare.

— E firesc. Trebuie să privim mai departe. Veleitățile revizioniste, Hitler în Germania, războiul din Extremul Orient. America pe cale de a intra în conflict cu Japonia...

— Știința are preocupări exclusiv științifice.

— Înțeleg: ești supărat, din cauza întîmplărilor de astă noapte. Îmi vei da voie să-ți fac o nouă vizită, peste cîteva zile. În ce privește împușcarea celor doi spărgători, mă voi duce eu, în locul dumitale, la judecătorul de instrucție. Vei fi chemat numai dacă va fi absolut necesar.

XV

CÎND DORIS VĂZU UȘA CELULEI DESCHIZÎNDU-SE, tresări. Selford intră, căutînd-o nerăbdător, cu ochii, în toate părțile.

— Bună ziua, Doris. Ce bine îmi pare că te văd sănătoasă!

Fata îl privi cu dispreț. Nu-i răspunse la salut. Apoi se răsti la el:

— Ce cauți aici?

— Îmi închipui că e inutil să-ți răspund la această întrebare. Am venit, pentru că țineam să te văd.

— M-ai văzut. Acum pleacă!

— Credeam că îți vei schimba atitudinea!

— Și eu la fel.

Într-adevăr, nădăjduiam mult că te va mustra conștiința și îi vei face să înțeleagă, pe oamenii fără inimă, înăspriți de contactul cu apașii, că eu nu sînt în stare să ucid pentru a jefui. Eram convinsă că eu te va răbda inima să lași să planeze asupra mea o acuzație atît de infamă. Mai ales că pretindeai că...

— Da, așa e. Am spus că te iubesc și ți-o repet. De aceea am venit aici. Ați părăsit, deodată, locuința mea, tu și Mary Dar Mary n-a lăsat nici un gol, lipsa ei o simt poate numai tovarășii săi de orgii. Cu totul altfel este cu lipsa ta. Te caută Maisie, care te adoră, te caută florile, pe care le îngrijeai, te caută bietul meu suflet, atît de hărțuit!

— Ești meșter la vorbă, doctore Selford, dar graiul îți atîrnă în colțul buzelor, nu vorbești din inimă.

— Mi-ești dragă, Doris, ți-o spun din adîncul inimii mele. Fără tine nu pot trăi. Casa mea te așteaptă ca pe stăpîna ei, ca pe stăpîna noastră a tuturor.

— Aș veni, dar numai pentru Maisie. În ce privește restul, prefer pușcăria, sau chiar spînzurătoarea.

— La un semn al meu, uşile închisorii se vor da de perete.

— Fă semnul!

— Îl voi face, dar înainte de toate trebuie să faci tu gestul.

Şi încercă să se apropie de ea, dar întemniţata îl respinse:

— Nu, niciodată!

— Bagă de seamă. Doris. Te-am rugat, m-am umilit înaintea ta, am învins pentru tine. Azi sînt poate omul cel mai puternic de pe tot pămîntul, mai tare decît preşedenţii de republici şi decît regii, pentru că am în mînă arma cea mai groaznică din cîte există. Cu toate acestea, mă prostern la picioarele tale. Dar, dacă vei continua să mă respingi...

Doris începu să rîdă:

— Aşa... Ameninţă! Îţi stă mai bine. Ai geniul distrugerii, eşti o canalie. Fii demn, nu încerca să împrumuţi straiele bunătăţii.

— Bagă de seamă... Eşti acuzată de crimă şi încă n-ai mărturisit.

— Ce înseamnă asta?

— Că poţi deveni, — răspunse Selford, cu răutate, — o cîrpă, o zdreanţă, în mîinile celor ce vor şti să te facă să spui adevărul. Îţi închipui că hoţii şi omorîtorii vorbesc de bună voie? Poliţia ştie taina de a le dezlega limbile. Nu-ţi urez să ajungi să cunoşti această taină.

— Nu mă tem. Sistemele de care vorbeşti sînt pentru hoţi.

— Iar asasinii sînt şi mai răi decît hoţii şi sînt trataţi în consecinţă.

— Aştept.

— Nu e mai bine, să fii soţia mea şi mama lui Maisie?

— Aş vrea să fiu mama lui Maisie; dar soţie rămîne să-ţi cauţi în altă parte.

— Vom pleca departe de locurile unde ai suferit. Te vei plimba în lumea largă, te voi alinta ca pe un copil.

— Fugi, lasă-mă!

— Gîndeşte-te, că poate e în joc nu numai viaţa dumitale...

— Unde l-ai ascuns pe Larry, că la el faci aluzie, fără îndoială?

— Va fi liber, dacă vei deveni înţelegătoare.

— Eram sigură că şi pe el l-ai sechestrat! Noroc că ascultă cineva, de bună seamă, convorbirea noastră.

— Eu n-am spus asta. Şi, apoi, convorbirile mele nu le ascultă nimeni.

— Eşti prea încrezut, Sir Selford. Dar am convingerea că, într-o zi, vei muşca ţărîna.

— Dacă mă laşi să trec pragul acestei celule fără a-mi da un răspuns, să ştii că eşti pierdută.

— Vreau să mă regăsesc pe mine însămi.

Părăsind închisoarea, Selford se duse la locuinţa consilierului de ambasadă.

Ivanovici lipsea de acasă, dar feciorul îi spuse, amabil, că doamna e gata să-l primească.

O clipă, chimistul se văzu parcă stînd de vorbă cu Sonia. Apoi avu, în faţa ochilor, imaginea ei sîngerîndă, cu capul turtit de ucigaşii cu casse-tete. Fu trezit din aceste gînduri macabre de o voce veselă care îl poftea:

— Consilierul se va întoarce imediat. Dacă voiţi, îl vom aştepta împreună.

În faţa chimistului se afla o femeie frumoasă. Înaltă, cu trupul învăluit într-un peignoir ce-i lăsa

goale brațele, pieptul și o bună parte din spate. Răspîndea parfum amețitor, prea tare.

— John mi-a vorbit adesea de d-voastră. Sînteți chimistul cu reputație mondială, care lucrează la o mare invenție. Sînt fericită că vă cunosc. De ce nu stați colea, pe divan, lîngă mine?

Pentru Selford, respins cu atîta hotărîre cu cîteva clipe mai înainte, primirea mai mult decît prietenoasă, pe care i-o făcea amanta bolșevicului, fu reconfortantă.

— Vă mulțumesc, doamnă, sînteți foarte bună.

— Vezi ce frumușel stai aici, lîngă mine? Cred că te-ai convins, acum, că nu mănînc oameni?

— Asta nu se știe.

— Oricum, atitudinea mea de pînă acum, constituie un început de dovadă. Dacă aș fi antropofagă, aș fi fost ispitită, pînă acum, cel puțin să vă mușc.

Selford rîse și o privi mai bine. Pentru închipuirea lui, bucățica, de mătase, ce o învăluie, dispăruse. Femeia era frumoasă și bine făcută. Întinse mîna și ea nu se feri. O mîngîia sfios. Femeia rîse și se apropie mai mult de dînsul. Selford o întrebă cu teamă:

— Dar dacă vine Ivanovici?

— El nu vine așa curînd. Te-am primit, pentru că doream de mult să te cunosc. Mă înebunesc după celebrități! Am căutat să-l cunosc pe Bernard Shew, dar a fost de o ironie tăioasă cu mine. Am avut norocul, să vorbesc cu John Galsworthy, nu mult înaintea morții sale, și mi-a făcut o impresie profundă. Omul dreptății! Aș fi vrut să mă culeagă, eram gata, m-aș fi dat, dar era bătrîn și slab. N-am îndrăznit să fiu mai întreprinzătoare, pentru că omul acela, impunea un nemărginit respect. La Mussolini n-am fost: e prea energic! Ce noroc pe mine, că am venit azi în contact cu reprezentantul cel mai autorizat al științei!

— De ce nu te-ai dus la Freud sau la Einstein?

— Einstein e prea rece, umblă cu cifrele; Freud întoarce omul pe dos, îi face autopsia încă în viață. Mi-ar ghici toate gîndurile ascunse, toate micile slăbiciuni în materie erotică. Dar ce te uiți așa la mine?

— Te supără privirea mea?

— Nu mă supără deloc, mă provoacă, mă întărîtă.

— Și ce faci, cînd ți se întîmplă așa ceva?

— Ca să-ți răspund, ar trebui să fie seara, sau măcar să putem încuia ușa, fără a fi expuși să încerce cineva să intre. Dar cînd nu pot să fac altceva, cel puțin dansez. Îți place dansul?

— Depinde de dansatoare.

— Ia uită-te la mine. Dar să nu zici nimic. Să-mi spui, la urmă, dacă îți place. Vorba e oprită.

Se ridică de pe sofa și, în clipa aceea, peignoirul, care era compus din două bucăți, se desfăcu la mijloc; ea îl ridică și îi înodă capetele peste mijloc. Rămase cu picioarele goale și începu să danseze, cu o pornire pătimașă, vicioasă, nebunească. Părul îi juca încoace și încolo, picioarele îi zburau parcă. Era o dansatoare neîntrecută. La început, Selford privise lacom corpul ei gol, dar în curînd fu cucerit de arta desăvîrșită, pe care femeia asta destrăbălată o punea în mișcările ritmice ale dansului. Era o artistă în coregrafie. Nu se mai oprea, sărea într-una și părea că nu atinge pămîntul. Chimistul o admira, cucerit cu totul. Îi venea să se repeadă s-o strîngă în brațe. Era convins că ea atîta așteaptă. De cîteva ori, în furie dansului, îl atinsese cu piciorul gol, transmițîndu-i fluidul tainic al trupului nud de femeie frumoasă.

Dar iată că se auzi un zgomot. Într-o clipă, dansatoarea își deznodă aripele peignoir-ului, se înveli

bine şi se aşeză pe un scaun, în faţa lui Selford. Mîinile trecute odată prin păr, înlăturaseră dezordinea pieptănăturii. Ea vorbea, acum, liniştită:

— Soţul meu are o mare admiraţie pentru d-voastră.

În clipa aceea intră feciorul:

— Un domn de la ambasadă caută pe domnul consilier.

— Spune-i că nu-i acasă. Ştii bine că nu-mi place să stau de vorbă cu domnii aceia.

După plecarea feciorului, se întoarse către Selford, care îi zise:

— Mi-a plăcut foarte mult...

— Picioarele mele? Eram sigură! Ele au lungimea necesară. De obicei europenele au picioarele prea scurte. Ale mele sînt destul de înalte.

— Am vrut să-ţi spun că mi-a plăcut mult cum dansezi. E drept că membrele dumitale inferioare nu lasă nimic de dorit.

— Îmi pare atît de bine că-ţi plac!

— Cui nu i-ar plăcea o femeie atît de frumoasă ca dumneata, o artistă desăvîrşită?

— Îmi pare rău că, deocamdată, nu-ţi pot dansa în costumul Evei. Ştiu că nevasta dintîi a lui John a interpretat rolul Suzanei, la dumneata acasă...

— E drept că Soniei îi plăcea să danseze în costumul în care s-a arătat Phrineea judecătorilor săi De altfel şedea foarte bine. Avea un corp impecabil.

— Puţin cam grasă. Nădăjduiesc că voi interpreta şi eu acelaşi rol, în casa d-voastră.

— De cînd a murit soția mea... Ea organiza petrecerile acestea, dansurile, reprezentațiile teatrale.

— Atunci voi interpreta rolul numai pentru dumneata singur, oriunde vom avea prilejul, poate chiar aici, într-o seară.

— Îți mulțumesc. Îți mărturisesc că venisem foarte indispus în această casă. Dar ai știut să-mi alungi norii supărării. M-ai distrat, m-ai fermecat, m-ai uluit, de cînd am păşit pragul budoarului dumitale.

— Ce vrei, Sir Selford! Sînt pătimaşă, nebună... Vreau să simt intens viața asta frumoasă. Nu știu ce să mai fac, spre a o simți mai bine. Uneori, aş vrea să fiu bună, ca eroinele lui Goethe, aş vrea ca valurile de admirație și de recunoștință ale semenilor mei să-mi umple inima de satisfacție. Alteori, aş vrea să fiu rea, crudă, ca femeile lui Sacher Masoch, să ard cu sfîrcul biciului, ca Venera în blană, pe adoratorii mei; adesea, aş vrea să simt, cu insăми, tăindu-mi pielea, cravașa îndrăgită de Sonia: m-ar încînta să se îndrăgostească adoratorii de pantofii mei, ca în nu știu ce roman al lui Mirbeau; aş vrea să fiu, pe rînd, împărăteasă și sclavă. floare și harapnic, parfum și otravă, să fiu orice, numai să trăiesc, să golesc pînă în fund potirul vieții, să nu vegetez, ca unele doamne ce se cred superioare, pentru că nu se spală, nu-și îmbălsămează părul și nu-și fac unghiile. De ce mă fixezi aşa? Femeia e născută pentru dragoste și orice clipă pirdută e un atentat împotriva frumuseții ei. Ea n-are dreptul să sustragă iubirii decît timpul necesar toaletei, somnului și mesei delicioase. Restul e închinat iubirii.

— Îmi pari foarte interesantă și aş vrea să te mai văd.

— De asta nu scapi! Voi căuta eu să te întîlnesc. Ai ceva straniu, care mă neliniștește și, totuși, mă atrage. Mi s-a adus o vină din faptul că umblu îmbrăcată bărbătește, pe stradă, cu biciușca în mînă. Știi de ce făceam asta? Te căutam! Simt că ești acela pe care îl așteptam de atîta vreme. Căutam victima iubirii mele distrugătoare.

— Vrei să mă distrugi?

— Ei, dacă ai putea să mori, din cauza iubirii, ca Lawrence...

— Talentatul nostru scriitor, pe care soția mea îl citea cu pasiune, dar pe care eu nu l-am admirat niciodată, a pierit nu numai din cauza erotismului. ci și din pricina tuberculozei.

— S-a topit, iubind femei frumoase, îndrăgind zi și noapte ochi albaștri și negri, plimbîndu-și degetele pe forme desăvîrșite, sărutînd buze arzătoare și sîni catifelați, — a murit ca un erou pe front, pe frontul cel mare și sublim al dragostei. Ce rău îmi pare că nu l-am cunoscut!

— Ești din ce în ce mai interesantă.

— Ei, dacă am fi numai noi amîndoi, m-ai afla pe mine cea adevărată! Toată ființa, tot farmecul meu se concentrează, nu în ceea ce vezi acum, ci în taina pe care n-o cunoști încă. Atunci cînd vei pătrunde acest mister, mă vei cunoaște pe mine, cea adevărată.

— Nădăjduiesc.

— Și eu, cît mai curînd.

— Acum trebuie să plec. Consilierul văd că nu se arată.

— Îi voi comunica vizita dumitale, bineînțeles fără să-i spun că am stat mai mult de vorbă împreună.

— Dacă ar ști ce am vorbit, te-ar omorî.

— Rușii nu omoară, ei bat.

— Mi se pare că bolșevicii și-au schimbat porecla în renume și ucid pe capete. Execuțiile se țin lanț.

— Exagerări. Și, apoi, ei nu îndrăznesc să facă, în Europa, ceea ce fac la ei acasă.

La plecare, Selford îi sărută mîna cu mult respect, dar ea îi sări de gît și îl sărută pe buze, rămînînd, o clipă, atîrnată de umerii săi. Selford se desprinse repede:

— Ar putea intra cineva.

— Toate persoanele din această casă știu să tacă. Le-am dresat, cum mă pricep numai eu. Un singur om ar fi în stare să articuleze un început de ocară, pînă n-aș apuca să mă încrunt la el, dar acela nu vine. Ivanovici va mai lipsi cîteva ore.

— Mi-ați spus, la început, că se întoarce imediat.

— Și îți pare rău că te-am mințit? Minciuna este arta noastră cea mare. Ai spus că dansez bine, dar mint de o mie de ori mai bine. Ți s-a părut voluptos, turburător, dansul meu, dar mint cu și mai mare voluptate, cu patimă nesfîrșită, am viciul minciunii în sînge și o memorie rară mă ajută să-mi păstrez demnitatea, mințind oricînd și pe oricine. Cînd pot să trec o minciună, sînt încîntată, simt fericirea excrocului care a înșelat pe cineva cu o mie de dolari.

— De ce?

— De ce? Nu știu! Ce, crezi că noi femeile facem știință? Să nu ne întrebi niciodată „de ce?" N-ar avea nici un rost. De ce sîntem iubite? De ce sîntem urîte? De ce ne sărută în genunchi, plîngînd, absolut sinceri, aceiași bărbați, care mîine ne vor plesni peste ochi? De ce mințim? Dar de ce mințiți voi, bărbații, care repetați același rol, învățat pe de rost de multe ori

la cîte trei-patru nenorocite în aceeași zi. De ce vă facem să suferiți? Dar voi de ce ne otrăviți sîngele, ca să ducem blestemul și spirocheta palidă copiilor și nepoților noștri? De ce te iubesc, în momentul acesta? Ca, peste o lună, sau peste un an, să-mi trîntești un picior ca unui hoț prins în curte cu lucruri de furat. De ce? O femeie nu știe niciodată de ce. Ea se dă, ca să vă mulțumească pe voi, domnii și stăpînitorii noștri și, cîteodată, dar asta mai rar, cum e cazul meu, ca să simtă și ea că trăiește, Dar cînd ai prilejul să întîlnești un om de seamă, așa cum am avut eu norocul cu dumneata? Bărbații pătrund în alcovul cucoanelor, ca la măcelărie. Unii cer piept, alții pulpă! De mult visam o dragoste aleasă cu un intelectual de marcă.

— Poți veni la mine oricînd vrei.

— Ei, vezi că nu te mai poți despărți de mine? Și nu m-ai cunoscut decît în mod superficial.

— Vino la mine, te aștept.

După plecarea lui Selford, ușa din fundul budu-arului se deschise și apăru consilierul de ambasadă:

— Ai fost bine, Baby!

Femeia luă un pulverizator de pe o măsuță și făcu o adevărată baie de apă de Colonia:

— Ar trebui să mă spăl cu sublimat coroziv sau cu acid fenic spre a mă curăța de contactul cu jigodia asta infectă.

— Gîndește-te, Baby că ne-a omorît pînă acum, trei agenți: prințesa Orlow, Vasile Veretief și Sașa Teluschin.

— Trebuia să-l denunți, ca să meargă la spînzurătoare.

— Întîi că englezii nu l-ar fi executat pentru că le-a descoperit un gaz asfixiant împotriva noastră. Apoi, am fi fost siliți să mărturisim activitatea lui G.P.U. la Londra. Sărmana prințesă!... A pierit ca o slujnică ordinară, căreia i s-au aprins rochiile, de la mașina de gătit! Cel puțin bravii noștri băieți, pe care i-am întrebuințat în misiunile cele mai delicate în România și Polonia au fost uciși ca niște spărgători de rînd, lîngă casa de bani! Aici e punctul întunecos al afacerii. Bănuiesc că i-a ucis cu „Epiderma Artificială" pe care a izbutit s-o pună la punct și, în urmă i-a împușcat spre a nu fi silit să mărturisească sfîrșitul lucrărilor sale. Asta trebuie s-o afli tu, draga mea Baby. Să te duci la el să-l înebunești pe bătrîn, să fii destrăbălată, perversă, să faci tot ce știi, pînă cînd va ajunge o cocă în mîna ta. Atunci vei afla dacă „Epiderma Artificială" există sau nu. Dacă există, ea trebuie să fie a noastră cu orice preț. Dacă nu, să știm cum să ne purtăm cu acest îndrăzneț.

— Îl voi face să se tîrască la picioarele mele.

— Nu mă îndoiesc. Ești o vrăjitoare, trupul tău l-ar face și pe Sfîntul Antoniu să-și schimbe părerea.

— Vorbește. Îmi place să aud cum îmi laudă cineva frumusețea. Îmi place să te aud mai ales pe tine închinîndu-mi un imn de slavă!

— Du-te. Dacă se poate chiar astă seară...

— Mă voi duce. Dacă aș fi vrut chiar adineauri... Dar m-am gîndit că ești alături și mi-a fost milă de tine.

— În afaceri nu trebuie să existe milă. Lenin ne-a învățat să utilizăm teroarea, cruzimea, spaima; în afaceri trebuie să treci peste orice și peste oricine.

— Am vrut să te menajez pentru că îmi ești drag.

— Spuneai adineauri că îți place să minți.

— M-am gîndit la minciună, pentru că îl mințeam. Cînd sînt cu tine mă gîndesc numai la adevăr. Trebuie să fiu sinceră. Mă obligă dragostea nesfîrșită ce-ți port. Toate s-au întîmplat cu chimistul precum ai dorit. Ai văzut că te-am ascultat. Aș fi curios să știu de unde ai prevăzut că va veni?

— Trebuia să vină, după ultimele sale asasinate. E curios, desigur, să afle ce cred eu. În același timp, de bună seamă că voiește să-și reînoiască făgăduielile, în ceea ce privește „Epiderma Artificială", ca să mă împiedice de a lua vreo măsură împotriva sa. Ar vrea să mai știe, probabil, de ce n-am avut răbdare să primesc invenția de la dînsul și am trimis oamenii mei s-o ia.

— Acum pricep totul. Voi ști să execut însărcinarea ce mi-ai dat. Ai văzut cum am început.

— Ai fost bine. Mi-am pus toate speranțele în tine.

XVI

WILL WARREN AVEA CINSTEA de a primi acasă la el pe Sir Cawler, șeful secției criminale a prefecturii de poliție.

— Aș vrea să știu ce ai făcut, în timp ce te-ai furișat de noi?

— Nu. mi-am pierdut timpul în zadar. În primul rînd am stat de vorbă cu domnișoara Maisie Selford, care se afla grav bolnavă, după spusele tatălui ei.

— O cunoști?

— Sîntem prieteni vechi.

— În orice caz nu mai vechi de doisprezece ani, pentru că mai înainte, fata nici nu exista. Și, spune, nu era bolnavă?

— N-avea nimic. E drept că părea puțin speriată.

— Și ce ți-a spus?

— Te rog să-mi dai voie să păstrez, deocamdată, acest secret. Pot să spun însă ce am descoperit pe colidorul care duce la laboratorul chimistului.

— Spune repede.

— Gloanțele care lipsesc din revolverul rusului.

— Prin urmare lupta n-a avut loc lîngă casa de bani. Eram sigur! Mari interese politice însă ne obligă să avem o atitudine rezervată față de acest individ, mare ca bărbat de știință și mic ca om.

— Lupta s-a dat pe coridor. Spărgătorii au fost trimiși de „Ceka", reprezentată în metropola noastră prin elegantul diplomat John Ivanovitz.

— Bănuiam toate acestea. Mai avem un punct întunecos. Doctorul prefecturii pretinde că, atunci cînd rușii au fost împușcați, erau morți de mai înainte.

— Iată punctul cel mai sensibil al afacerii. Selford a împușcat două cadavre. Dar în ce scop? Ca să nu spună cum a omorît pe cei doi ruși. După părerea medicului legist ei au sucombat sufocați.

— Nici o urmă de strangulare, nici unul din oasele gîtului nu este sfărîmat.

— Le-a răpit oxigenul, i-a înăbușit prin mijloacele sale chimice.

— E probabil că Selford a pus la punct „Epiderma Artificială". Prin ajutorul ei a săvîrșit aceste două crime.

— De aceeași părere sînt și eu. E ciudat că el ascunde ceea ce altă dată ar fi trîmbițat ca un imens succes.

— Să fie adevărat că intenționează să înstrăineze această groaznică armă de luptă?

— În această privință n-ar avea decît o singură cale: drumul Sovietelor. Dar atunci de ce ar fi omorît cele două iscoade bolșevice? Ca să salveze aparențele? Pentru așa ceva se îmbracă cineva mai elegant decît îi îngăduie mijloacele, dă baluri, cînd e în pragul falimentului, dar nu săvîrșește două asasinate.

— Consilierul de ambasadă a anunțat pe Comisarul Războiului că are invenția în mînă. Ei nu mai trimit rapoarte scrise, întrebuințînd curieri mnemotehnici, dar și noi posedăm microfoane perfecționate, instalate unde trebuie. Cînd curierul repeta ordinele primite, noi le ascultam la Scotland iard. Ivanovici vrea, cu orice preț, să pună mîna pe invenție, dar noi nu știm încă pînă unde merge ticăloșia lui Selford.

*

În noaptea aceea de toamnă tîrzie, pe cînd o ploaie deasă cădea asupra orașului, o mașină închisă, cu un steguleț în față, se opri înaintea palatului Selford. O doamnă înaltă, înfășurată într-o blană lungă de skongs, cu fața acoperită de un voal des, coborî, sună și intră. În hall, Nona încercă să-i scoată haina. De ce s-o fi crezut vizitatoarea obligată să-i spună slujnicei adevărul, strigînd veselă:

— Imposibil!

— Bine ai venit, frumoaso!

Era Selford, care o primea radios. Nona se retrase într-o clipă, parcă topindu-se pe sub ușă. Marele chimist încercă să repete gestul servitoarei:

— Îmi dai voie să-ți scot haina?

— Cum nu, dar nu aici.

— Bine. Atunci hai.

O luă de braț, sărutînd-o și o duse sus, în dormitorul său.

— O, ce lux e aici, nu se putu opri dînsa să exclame. Ce obiecte de artă!

— Din mijlocul lor lipseai numai tu, cel mai frumos dintre toate obiectele de artă.

— Doar n-ai razele X în ochi? Obiect de artă în blană nu s-a mai văzut. A, ai vrea să vezi o statuie modernă? Ăsta se poate.

În momentul acela Baby își aruncă blana. Dacă n-ar fi avut pălăria. cismulițele de lac și o pereche de ciorapi de mătase veritabilă, foarte lungi, ar fi fost absolut goală.

— Ce idee admirabilă! Ești un geniu al dragostei. Numai să nu răcești, Baby.

— Cu blana mea mă pot duce pînă în Siberia.

— Iei un pahar de whisky?

— Nu unul, zece. Șampanie ai?

— Zece sticle frapate.

Baby golea paharele, unul după altul, iar Selford o imita.

După cîteva minute, începu să-i arate chimistului copii de pe tablourile celebre. Își ducea mîinile la spate, ca și cum ar fi fost fără brațe și striga:

— Sînt Venus din Millo. Ce te uiți așa la mine? Am vreun cusur?

Luă apoi în mînă un glob de pe masă și se înălță în vîrful piciorului drept:

— Iată „Adevărul", pe care l-am văzut la Paris.

Nona aduse șampanie. Baby nu se jena deloc: își scoase pălăria, dar păstrase ciorapii și cismulițele de lac.

Selford îi dădea tîrcoale, sorbind-o cu privirea Ea îl simțea ochii alunecînd pe liniile ei impecabile

Șampania curgea, Baby dansa și cînta. Selford era înebunit de vraja ei:

— Îl iubești mult pe Ivanovitz?

— Dacă mi-ar fi drag, n-aș fi venit la tine!

— Dacă nu-l iubești, de ce nu te desparți de el?

— Dar ce aș putea face? Cine și-ar lua sarcina să hrănească un animal de lux, atît de mare și de pretențios ca mine?

— Cine știe, poate s-ar găsi cineva!

Baby dădu din cap cu amărăciune:

— Nu se găsește, dragă. Stau cu el, pentru că n-am ce face. În clipa cînd aș fi sigură că am adă post, aș pleca de la dînsul. Deocamdată e sita nouă, dar mă tem de el; pe Sonia o brutaliza.

— De ce nu vii la mine?

— M-ai primi?

— Pentru totdeauna.

— O, îți mulțumesc, îți mulțumesc din adîncul sufletului. Ești un om de onoare. Bărbații fac asemenea făgăduieli, ca să ajungă în situația în care sîntem noi acum. Dar nu cred să existe un al doilea om, care să mai promită astfel de lucruri după ce și-a atins scopul. Te voi adora în vecii vecilor.

— Te iubesc, Baby.

Sticlele goale de pe jos se înmulțeau. Pe nesimțite Baby aduse vorba despre războiul viitor, despre grozăviile chimiei. Selford susținea că se exagerează mult că nimeni n-a făcut contract cu Dumnezeu, că elementele naturii nu sînt obligate să dea concurs escadrilelor de atac, că vîntul poate fi protrivnic, etc. Baby arăta că nu este cu desăvîrșire străină de lucrurile

acestea. Marele chimist discuta cu ea atît de serios cît poate s-o facă un om beat. Dar nu vorbea nimic despre propriile sale născociri. Spioana sovietică se lipi de dînsul:

— Dar tu, iubitul meu, ești cel mai mare inventator. Tu ai descoperit cele mai groaznice gaze de luptă

— Să-ți spun drept, Baby, mie mi-e frică să mai lucrez cu gaze otrăvitoare. Totdeauna am impresia că, din greșeală, ele ar putea intoxica pe fetița mea. E drept că muncesc, ție ți-o pot spune, dar întrebuințez numai substanțe inofensive. Copila mea ar putea mînca, fără nici un pericol substanțele întrebuințate de mine.

— Atît mai bine că ai reușit să perfecționezi armele de luptă pînă în așa grad.

Măgulit, Selford strigă cu paharul de șampanie în mînă:

— Da, așa e! Am atins perfecțiunea. Eu nu amestec otrăvuri, eu am făcut o descoperire adevărată, genială!

— „Epiderma Artificială", am auzit. .. Aceste două cuvinte sînt pronunțate cu o explicabilă teamă în țările dușmane. „Roua morții", a rămas un nimic pe lîngă invenția ta. Dar ia spune, ai terminat-o, e gata?

— Da, e gata, am desăvîrșit-o!...

— I-ai verificat efectele? Ucide?

Paharul de cristal îi scăpă din mîna lui Selford și se sparse în bucățele. Simțea că i se taie picioarele. Nu mai era beat. Privi lung pe Baby. O clipă o văzu ținută de Nona ca în clește. Fără milă el o croia cu un bici. Dar numai o clipă. Femeia rîdea cu hohot și bea înainte, fără să bage de seamă transformarea chimistului. Răgușit, acesta din urmă îi striga:

— Ia-ți blana și cară-te!

Ea crezu că glumește. Încercă să-l ia de gît și să-l sărute. El însă răcnea scos din fire:

— Pleacă, pleacă repede, pînă nu chem slugile!

— Am venit la tine, așa cum am venit... și tu mă dai afară?

— Pleacă, sau îți zbor creeri. Acum știu. Te-a trimis reprezentantul lui G.P.U. să mă descoși. Ești o unealtă ordinară.

O îmbrînci, așa goală cum era, pînă în hall, îi trînti blana în cap și o dădu afară.

Pe cînd părăsea palatul îmbrăcată numai cu o mînecă a blănii, căznindu-se să vîre și cealaltă mînă în haină, spioana simțea că are a face cu un om mai tare decît ea.

Întorcîndu-se acasă și comunicîndu-l lui Ivanovitz că n-a făcut nimic, acesta o luă la palme:

— M-ai trădat, mizerabilo. Nici un bărbat nu ți-a rezistat pînă azi și tocmai bătrînul era să ți se împotrivească?

XVII

SELFORD FU INVITAT LA MINISTERUL DE EXTERNE. Acolo îl aștepta ministrul. Fu introdus imediat:

— Îți mulțumesc că ai venit, Sir Selford.

— Foarte încîntat, Excelență, de cinstea ce mi-ați făcut-o.

— Mă cunoști și știi că prefer să intru de-a dreptul în subiect. Te-am chemat ca să te rog să ne dai „Epiderma Artificială".

— Sînteți convins, Excelență, că am pus-o la punct și nu v-am predat-o?

Un surîs fin flutură pe buzele ministrului.

— N-avem nici un motiv să ne îndoim de cuvintele unui învățat cu reputație mondială ca d-voastră. La War-Office a ajuns însă ecoul unor nemulțumiri ale d-voastră.

— Ce creator, Excelență, n-are nemulțumiri în țara sa?

— E firesc, Sir Selford. Pe lîngă un om care izbutește să facă într-adevăr ceva pentru țara sa, se strecoară sute și, uneori, chiar mii de indivizi, care cer să fie încurajați. Este oare Statul în măsură să împartă tuturor cu amîndouă mîinile? Desigur că nu. Iată de ce este silit să aștepte mai întîi o dovadă, fie ea cît de neînsemnată.

— Vă înțeleg, domnule ministru.

— După aceste explicații, nădăjduiesc, că nu mai ești supărat pe noi, Sir Selford?

— Vă asigur, domnule ministru, că s-a exagerat.

— Atunci ne dai „Epiderma Artificială?"

Selford se opri. Nu știa ce să răspundă. În orice caz era hotărît să nu făgăduiască.

Cei doi oameni se înțeleseră fără să-și mai vorbească. Ministrul de Externe îi întinse mîna, cu multă amabilitate. Selford abia i-o atinse, confuz și se grăbi să plece, înclinîndu-se. Pe cînd ieșea Selford, ministrul de Externe îi zise totuși:

— La revedere.

După plecarea chimistului, secretarul de Stat invită în cabinetul său pe prefectul poliției și pe Sir Cawler.

De la Ministerul de Externe, Selford se întoarse acasă, unde îl aștepta consilierul de ambasadă sovietic. Moscovitul îl întîmpină cu vorbele:

— Ori ești hotărît să ne dai „Epiderma Artificială" după cum ne-ai făgăduit și atunci nu înțeleg de ce mi-ai omorît pe cei doi agenți, ori ești decis să ne tragi pe sfoară și atunci nu văd rostul promisiunilor dumitale.

Selford îi răspunse liniștit:

— Dar voi cum vă purtați? Dacă erați hotărîți să așteptați îndeplinirea promisiunii mele, dacă aveați încredere în ea, de ce ați căutat să furați „Epiderma Artificială"? Și dacă ați trimis să mi-o răpească, ce mai așteptați de la mine? Degeaba faci pe supăratul. Mi-ai introdus întîi în casă pe una din spioanele voastre ce vă ținea în curent cu tot ce făceam eu. Ea ți-a spus că eu am ucis-o pe Mary, am aflat-o în urmă. Toată scena cu frumusețea picioarelor femeilor planturoase ai născocit-o pe de-a-ntregul. Nu te aflai în casa mea în seara aceea. În schimb, prințesa Orlow mă spiona și a notat toate mișcările mele. Și-a luat pedeapsa. Nu v-ați mulțumit cu asta. Mă aveați în mînă, dar vă trebuia numaidecît „Epiderma Artificială". Și, atunci, ați trimis s-o fure, pe doi nenorociți, care au plătit cu viața îndrăzneala lor.

Consilierul de ambasadă îl privea încruntat:

— Nu vorbești cum s-ar cădea unui om care a trimis pe lumea cealaltă patru suflete nevinovate.

— Tot ce am făcut a fost pentru știință. Nu ucid ca voi ca să mă mențin la putere.

— Dar nu crezi că dacă aș vorbi, ar trebui să zici adio libertății dumitale?

— Nu prea. Moartea servitoarei Ruth, din cauză de boală, se constată prin actul medicului legist. Apoi procesul-verbal încheiat de poliție constată că

eram în legitimă apărare cînd am împuşcat pe cei doi spărgători.

— Dar mai rămîne soţia dumitale.

— Aceea care a omorît-o, aşteaptă să fie judecată în curînd de către juraţi.

Consilierul de ambasadă înţelese că nu va putea ajunge la un rezultat favorabil prin ameninţări. Schimbă deci tonul.

— Am păstrat ce aveam mai bun pentru la urmă. Am vrut să te necăjesc. Chiar azi am primit o scrisoare prin care sînt autorizat să-ţi ofer pentru „Epiderma Artificială" o sumă îndoită.

Selford făcu un gest de mirare. Apoi zise:

— Ai ajuns la licitaţia de care te temeai atîta. Vezi bine că şantajul n-a reuşit. Ar fi fost şi greu! După şantaj ai recurs la altceva. Mi-ai trimis o dansatoare despuiată şi, ce e drept, cu însuşiri remarcabile. Cu toate acestea, nici ritmul soldurilor ei nu m-a putut convinge. A plecat, sărmana, aşa cum era, goală şi în cizme de lac, gonită ca o slujnică. N-ai avut noroc, nici cu ea. Te sfătuiesc s-o menajezi, căci e o slugă preţioasă. Şi e bine făcută! Dacă n-ar fi săvîrşit o imprudenţă, încercînd să-mi stoarcă, la chef, unele mărturisiri, poate că am fi rămas prieteni. Acum, după ce ai epuizat toate mijloacele: spioane, spărgători înarmaţi, hetaire goale, vii cu punga plină de bani. Şi dacă îmi oferi o sumă îndoită, crezi că sînt gata să cedez?

— Nu numai că îţi ofer, dar sînt autorizat să-ţi achit şi banii.

— Acum nu mai vreţi dovezi?

— Verificarea s-a plătit cu viaţa celor trei membri ai G.P.U.-ului.

— Cu toate acestea nu primesc oferta.

— Mai bine ia banii și să rămînem prieteni.

— Vreau să fiu sincer cu d-ta. Ivan Ivanovitz. Cînd ai mei mi-au refuzat fondurile necesare, m-am supărat și am primit să intru în vorbă cu voi. În loc să înțelegeți starea mea sufletească, ați căzut în aceeași greșală; sub diferite pretexte, mi-ați refuzat banii de care aveam nevoie. Dacă n-am dat născocirea a lor mei, pentru că nu m-au ajutat la strîmtoare, de ce aș da-o unei țări străine, care de asemenea mi-a refuzat orice ajutor?

— Greșești, Sir Selford, eu reprezint o țară prietenă Marii Britanii.

— Să nu discutăm această prietenie. De un lucru te asigur: că n-am nimic de vînzare. În ceea ce privește amenințările, acum nu mă mai tem de ele.

— Eu cred că-ți vei schimba părerea.

— Poți trăi cu această speranță, dacă ți-e dragă. Ar fi mai bine însă să-ți îndrepți activitatea în alte direcții.

— Și dacă îți ofer pentru „Epiderma Artificială" o sumă de trei ori mai mare decît cea făgăduită?

Selford înțelese că tot mai bine era să-l poarte cu vorba pe diplomatul sovietic. Dacă îi reteza orice nădejde, își făcea din ei un dușman și mai neîmpăcat. De aceea îi răspunse cu un ton binevoitor:

— Ei! Suma este ispititoare! Dacă sînteți în stare să faceți asemenea gesturi, rămîne să mai stăm de vorbă.

Rusul se înseninâ. Fusese aproape să piardă partida și, acum, îi se iveau razele unor noi speranțe. Înainte de a pleca îi spuse lui Selford, cu ton rugător:

— Ți-am dovedit că-ți sînt prieten. Am știut să tac. Că am trimis pe cei doi băieți, e adevărat, dar am făcut-o pentru că cei de la Moscova, mă grăbesc și pe mine. De altfel ți-aș fi plătit-o, presupunînd că dînșii ar fi reușit s-o găsească. Te rog un lucru: în cazul cel mai rău, dacă nu vei putea scăpa de ai voștri, dacă le-o vei da lor, să mi-o dai totuși și mie. Am nevoie de asta, pentru prestigiul meu în țară. Voi arăta că am obținut invenția.

— Ți-am spus că sînt hotărît să stăm de vorbă. Mulțumește-te, deocamdată, cu atît.

*

Bob intră plin de praf în biroul stăpînului său, care îl întrebă:

— Ai făcut treabă bună, Bob?

— Făcut bun treabă, răspunse el.

— Ai dat de urma băiatului?

— Este cu poate.

În urmă negrul, în englezeasca lui scîlciată, povesti stăpînului său cum a cercetat, casă cu casă, șoseaua pe care pornise Laurențiu Martin în spre mătușa sa. Aproape de jumătatea drumului a făcut o importantă descoperire. Acolo, Selford are un teren, pe care cultivă plante medicinale. În față, pe șosea, se află o casă modestă, locuința unui oarecare Powell, administratorul grădinii. Ar fi intrat, dar s-a temut să nu strice tot. E aproape sigur că din această casă Powell a ieșit, cu oamenii săi, și a răpit pe tînăr de pe șosea. El trebuie să fie închis acolo.

— Sînt cu totul de părerea ta, Bob. Acum uite ce ai de făcut. Ascultă bine și să execuți întocmai,

Detectivul stătu de vorbă, mult timp, cu servitorul său. După ce convorbirea fu terminată, Bob plecă din nou.

Tîrziu, către seară, Will Warren părăsea locuința sa, însoțit de către inginerul Tom Wesley, cunoscutul sportsman. Amîndoi erau îmbrăcați ca lucrători și erau înarmați cu ciomege zdravene.

— Devastez tot.. Nu-i așa? întrebă inginerul pornit.

— Principalul este că scăpăm băiatul. Dacă se vor opune, atunci da: spargem ușile și pătrundem cu forța. Ți-ai luat revolverul?

— În fiecare buzunar cîte unul.

— Și eu la fel. De altfel, nu vom întîmpina, acolo, decît niște slugi. Nu vreau să amestec poliția oficială, pentru că atunci s-ar simplifica mult lucrurile. Dar poliția, are motive puternice să menajeze pe Selford și n-ar îndrăzni să intre, cu forța, într-una din proprietățile sale.

Peste puțin mașina se oprea, chiar în dreptul curții în care fusese dus Laurențiu Martin. Un om se afla în poartă. El privi cu un aer îndîrjit pe cei doi oameni, care se dădeau jos din mașină. Warren îl întrebă:

— N-ai văzut dumneata pe aici, prin partea locului, o bestie de negru, care ne-a furat o sută de dolari și a încercat să omoare pe fata domnului care e cu mine?

Omul din poartă îi răspunse cu dispreț:

— Nu, n-am văzut așa ceva.

— Stai de mult aici în poartă? îl mai întrebă detectivul.

— Nu m-am uitat la ceas, cînd am ieșit din casă.

— Dar ai putea, totuși, să ții minte cam de cît timp ești afară. Noi urmărim de mult pe un bandit

negru. Am întrebat, din om în om, și după toate probabilitățile el trebuie să fi ajuns pe lîngă casa unui oarecare Powell.

Omul sări în sus gata să-i înjure:

— Eu sînt Master Powell, administratorul general al lui Sir Selford. Pe aici n-a trecut nimeni. Hai, căraţi-vă!

Warren se aplecă și descoperi o pată de sînge în dreptul porții

— A, uite sînge. Dar asta ce este?

— O fi tăiat cineva o pasăre.

— Ba mi se pare că e sînge de negru.

— L-ați ciomăgit și, acum, ați vrea să puneți din nou mîna pe el, ca să-l stîlciți în bătaie?

— Ce bine este în America, în țările unde mai există linșajul.

— Vedeți-vă de drum, îi sfătui Powell. Eu n-am timp să stau de vorbă cu d-alde voi.

Atunci Wesley se înfurie:

— Mă, nespălatule, cînd oi da cu tine de pămînt, o să zici că n-ai noroc! Dă-te la o parte! Trebuie să vedem dacă tîlharul nu s-a adăpostit aici.

Powell răcnea:

— M-ați insultat. Nu dau voie... Nu permit. Să vină poliția!

Cei doi oameni intrară cu forța. Powell fu îmbrîncit cît colo, printr-o simplă lovitură dată cu cotul de către Tom. Dar în fundul curții apărură doi argați. Poweill le strigă:

— Dați afară pe acești doi indivizi!

Pînă să vină servitorii, Wesley răscolise apartamentul. În bucătărie, pe jos, zăcea plin de sînge Bob, care îi șopti:

— Trebuie să fie în pivniță.

În același timp, Powell, urmat de oamenii săi, intră să ia apărarea negrului. Wesley nu se opuse și ieși. Împreună cu Warren, dădură asalt imediat ușilor pivniței din curte.

Abia acum, Powell înțelese că cei doi oameni se interesau de soarta prizonierului. În timp ce servitorii se opuneau atacului noilor sosiți, Powell se întoarse în bucătărie și zise negrului:

— Toată lupta este numai pentru dumneata. Dacă te simți mai bine, pune mîna pe drugul ăsta de fier și vino cu mine să gonim pe urmăritorii dumitale. Ei încearcă să intre în pivniță, unde nu vreau cu nici un preț să-i las să pătrundă.

Negrul se ridică:

— Tu scăpat la mine. Merge gonesc oameni răi de la voi.

Triumfător, Powell se repezi, însoțit de negru, la ușa pivniței, care tocmai ceda sub opintirile voinicului Wesley. Dar fu o uimire generală, cînd negrul, cu cîteva lovituri date cu drugul de fier peste picioare, trînti la pămînt, în același timp, pe Powell și pe oamenii săi. Aproape în aceeași clipă Wesley ieșea din beciu, ducînd în brațe pe Laurențiu Martin, așa cum ține o doică un copil înfășat: băiatul era înfășurat în frînghii groase.

Pînă să se dezmeticească Powell și cei doi argați, Warren dezlegă prizonierul și se urcară cu toții în mașină.

Primele cuvinte ale lui Martin fură:

— Ce face Doris?

— Evenimentele ți-au dat dreptate. Faptele s-au petrecut așa cum le-ai prevăzut dumneata. Dar ia spune: ai suferit mult, aici?

— Da, pentru că mă țineau legat și-mi dădeau o mîncare scîrboasă, de care nu mă atingeam. Am trăit numai cu pîine și apă.

Ajungînd la Warren, Martin le mulțumi călduros, iar Wesley le spuse:

— Am făcut treabă bună... Acum mă duc. Mă așteaptă acasă Milly.

Singuri în birou, alături, pe canapeaua verde, Warren și Martin stau de vorbă. Băiatul îl lămurește:

— Nu e vorba de o inteligență extraordinară. Ai prea bună idee de mine, maestre. Oricine ar fi ajuns la concluziunile mele. Iată cum mi-am format aceste convingeri. Doris ținea comoara roșie, — căci de acum încolo așa se vor numi aceste bijuterii — în caseta din perete, pe care i-o dase Selford să-și păstreze economiile. Se înțelege că nimeni nu știa de giuvaericale.

Unchiul ei o rugase stăruitor să nu pomenească nimănui de existența lor. Scopul lui era să le desfacă în Europa și să întrebuințeze banii pentru obținerea autonomiei Indiei. Bineînțeles că ar fi înzestrat și pe Doris.

— Dacă nu mă mai întorc niciodată la Londra, ale tale să fie, îi spusese el; dar, pînă atunci, păstrează-le bine. Dacă vei auzi că am murit, vei face ce vei voi cu ele, pentru că Ghandi refuză ajutor bănesc și aceste bijuterii ți se cuvin de drept.

Într-o zi, pe cînd fata se uita la ele, — căci nu se putea opri de a le examina din cînd în cînd — a fost

surprinsă de Nona, instrumentul orb al lui Selford. Atunci mi-am zis: Servitoarea va comunica stăpînului ei faptul. Selford, care fusese respins de Doris și căruia soția sa îi refuzase orice sprijin material, va da o întreită lovitură. Se va răzbuna pe Doris, va scăpa de soția sa, care îl compromitea, și va pune mîna pe o avere imensă: Moștenirea nevestei și giuvaericalele. În privința acestora din urmă chimistul era convins că Dorsa le ascunde, că ea nu vrea și poate n-are posibilitatea să vorbească despre ele. El făcuse unele aluzii la descoperirea negresei, dar fata arăta că nu înțelege nimic. Atunci Selford bănui că bijuteriile sînt de furat, sau în orice caz, de o proveniență misterioasă. Și era firesc ca toată lumea să creadă mai ușor că ele aparțin unei milionare decît unei studente sărmane.

Lovitura nu mai putea să întîrzie. Chimistul turba că nu poate să-și desăvîrșească „Epiderma Artificială". Cînd Statul îi refuză și el orice ajutor, Selford se afla într-o situație dintre cele mai grele. Îl cunoșteam prea bine, ca să-mi dau seamă că nu este omul care să se resemneze și să aștepte ce vor hotărî împrejurările. Legînd între ele cîteva întîmplări: descoperirea tainei bijuteriilor de către Selford, respingerea lui de Doris, lipsa cumplită de bani, însuflețirea cu care își urmărea progresele invenției sale... am ajuns la concluzia că omul ăsta, care se credea nedreptățit de Dumnezeu și de către ai săi, va trebui să săvîrșească un act imprudent. Și, cînd mi-am format convingerea aceasta, am alergat la dumneata. Am avut norocul să fiu luat în serios, căci altfel Doris s-ar afla acum în primejdie de moarte. Dar dumneata m-ai înțeles și mi-ai venit în ajutor. Acum avem puternice,

dovezi pentru apărarea ei. Dar vreau s-o văd, dacă se poate chiar acum.

— Imposibil, e la secret.

— Mă voi adresa Ministrului Justiției.

— Care nu-ți va asculta rugămintea, pentru că e vorba de Selford.

Băiatul izbucni, cu entuziasm:

— Voi sparge zidurile temniței, și tot voi ajunge la dînsa.

— Ți-e dragă fata. Nu-i așa?

— O, da, domnule Warren, o iubesc mult, deși nu i-am spus-o niciodată. E atît de frumoasă și atît de bună! Dar cine n-o iubește? Să vorbești, dacă vei avea prilejul, cu Maisie, cleva ei. O adoră.

— Am vorbit.

— Ai văzut și pe păpușica? Ce mai face ea?

— E atît de dulce și nu mai poate după profesoara și după profesorul ei.

— Cred că aș putea să mă duc s-o văd?

— Nu, pentru că Bob i-a stîlcit în bătaie pe numitul Powell și pe cei doi vlăjgani ai săi. Cred că ai înțeles că Selford te-a răpit, știind că nu vei privi cu resemnare arestarea lui Doris.

— Ai dreptate... Dacă intru în casa acestui sinistru personaj, poate că nu mai vin înapoi. Mi-era dor de Maisie. Dar mîine va trebui să văd cu orice preț pe Doris. Nu cunoști pe nimeni de la poliție?

— Pe toată lumea, dar pînă azi, nici eu n-am reușit s-o văd.

— Cred că pe mine mă vor lăsa. De dumneata se tem, să nu le furi succesul. Eu sînt un tînăr fără însemnătate. Te rog să-mi dai cîteva rînduri către unul din conducători.

Warren îi scrise lui Sir Cawler cîteva rînduri prin care recomanda călduros pe tînărul Laurențiu Martin.

În seara aceea, marele detectiv stătu mult de vorbă cu studentul. Îi arătă cum a trimis pe Bob să cadă în fața porții lui Powell, bătut și plin de sînge, cerînd ajutor. El le-a spus celor din grădina de plante medicinale că este urmărit de oameni răi, care vor să-l omoare, dar că el n-a făcut nimic, e absolut nevinovat. Indivizii s-au păcălit și l-au băgat în bucătărie, încercînd să-l descoasă. Dar Bob, temîndu-se să nu se dea de gol, se făcea că nu știe aproape de loc englezește. Atunci Powell ar fi strigat supărat:

— Lăsați-l să se adăpostească aici. Dobitocul ăsta nu pricepe boabă englezește. Avea dreptate Ford cînd spunea: „Make everybody speak English [1])". Cînd s-o întrema să-l aruncați pe poartă afară.

Cînd am sosit noi însă și-a dat seama, domnul Powell, că tot nașul își are naș!

XVIII

A DOUA ZI, Laurențiu Martin n-a ieșit din biroul lui Sir Cawler pînă ce n-a obținut permisiunea de a vedea pe Doris.

Tînăra slăbea văzînd cu ochi. Tristețea ei nu mai avea margini. Nefiind în contact cu nimeni, refuzînd mîncarea, ajunsese o umbră. Ceruse să vorbească prefectului poliției, dar fusese refuzată. Înțelegea că o putere mare o ținea izolată de oameni, spre a o pregăti pentru călătoria din urmă. Acum vedea spînzurătoarea numai în vis, dar în curînd va simți șarpele

[1]) Obligați pe toți să învețe englezește!

de frînghie încolăcit în jurul gîtului ei. O cuprindeau furii: bătea cu pumnii și cu genunchii în ușă, pînă îi sîngerau mîinile și picioarele. Paznicii brutali o amenințau cu bătaia. Nimic nu era în stare s-o potolească.

Dar, într-o zi, cînd disperarea ei trecuse de orice margini, cînd gardianul o numise de două ori „criminală", cînd credea că își va zdrobi craniul de pereții arestului, ușa se deschise și, în pragul ei, se ivi, palid, Laurențiu Martin. Fata îl privi cu ochii holbați, încremenită, ca și cum ar fi fost o arătare din alte lumi. El nu putu să articuleze nici un cuvînt. Doris avea impresia că o să cadă și o să moară. Deodată izbucni într-un plîns nervos. Martin alergă la ea și o susținu. pentru fata se clătina. Stătură așa cîteva clipe, pînă cînd el putu să vorbească:

— Miss Elliot, am toate dovezile nevinovăției dumitale.

Ea îngîna numele lui, aproape fără viață:

— Larry, Larry!...

— Da, eu sînt și am venit să te scap.

— Larry, Larry. Sufăr mult, nu mai pot.

— Trebuie să reziști, pentru că te voi scăpa. Nu sînt singur. Oameni puternici mi-au făgăduit concursul lor. Îl voiu zdrobi pe Selford.

— Dar Maisie?

— Ce este ea vinovată, dacă e fiica unei canalii? E atît de bună, că poate nici nu este fiica lui. Știi ce susținea Strindberg?

Cei doi tineri stătură mult de vorbă. În zadar bătea în ușă temnicerul. Martin povesti fetei măsurile pe care le luase și care îi ușurau mult situația, răpirea lui, cum l-a scăpat Warren și cu negrul cel

uriaș, discuția pe care a avut-o cu șeful secției criminale..

La plecare, Martin îi zise:

— Îmi făgăduiești că, de azi încolo, vei fi cuminte, vei mînca, te vei căzni să dormi și vei aștepta, în liniște, procesul ce va veni în curînd?

— Da, Larry, da, nu mă voi mai gîndi, niciodată, la spînzurătoare!

— Te rog să nu mai pronunți acest cuvînt. Vei fi achitată, în condiții excepționale. De azi încolo voi umbla înarmat, iar marele detectiv Will Warren mi-a făgăduit că mă va păzi. Acum, pe cînd stăm de vorbă, aici, Bob e la poartă. Nu există om care să poată rezista acestui negru. Și, dacă eu voi fi liber, înseamnă că evenimentele se vor precipita și că adevărații vinovați își vor lua, în curînd, pedeapsa. Iar dacă, întîmplător, îmi va cădea în cap o cărămidă stupidă ca lui Cyrano, atunci să știi, Doris, că voi muri cu gîndul la tine.

Și fugi.

Era și timpul, pentru că gardienii veneau, cu comisarul de serviciu, să-l scoată cu forța din celulă.

— Merge bine, Bob, o vom scăpa!

— Spus la mine stăpîn. Bob știe tot...

Tînărul se întoarse, împreună cu negrul, în biroul marelui detectiv, care fu mirat auzind că i s-a îngăduit să aibă o întrevedere atît de lungă cu Doris.

— Aveai dreptate, amice Martin: poliția oficială îmi cere concursul, îmi telefonează toată ziua, mă admiră prin elogii verbale, dar cînd e vorba la o adică, se ferește de mine. E bine să știu asta.

— Cum vrei să te admită acei pe care nu-i lasă să doarmă gloria dumitale?

— Știam, dar nu îmi închipuiam să acorde unui necunoscut ceea ce îmi refuză mie.

— Acum voi alerga la profesorii mei, spre a stărui să se fixeze repede judecarea procesului. Fata nu mai poate sta arestată. Canalia de Selford, vrea, poate, ca ea să moară în prevenție. Să-l ferească Dumnezeu de așa ceva, că nu scapă de mine. De altfel, dacă n-ar fi în joc soarta lui Doris, chiar acum mi-aș permite să-i fac o scurtă vizită, dacă nu de altceva, măcar spre a-i vorbi de grădina cu ierburi doftoricești.

— Nu te duce. Ți-am spus cum a asasinat pe cele trei iscoade sovietice. Poliția înghite toate brașoavele lui, din cauza „Epidermei Artificiale". Dacă ar muri, la Selford în casă, un om tăiat în bucățele și chimistul ar spune că a avut lingoare, medicul legist ar încheia un act prin care ar constata decesul din pricina febrei tifoide. Nu e timpul să te pui de-a curmezișul intereselor superioare ce sînt în joc. Dar va veni vremea să te ivești în calea vinovaților.

Vizita lui Martin fusese reconfortantă pentru Doris. Starea ei sufletească, se schimbase cu totul. Se gîndea la ultimii ani petrecuți în casa Selford, la dragostea chimistului, pe care n-o ghicise pînă cînd nu venise el să i-o spună. Înțelegea acum multe lucruri, ce-i trecuseră neobservate mai înainte. Chimistul o urmărea, cu privirile lui pătimașe, de cînd intra și pînă cînd ieșea din camera unde era el. O sfătuia mereu să-și facă rochii decoltate și cît mai scurte. Ar fi vrut s-o vadă cît mai puțin îmbrăcată.

Odată, pe cînd era singură în budoarul lui Mary, Selford a rugat-o să-și scoată acele din păr — pe atunci nu se tunsese încă — și să-și răsfire pletele. Copilăroasă — nu împlinise încă 20 ani, — l-a ascultat.

N-a uitat cum se apropiase de dînsa și cum îi mîngîia părul. În urmă, după sfatul lui Ivan Ivanovici, citise lucrările scriitorului rus Vladimir Lidin. Acolo se vorbea de un oarecare Mihail Markowici, care pusese pe o fată, Maria, să facă același lucru. Acest Markowici își acoperise figura cu părul Mariei, o strîngea în brațe, simțea senzații nebănuite la atingerea părului ei. Tot așa și Selford, se vede că simțea o deosebită plăcere să se apropie de părul ei. Cîteodată o mîngîia pe obraz, alte ori o croia încet cu bastonul, ca pe un copil zburdalnic. Ea nu dase nici o importanță acestor lucruri, dar acum știa de ce o ura cu atîta înverșunare și de ce voia s-o distrugă. I se păruse, odată, acum doi ani, că prin fereastră astupată a camerei de baie, un ochi curios găsise, totuși, un locșor de unde să spioneze. Credea, atunci, că i s-a părut, dar acum era sigură că fusese Selford.

Gîndurile acestea, de care i-ar fi fost scîrbă altădată, o înviorau acum, pentru că o îndepărtau de la preocupările ei dureroase. Pe cînd își răscolea trecutul, i se anunță preotul.

Era un bătrîn, smerit, care îi mulțumi că a avut bunătatea să-l primească.

— Nimeni nu te obligă, copila mea, să stai de vorbă cu mine. Dar Dumnezeu m-a îndemnat să încerc să te văd.

— Eu cred în Dumnezeu și mă bucur că ați venit.

Bătrînul preot o încurajă mult și, la plecare, îi dădu psalmul 12 al lui David, sfătuind-o să-l repete de mai multe ori pe zi.

Cum ieși preotul, Doris începu să se închine cu evlavie.

Rugăciunea desăvîrși ceea ce începuse vizita lui Laurențiu Martin. Era înviorată, avea încredere în viață și simțea că va scăpa, în curînd, din noaptea neagră în care o adînciseră împrejurările. Acum își dădea seama că Laurențiu, odată liber, va muri mai curînd decît să lase să fie condamnată.

Acum știa de ce avusese oroare de propunerile lui Selford, de ce îi făcea rău orice compliment, orice aluzie. Îl iubea pe Laurențiu Martin. Nu mai era singură.. Avea și ea un rost în viață, o speranță, un ideal. Nu va uita niciodată cum a venit la ea, cum i-a vorbit cu sufletul pe buze și cum a plecat, înecîndu-se de emoție.

Din ziua aceea deveni cea mai supusă și cea mai ascultătoare dintre toate arestatele. Toată lumea era mulțumită de ea. Paznicii se mirau de această transformare.

Aștepta să apară înaintea juraților, pentru că presimțea ziua liberării.

Spre seară se pomeni cu un ofițer din aviație, care îi aducea să semneze declarațiile ce le făcuse lui Sir Cawler cu privire la „Epiderma Artificială". Fără să stea la gînduri, citi și iscăli. Ofițerul o întrebase, înainte de a-i întinde condeiul să semneze, dacă își menține declarațiile. Drept orice răspuns fata își scrisese numele.

La plecare, strîngînd hîrtiile, ofițerul îi zise:

— Comandantul nostru se interesează foarte mult de d-voastră, domnișoară. Dacă aveți vreo neplăcere, puteți să-l anunțați.

Și îi lasă o adresă.

Acum se simțea și mai bine. De pe marginea prăpastiei, cînd era să cadă în adînc, au salvat-o trei

miniștri: ministrul lui Dumnezeu, ministrul Aviației și ministrul iubirii — trei plenipotențiari sosiți la timp.

XIX

PROCESUL LUI DORIS ELLIOT, la juraţi, fusese fixat pentru ziua de 28 noiembrie. De cînd citise această ştire în ziare, Selford nu mai avea odihnă. Era prea luminat, ca să nu-şi dea seamă de un lucru: că adevărul va trebui să iasă la iveală, dacă nu va lua măsuri din vreme. Ştia ce a făcut, dar se socotea inocent. Socotea descoperirea sa atît de mare, încît credea că pentru ea, îi se va ierta totul, după cum şi el a făcut totul ca să învingă.

Totuşi, cu cît se apropia termenul procesului, cu atît neliniştea sa creştea. Concediase pe Powell şi pe ajutoarele sale, de cînd l-au scăpat pe Laurenţiu Martin. Se temea de băiatul ăsta. Şi se temea de ura şi de răzbunarea consilierului ambasadei sovietice, pe care îi credea capabili de orice.

Disperat, luă o hotărîre eroică. Să se ducă la şeful Secţiei Criminale şi să-i mărturisească totul. Dacă îl arestează şi îl trimit la spînzurătoare, nu vor avea „Epiderma Artificială"; iar dacă au nevoie de invenţia lui, să-l scoată basma curată.

Sir Cawler îl primi cu obişnuita sa amabilitate:

— Te rog stai, prietene Selford. Sînt gata să te servesc, dacă pot face ceva pentru dumneata.

Marele chimist ar fi vrut să se spovedească, dar îi fu imposibil să fie sincer. Ştia că-i vorbeşte unui om, care n-are nevoie de prea multe precizări

— Peste cîteva zile, la 28 ale lunii, a fost sorocit procesul lui Doris Elliot. Cunoşti chestiunea. E o

fată de o frumusețe tulburătoare și avocații se vor întrece să-i ia apărarea. Am mulți dușmani, voi avea și mai mulți. Lucrînd pentru țara mea și împotriva dușmanilor noștri am stîrnit atîtea uri.. Ce mă voi face în ziua procesului?

— Uiți, iubite prietene, că ești martor, nu acuzat

— Sînt procese... Tocmai citeam aseară despre. unul dezbătut în America, în care un viitor condamnat la moarte era ascultat ca martor în propriul său proces

— Dar aci e vorba de procesul lui Miss Elliot.

— Să zicem că numeroșii mei dușmani vor izbuti, ajutați de avocații vrăjiți de Doris, să desfășoare înaintea juraților pretinse dovezi cum că nu ea, ci eu aș fi ucis pe propria mea soție.

— Ce enormitate! exclamă Sir Cawler.

— Să mergem și mai departe. Să presupunem că această coaliție, urzită împotriva mea, îmi va face un cap de acuzare din moartea slujnicei — pentru care am un act oficial de constatare medicală — și din suprimarea celor doi bandiți, intrați noaptea în casa mea.

— Asta nu se poate întîmpla

— Să presupunem, totuși, că ar fi cu putință. Să punem răul înainte. Să zicem că jurații vor fi amăgiți. Atunci va trebui să merg la spînzurătoare?

Sir Cawler își manifestă mirarea și revolta. Se ridică de pe scaun și bătu pe umeri pe celebrul chimist.

— Dar ce îți trece prin minte, scumpe prietene? De unde și pînă unde faci astfel de presupuneri absurde?

— Recunosc și eu absurditatea lor. Dar știu ce înseamnă să ajungi pe mîna avocaților, fermecați

de doi ochi ispititori. Eu am venit, Sir Cawler, să-ți propun un tîrg. Mă scăpați de primejdia juraților...

— Te va scăpa inocența dumitale.

— S-au mai văzut nevinovați băgați în belea. Tîrgul e ăsta: dacă mă scăpați, vă dau „Epiderma Artificială". Termenul este următorul: la o oră după condamnarea lui Doris Elliot. Dacă mi se întîmplă ceva neplăcut la proces...

— Ceva neplăcut? Ce este plăcut la un proces de crimă?

— Vreau să zic, dacă acest proces va avea urmări rele pentru mine, atunci veți pierde „Epiderma Artificială". Formula nu este scrisă nicăieri. Analiza chimică a substanței n-o veți afla niciodată. Chiar dacă voi fi arestat, nu se va descoperi taina „Epidermei Artificiale". Voi muri în închisoare sau în spînzurătoare, ducînd secretul cu mine. Nu voi putea striga acuzatorilor mei că, presupunînd că au dreptate, pentru țară am făcut, tot ce-am făcut. Dar reprezentantului autorităților i-o pot spune. Nu vă cer nici un ban. Vă rog numai să luați măsurile ce veți crede de cuviință, ca procesul să-și urmeze cursul său normal și acuzata să fie osîndită. Iată recompensa mea.

— Acest tîrg există între noi, deși, pînă azi, n-am discutat nimic în această privință. Cîtă vreme afacerea a fost în mîinile poliției, cred că n-ai avut a te plînge de nimic. Poliția e în serviciul patrici, dar justiția se crede în serviciul lui Dumnezeu! Acolo vom putea influența mai greu. Asta nu înseamnă că nu-ți promit tot concursul nostru.

Selford îi strînse mîna cu căldură

— Îți mulțumesc, Sir Cawler. D-ta ești englez și știi ce sîntem datori față de patria noastră.

— Sîntem înțeleși. Voi face tot ce îmi va sta în putință ca lucrurile să se petreacă așa cum dorești. Dar ia spune: în ce împrejurări ne vei preda „Epiderma Artificială?"

— O voi avea cu mine, la juraţi. De la Curte, voi merge la Ministerul de Externe, sau la Aviație, sau unde vrei, o voi preda și voi dicta formula după care veți putea fabrica oricîte veți dori. Ea nu e toxică și nu costă aproape nimic; deși, ca s-o găsesc, eu am cheltuit toată averea mea personală și aproape tot ce mi-a lăsat Mary.

— Te-am înțeles, Sir Selford. Consider cazul d-tale ca o chestie de Stat. Sîntem înconjurați de dușmani, poate groaznicul război viitor se apropie. În asemenea împrejurări ce importanță mai au amănuntele unui proces la Curtea cu Juri? Voiu îngriji ca toată lumea să fie de partea d-tale. Ai actele încheiate de poliție. Ce dovezi vor putea să producă împotriva d-tale? Acte autentice nu vor avea, pentru că nici o autoritate nu va voi să le libereze asemenea acte. La nevoie chiar acuzata va fi convinsă să vorbească în alți termeni despre d-ta. Doar e în mîna noastră. Prin urmare poți fi liniștit. Procesul de care te temi îți va aduce un îndoit triumf: triumful inocenței și izbînda genialei d-tale descoperiri. Odată ce ni-o vei da, vom îngriji să fii răsplătit precum meriți.

*

Sosi și ziua de 28 noembrie. Niciodată Curtea cu Juri n-a cunoscut o asistență mai aleasă

John Ivanovici, însărcinatul de afaceri al Rusiei Sovietice; miliardarul Allan Gray, cu irezistibila Sissy, fericita sa soție; chimistul cu reputație mon-

dială Keith Selford; inginerul celebru în cercurile sportive Tom Wessley; marele detectiv particular Will Warren, care ședea în spatele avocaților; frumoasa Baby, amanta consilierului ambasadei sovietice; un mare număr de avocați, oameni de știință și studenți, pe lîngă o mulțime de doamne din cea mai bună societate.

Doris Elliot, păzită de un gardian, era nespus de palidă și de frumoasă. Președintele Curții o privea cu vădită antipatie, ca și o bună parte a juraților.

Procurorul Witt era îndîrjit și da semne de nerăbdare. Din cînd în cînd își trecea nervos mîna prin păr. După formalitățile obișnuite i se dete cuvîntul.

— Sarcina mea, începu el, este ușoară: obiectul cu care s-a comis asasinatul este aici pe masă; iar autoarea crimei așteaptă hotărîrea d-voastră, domnilor jurați. Nu există punct nelămurit, nu există îndoială. Pînă în prezent, acuzata n-a mărturisit, dar nădăjduiesc că, în cele din urmă, își va da seama că își agravează situația și va recunoaște fapta sa, descărcîndu-și conștiința. Ar fi cel mai bun lucru pe care ar putea să-l facă.

După această introducere, inimosul domn Witt, făcu o descriere a faptelor, cu o lipsă de obiectivitate prin care s-au distins, în toate timpurile procurorii tuturor popoarelor. Ascultătorii primeau prin urechi și prin ochi — din cauza gesturilor sale acuzatoare — impresia că Doris este o hoață și o asasină.

Dar Laurențiu Martin șopti ceva maestrului Vyner, profesorul său, ce venise să ia apărarea lui Doris. Și maestrul grăi:

— Ca să puteți susține că Miss Elliot a săvîrșit acest asasinat, trebuie să faceți dovada că dînsa nu

este în toate mințile. E de față și va putea judeca toată lumea dacă e întreagă la cap, sau e nebună. Pentru că, un om conștient se ceartă cu un altul, îi poate da o palmă, dacă este mai violent, dar nu este în stare să împlinte cuțitul în inima altuia, așa fără absolut nici un motiv. Și nu există un motiv al omorului de care o învinuiți pe clienta mea. D-voastră sînteți datori să produceți dovada. De ce a ucis Miss Elliot? De ce ar fi răpit iubitei sale eleve Maisie, fără nici o cauză, pe mama ei? Uitați-vă la dînsa. Vă face impresia, acuzata de azi, că ar fi în stare să ucidă pe cineva, pentru că este brun sau blond, pentru că se îmbracă în negru sau în roșu, sau pentru că i-ar fi spus o vorbă supărătoare, presupunînd că Lady Selford, a cărei amabilitate o cunoștea toată lumea, ar fi putut să-i adreseze un asemenea cuvînt? Miss Elliot n-a furat și, prin urmare, n-avea de ce să ucidă.

Procurorul Witt avea impresia că profesorul își bate joc de dînsul. Încercă să fie calm, deși furia îi țîșnea pe gît, prin ochi și prin degete.

— Dacă temeiul apărării n-ar fi cu desăvîrșire fals, noi am împărtăși, în întregime, cele spuse de stimatul nostru profesor. Ca fost elev al d-lui Vyner, cu tot respectul ce se cuvine dascălului meu, voi cerceta o afirmațiune ce, altfel, nici n-ar mai trebui băgată în seamă. Actele încheiate de cea mai strălucită poliție din lume, sînt, în această privință concludente. Cum n-a furat Doris Elliot, cînd bijuteriile sustrase din camera victimei sînt aici pe masă? Priviți-le, uitați-vă la comoara pe care Lorzii Carrington, părinții și bunicii victimei, au strîns-o în scurgerea vremurilor.

— Permiteți o întrebare, se rugă profesorul Vyner cu modestie. Pe acele bijuterii se află, undeva, vreun

blazon, vreo inițială, vreo urmă a nobililor strămoși ai raposatei?

— Poate credeți, onorabile domnule profesor, că ele poartă, în schimb, ștampila familiei Elliot? Regretata doamnă Selford nu se despărțea de bijuteriile ei, după cum a declarat la instrucție martorul principal, profesorul doctor Selford. Aceste nestemate erau păstrate în caseta așezată în peretele budoarului victimei. De două ori pe zi, dînsa privea comoara Carrington-ilor; iar dacă pleca de acasă, lăsa pe negresa Nona — a cărei mărturisire sub prestare de jurămînt există la dosar — să păzească neclintită la ușa budoarului.

— Nu vă supărați, domnule procuror, dacă cer cu insistență să se noteze că bijuteriile erau, în permanență, păzite sau de Mary Selford, sau de către negresa Nona?

— N-am nici o obiecțiune de făcut, în această privință. Veți avea prilejul să ascultați aici și pe profesorul doctor Selford și pe servitoarea sa, și vă veți convinge. Doris Elliot pîndea, fără îndoială, de ani întregi comoara, dar n-a comis crima decît atunci cînd s-a convins că bijuteriile sînt, în permanență, păzite și că nu va găsi ocazia de a le putea sustrage fără a fi prinsă asupra faptului. Poate că ar fi fost mai bine dacă împrejurările o ajutau să-și însușească aceste giuvaericale. Acum e prea tîrziu.

— Bijuteriile sînt ale lui Miss Elliot, îl întrerupse profesorul Vyner.

— Nu vă cer să faceți dovada de unde le aveți, îi răspunse procurorul. Ar însemna să fim prea pretențioși. Ne mulțumim cu mai puțin. Că le-ați furat, e fapt. Ați fost surprinsă pe cînd ieșeați, cu ele în valiză, din casa Selford. Asta a recunoscut-o, la instrucție,

chiar acuzata. Prin urmare ați luat comoara. Faceți dovada, dacă poate să existe o asemenea probă, că ați fi putut să săvîrșiți furtul, fără să ucideți pe doamna Selford. Dacă veți fi în stare să produceți, în fața domnilor jurați, o asemenea probă, atunci într-adevăr situația acuzatei se ușurează mult. Dar nu veți putea să faceți o asemenea probă, pentru motivul foarte simplu că n-ați fi comis omorul, dacă el nu v-ar fi fost folositor la desăvîrșirea furtului acestei neprețuite comoare.

— Vom face dovada, pe care ni-o cereți, — îi răspunse simplu și liniștit profesorul. O vom face cu acte și cu martori.

— Așteptăm cu nerăbdare. Am însă convingerea că ați fi făcut-o de mult, dacă ați fi fost în stare s-o faceți. Dar această fată nu s-a mulțumit să jefuiască și să omoare pe soția celebrului chimist. Selford, o glorie a științei universale, ci a căutat să-i întineze memoria în toate actele ce s-au încheiat de către poliție și de către judecătorul de instrucție. Mi-e rușine să vă citesc cum vorbește o studentă, care abia a trecut în vîrsta de 20 de ani, despre victima sa. Auziți, domnilor jurați. Voiu cita numai cuvintele cele mai inocente: „baba cu picioarele goale", „maestra în piscicultura de salon", „corupătoarea de mihori și de miore", „detracata înfierbîntată", „broasca libidinoasă" și alte expresii tot atît de feciorelnice și de elegante! Această „broască" îi dădea să mănînce, o ținea în casă, o păzea de frig și de căldură, o îngrijea ca o mamă! Care i-a fost răsplata, ați văzut și ați avut prilejul să citiți, în ziare, toate amănuntele acestui caz unic de ingratitudine și de perversitate! Nu există indulgență față de asemenea elemente. Răul trebuie

tăiat din rădăcină. Acela care a împlîntat cuțitul rece în inima caldă și iubitoare a soției profesorului doctor Selford, trebuie pedepsită. Vă rog, domnilor jurați, să aduceți un verdict afirmativ, pe temeiul căruia asasina să-și poată primi pedeapsa meritată.

Niciodată faimosul procuror Witt n-a fost întîmpinat cu mai multă răceală. Pe cînd înșira injuriile ce s-ar fi adus victimei de către acuzată, „despuiată", „crescătoare de pești cu două picioare", etc. frumoasa Sissy Gray nu se putu opri de a nu rosti, aproape tare:

— Bine i-a zis!

Studenții scoteau exclamații ironice și priveau, cu drag, pe colega lor, învinuită de o crimă atît de abominabilă. Procurorul simțea că a fost slab și se pregătea să fie mai energic în replică.

Dar iată că profesorul Vyner obținu să se asculte, în fața juraților și unii dintre martorii care au depus numai la instrucție și fuseseră socotiți, la început, ca inutili. (Declarațiile lor de la dosar erau prea lungi și suficient de clare, pentru a mai putea să fie repetate). În zadar se opusese procurorul. Ședința fu întreruptă pentru cîteva minute în vederea ascultării acestor martori.

XX

PE CÎND PROCESUL ÎNCEPUSE, la Curtea cu juați, în aceste condițiuni, în casa lui Selford se petrecea o scenă curioasă.

Negresa Nona se afla, de două zile, în pat și stăpînul ei depusese, la dosar, un certificat medical că e grav bolnavă și nu poate să vină la Curte și să depună

ca martoră. De altfel ea își menținea, în întregime, cele susținute la poliție și la instrucție.

Camera negresei se afla sus, la mansardă. Restul mansardei palatului era ocupat de pod. Însărcinată cu misiunile cele mai delicate, de către stăpînul său, Nona voise să fie izolată în acel colț de pod, spre a nu putea fi văzută și spionată de nimeni. În camera aceea, de la mansardă, punea dînsa la cale tot ceea ce nu trebuia observat de ochi indiscreți. De acolo porneau toate uneltirile.

Mai sănătoasă și mai voinică decît întotdeauna, Nona sta lungită, în cămașă, în pat, acoperită cu o cuvertură de lînă, gata să facă pe bolnava, în cazul cînd Justiția ar fi avut curiozitatea să se convingă, la fața locului, de veracitatea certificatului medical, înaintat Curții cu Jurați.

Nesimțitoare, executa orbește poruncile stăpînului său și, acum, aștepta condamnarea lui Doris, ca să poată sări din pat și primi răsplata bănească de la chimistul Selford. Negresa era de o lăcomie și de o avariție rară.

Ușa mansardei se deschise încetișor, lăsînd să intre un om cu două pachete în mînă. Unul pătrat, iar un altul lung și subțire. Înainte de a prinde să țipe, ea fu apucată de gît de către Bob, care îi zise:

— Dacă faci gălăgie, omor la tine!

Bob îi ținu apoi un lung discurs. Ea protesta mereu, iar el devenea din ce în ce mai amenințător. Așezase pachetul pătrat pe masa de lîngă pat și desfăcuse pachetul cel mic: o bucată de cauciuc subțire și lungă de un metru. Arată femeii cauciucul și îi vorbi, din nou. Din semnele pe care le făcea ea din cap, ar fi putut deduce oricine că refuză să spună ce o întreba

negrul. Atunci, Bob se înfurie, trase cuvertura de pe dînsa, îi legă mîinile și picioarele și începu s-o croiască, peste picioare și peste fese, cu cauciucul. Nona încercă să se opună, dar Bob avea o forță uriașă. Peste cîteva minute, Nona îl rugă s-o lase, că spune tot. Dar Bob, furios îi trăgea înainte. Cămașa îi se ridicase și șoldurile enorme apăreau umflate de lovituri. În sfîrșit o lăsă. Pînă să se dezmeticească Nona, Bob, cu spatele la dînsa, desfăcea pachetul pătrat de pe masă. Negresa nu-i dădea nici o atenție. frecîndu-și cu palmele cărnurile învinețite de lovituri. Dar fiindcă Nona continua să tacă, Bob o amenință din nou, fără s-o croiască. Atunci, de frică, ea începu să vorbească:

— Stăpîn de la mine lipit pastă corpul de la Ruth și omorat pe el, apoi spălat și chemat doftor. Tot stăpîn de la mine omorat doi ruși cu pastă de la el și tîrziu împușcat peste ruși gloanțe. Miss Elliot nu omoară stăpîna de la mine, bărbatul lui băgat cuțit la piept de la cucoana. Miss nu este vinovat. Frică stăpîn nu spus la mine toate. Acum zis adevărul.

După ce negresa își termină declarația, Bob desprinse microfonul pe care îl agățase, cu o sîrmă, de tabla de fier a patului lîngă capul negresei, închise aparatul de înregistrare — de forma unui mic gramofon obișnuit — apoi zîmbi satisfăcut.

Își făcuse datoria! Pusese toată grija în actele lui, pînă reușise să smulgă mărturisirea negresei. Era mulțumit. Dar acum se născu într-însul un alt instinct. Inima îi zvîcnea. Ochii îi străluceau. Respirația îi era întretăiată. Puse un genunchi peste regiunea rinichilor femeii și începu s-o lovească din nou. de astă dată cu o furie oarbă. Unde da, se și ridica o dungă albicioasă,

Rubine de sînge se iviră în curînd pe șoldurile negresei. El îi striga:

— De ce nu spus crime poliție? Tu face de rîs neam de la noi, tu compromis culoare neagră.

Nona răcnea, ca o vită la tăiere. El îi astupa gura cu o basma și continuă s-o bată.

Cînd socoti că a pedepsit-o suficient și, temîndu-se să n-o omoare, își luă aparatul și bastonul de cauciuc și se coborî pe unde venise. Nimeni nu-l supără. Grădinarul îl întrebă la plecare:

— Ai văzut pe ruda d-tale? E bolnavă rău?

Negrul dădu din cap rîzînd și îi răspunse:

— Pînă nu sosește Bob, el este mai sănătos ca și tine. Acum lăsat la el puțin indispus.

Iar grădinarul, de colo:

— Desigur, din pricina emoției că și-a văzut vărul, pe care nu l-a mai întîlnit de atîția ani.

La Curtea cu Juri, Laurențiu Martin își făcea depoziția:

— N-am cunoscut, în viața mea, o ființă mai nobilă și mai idealistă decît Doris Elliot.

— N-ați fost chemat să vă spuneți opiniile d-voastră aici, se răsti la el procurorul Witt. Dacă n-aveți altceva de spus, puteți pleca!

— Bijuteriile sînt ale domnișoarei Elliot, continuă tînărul. Nu putea să se fure pe ea însăși. Pentru edificarea domnilor juraţi, îmi veţi da voie să citesc următoarele două procese verbale: „*Proces verbal No. 1.* Subsemnații Allan Gray, industriaș; Tom Wesley, inginer și Wil. Warren, detectiv, întrunindu-ne azi, în biroul celui din urmă, constatăm că bijuteriile prevăzute în alăturatul inventar au fost aduse

de studentul Laurențiu Martin spre a fi lăsate, timp de două săptămîni, în păstrarea d-lui Warren. Aceste bijuterii aparțin, după declarația studentului, colegei sale Doris Elliot" „*Proces verbal No. 2.* După două săptămîni, întrunindu-ne din nou, constatăm că aceste bijuterii sînt în acelaș loc, unde au fost lăsate de noi. Semnăm și fotografiile bijuteriilor".

A. Gray T. Wesley W. Warren
Industriaș Inginer Detectiv

Am onoarea a depune procesele verbale, fotografiile bijuteriilor, precum și fotografia domnișoarei Eliot, gătită cu bijuteriile sale.

Efectul acestei mărturii schimbă atmosfera, pe care oficialitatea încerca s-o facă procesului. Acum toată lumea, în afară de magistrați, se dădea de partea acuzatei. Procurorul se ridică:

— De unde știm noi unde au fost bijuteriile în intervalul dintre cele două procese verbale? Ele au putut fi sustrase, aduse în goana automobilului pentru trebuința procesului-verbal No. 1 și, peste două săptămîni, prin aceeași operație, aduse din nou spre a forma obiectul procesului-verbal No. 2. Cine garantează că ele au rămas tot timpul în casa lui Mister Warren?

— Eu!

Era detectivul, care sărise ca ars, pe deasupra capetelor avocaților.

— Să admitem, răspunse procurorul cu mai puțin curaj, dar toate aceste acte, redactate de către particulari, nu înseamnă mare lucru.

— Cer iertare domnului procuror, rosti clar, dar fără nici o nuanță de supărare profesorul Vyner

Noi n-am făcut decît să executăm porunca onorabilului reprezentant al Ministerului Public. Ne-a cerut să facem dovada că am fi putut lua bijuteriile, fără să ucidem.

— De ce recurgeți la asemenea subterfugii și nu faceți dovada de unde aveți bijuteriile? Ar fi mult mai simplu și ar fi concludent.

— Cer ședință secretă, rosti maestrul Vyner. Cererea fu admisă.

După ce publicul ieși, profesorul Vyner rosti cu demnitate:

— Rog pe domnul președinte să binevoiască a ne comunica dacă reprezentanții lui „Intelligence Service", din Constantinopol, n-au trimes, la Londra, unele note ce privesc de aproape pe chimistul Selford?

O indignare generală, în restrînsa lume oficială ce rămăsese în sală, stîrniră aceste cuvinte. Selford se ridicase în picioare și da din mîini, ca un epileptic, dar nu se înțelegea ce spunea.

Procurorul răspunse, înecîndu-se de furie:

— Atragem atențiunea apărării să nu amestece chestiunile de stat într-un proces ordinar de furt și de asasinat. Rapoartele secrete nu se pot divulga particularilor. Nici noi nu le cunoaștem. Dar am convingerea neclintită că, dacă „Intelligence Service" s-ar ocupa, cîndva, de numele profesorului doctor Selford, ar fi numai pentru a-i aduce cele mai bine meritate elogii din lume.

— D-voastră ați fost la South Kensington, domnule procuror? întrebă Vyner. Eu am fost și am văzut lucruri într-adevăr extraordinare, în ceea ce privește spionajul.

— Dacă veți continua pe acest ton, îi zise președintele răstit, vă voi lua cuvîntul, domnule profesor.

— Cer iertare tuturor acelora pe care i-aș fi putut jigni. Dar nici nu putem renunța la apărare. Bijuteriile au fost proprietatea unei principese indiene, din care se trage acuzata de azi. Forma lor nu îngăduie nici o îndoială. Lorzii Carrington nu puteau avea asemenea obiecte, ce poartă pecetea țării de unde vin. Unul dintre tovarășii lui Gandhi, unchiul lui Miss Elliot...

Procurorul îl întrerupse, cu îndîrjirea, ce nu l-a părăsit nici o singură clipă:

— În penibila situație sînteți, domnule profesor. Faceți insinuări împotriva savantului profesor Selford, care a adus neprețuite servicii armatei și țării întregi și vă pregătiți să aduceți laude trădătorilor. Simțeam eu că am de-a face cu vrăjmașii țării noastre!

— În chestiile penale nu avem de ce amesteca opiniile noastre politice. Clienta mea a cunoscut ura d-voastră și, de aceea, n-a avut curajul să spună cine i-a încredințat bijuteriile. Iată taina. Ea e născută aici, e englezoaică și se cutremura la ideea că ar putea fi învinuită de relații cu cei care visează independența Indiei. Dacă n-ar fi fost acest motiv, procesul de azi n-ar fi existat.

— Dovada! Faceți dovada, strigă procurorul. În justiție nu contează-afirmațiile, chiar cînd le face un om de talia d-voastră.

Selford se clătina, ca și cum ar fi fost amețit. El șopti ceva președintelui Curții, apoi se retrase abătut pe scaunul său. Apărarea ceru ca profesorul Selford să fie ascultat imediat. Procurorul încercă să se opună, dar președintele admise.

Ca în vis, înaintă în fața juraților, marele chimist. Privirea îi era pierdută. Povesti, încă odată, ceea ce declarase la instrucție. Vyner luă cuvîntul după ce dînsul termină:

— Ne poate spune martorul, cum a murit servitoarea sa Ruth?

— Domnul apărător n-are decît să citească actul medical încheiat de circumscripția respectivă.

— Noi ne îndoim de cele cuprinse în acel act și afirmăm că femeia a murit din pricina că plămînii epidermei sale — porii — nu mai funcționau. Să mai ne spună martorul cum au murit cei doi ruși, pe care i-a prins noaptea lîngă casa de bani, spun actele, noi zicem în laboratorul său?

— Mă opun la torturarea martorilor acuzării! strigă procurorul.

— Noi afirmăm că rușii au murit sufocați. Cine a biruit prin forță — cum au învins cei care au adus pe Miss Elliot pe această bancă — au izbutit numai pe jumătate, după cum spunea nemuritorul Milton John!

Rostind aceste cuvinte, profesorul Vyner nu slăbea din ochi pe Selford.

Se introduse martorul Bob, care intră cu o cutie în mînă. Ușierul striga în urma lui:

— Ei, tu, ăla coloratul, lasă-ți bagajul afară!

Bob se strîmbă la el:

— Nu poate pentru ca să lase.

Și Bob începu să spună tot ce știa. A văzut bijuteriile, în fiecare zi, timp de două săptămîni, acasă la stăpînul său, detectivul Will Warrer. A scăpat pe Laurențiu Martin, din pivnița în care îl închiseseră oamenii chimistului Selford. A găsit acasă, la domnul Selford,

în stare de perfectă sănătate, pe negresa Nona, care i-a făcut o declarație interesantă.

— Să auzim, îl încurajă profesorul Vyner.

În uimirea generală, Bob deschise cutia, potrivi acul și gramofonul începu să vorbească:

„Stăpîn de la mine lipit pastă peste corpul de la Ruth...".

Jurații se uitau unii la alții, procurorul făcu semn ușierilor să oprească aparatul. Dar discul care se învîrtea repede, își terminase, în acest timp rolul: Reprodusese întreaga declarație a Nonei.

— E o manoperă ordinară, strigă procurorul. Rog pe domnul președinte ca, în virtutea puterii discreționare, să ordone aducerea imediată a negresei Nona în fața domnilor juraţi.

— Noi ne opunem, zise domol profesorul Vyner. La dosar există un act, prin care se dovedește că această femeie este foarte grav bolnavă. Ar fi o barbarie s-o tîrîm pînă aici. Placa care v-a adus mărturia ei este ceva material, care se poate oricînd controla. Noi recunoaștem vocea și declarăm exact cele cuprinse, în acest disc.

Spunînd aceste cuvinte, profesorul se îndepărtă de colegii săi, ridică fruntea și renunță la atitudinea umilită de pînă acum. Cu glas puternic, vibrător, rosti următoarele cuvinte:

— Eu, John Vyner, profesor de drept penal, acuz pe Keith Selford, doctor în chimie, că și-a ucis soția și că a omorît, de asemenea, pe servitoarea sa Ruth și pe doi ruși, aceste trei victime din urmă fiind suprimate prin ajutorul unor combinații chimice.

În clipa aceea se auzi un corp căzînd. Toată lumea se întoarse în direcția de unde venea zgomotul. Selford zăcea pe jos.

— Ședința se întrerupe pentru un sfert de oră — declară președintele.

Iar procurorul strigă:

— Un medic! Apoi, întorcîndu-se către apărare: l-ați dat gata!

Peste cîteva clipe, intră un medic bătrîn, care asculta inima chimistului, apoi zise:

— Orice ajutor medical e zadarnic. A încetat din viață!

Sir Cawler, care se afla în sală, se apropiă de mort. Și, numai el observă că Selford avea gura și nările astupate cu o pieliță transparentă ce nu putea fi observată decît privită de aproape și cu deosebită luare aminte. În buzunarul din stînga hainei repausatului, se afla o coală de hîrtie, îndoită în patru, . Înainte de a se sinucide, Selford scrisese repede următoarele:

Către „Intelligence Service"

M-ați calomniat. N-am dat nimănui „Epiderma Artificială". Aș fi vrut s-o ofer, cu drag, țării mele, pe care am servit-o pînă la această vîrstă. Dar ai mei, după ce mi-au refuzat întîi orice ajutor, se pregătesc, în acest moment, să mă trimită la spînzuratoare. În asemenea condițiuni prefer să iau cu mine, în mormînt, tot meritul și toată grozăvia invenției mele. Sînt destule plăgi pe carul bietei omeniri, ca să mai existe acest nou bici al lui Dumnezeu.

Închizînd ochii pentru totdeauna, declar că Doris Elliot este nevinovată, ca și negresa Nona, credincioasa

mea servitoare. Cer scuze lui Sir Cawler, că nu mă ţin de cuvînt, dar am mîngîierea că şi dînsul şi l-a călcat pe al său. Bijuteriile sînt ale familiei Elliot.

Pentru toate cîte le-am făcut, cer iertare, dar scuza mea a fost şi este iubirea de patrie.

Keith Selford

Preşedintele citi, în şedinţă secretă, scrisoarea lui Selford.

Făcînd rezumatul dezbaterilor, arată cele susţinute de procuror, argumentele apărării şi conchise că scrisoarea lăsată de Selford, deşi opera unui sinucigaş, în clipa cînd trecea dincolo, totuşi atîrna greu în balanţa apărării. Doris Elliot fu întrebată dacă mai are ceva de adăugat. Ea spuse numai atît:

— Dacă mă socotiţi vinovată, condamnaţi-mă!

Preşedintele atrase, apoi, atenţia procurorului şi juraţilor că, în şedinţa publică, în care se va citi sentinţa, nu trebuie să se facă nici o aluzie la scrisoarea lui Selford şi la chestiunea „Epidermei Artificiale".

Şedinţa fu, din nou, suspendată, iar publicul lăsat să năvălească în sală. Reporterul ziarelor cereau amănunte asupra morţii lui Selford. Poliţia era în fierbere. Sir Cawler dădu ordin să se pună sigiliile şi să se instaleze un post fix de poliţie, în laboratorul decedatului chimist.

Consilierul de ambasadă sovietică părăsea furios Curtea cu Juri, înţelegînd că a pierdut, pentru totdeauna, geniala descoperire a lui Selford.

Will Warren trimise pe Laurenţiu Martin să caute pe Maisie şi s-o liniştească, spre a nu afla de moartea tatălui ei, în mod brusc. Sissy Gray ceru să se aducă

fata la ei acasă, unde o va îngriji, ca o mamă, cît timp va fi necesar. De asemenea trimise pe Allan acasă, să facă toate pregătirile, pentru primirea lui Doris, de care Will Warren îi vorbise cu atîta entuziasm.

Sissy Gray voia să aştepte eliberarea lui Doris, spre a o conduce personal acasă la ea. Dar Tom Wesley şi alte persoane din sală tremurau încă pentru soarta lui Doris. Nu se ştia care va fi verdictul juraţilor. Se încinseră vii discuţii. De altfel nimeni nu era împotriva acuzatei.

În sfîrşit magistraţii îşi făcură intrarea.

Procurorul îşi ocupă locul. Era senin. Toată lumea interpretă atitudinea sa în defavoarea acuzatei: se bucură, pentru că au condamnat-o! Juraţii ieşiră din camera de deliberare, unul către unul, păşind cu gravitate. Toate privirile din sală se îndreptară în spre ei.

Înainte de a afla verdictul juraţilor, să vedem de unde avea profesorul Vyner amănuntele, pe temeiul cărora şi-a îngăduit să scuze formal, în faţa Curţii cu juri, pe Selford.

Ce cînd primise însărcinarea de a se ocupa de „Epiderma Artificială" Will Warren urmărea pe fosta călăreaţă de circ Baby, întrucît nu putea să se ocupe,, prea de aproape, de consilierul ambasadei sovietice proteguit de misiunea sa diplomatică. Şi nu-i fu greu detectivului să afle că tulburătoarea amantă a moscovitului frecventa o celebră casă de întîlnire din Halfoons Street.

Acolo era un „brothel" în felul celor ţinute, pe vremuri, de Mistress Collet, Tereza Berkley şi, în

timpul din urmă, de Fanny Addison cea grasă, care acum zăcea în închisoare. Veneau acolo, subiectele lui Havelock Ellis, „prizoniere" pasionate, frumoase, cu pantofii parfumați, adorați de fetișiști, trepidante masochise căutîndu-și îmblînzitorul neînduplecat, dandy care nu veneau „spre a introduce calmul antic, în mijlocul agitației moderne", cum îl caracteriza un gînditor, ci dimpotrivă, spre a face chefuri, scandaluri și a căuta ineditul cu orice preț. După ce s-a convins în ce zile femeia se duce în acel brothel, a cerut concursul unor prieteni din poliție și a pus mîna pe dînsa, tocmai cînd ieșea, înfășurată în faimoasa ei blană.

— Îmi dați voie, milady, să vă însoțesc o clipă?

— De ce nu? Și două, îi răspunse ea, cu un surîs încîntător. Numai să nu mă plictisești.

— Voi încerca. Atunci, să-mi spui ce ai căutat în casa aceea?

— Dar nu ești plictisitor de loc. Ești de o impertinență rară! Și, pentru că obrăznicia d-tale m-a uimit, mă grăbesc să te satisfac: am fost ca să mă amuz.

— Fapta d-tale se pedepsește.

— Cred și eu. E chiar nevoie să se pedepsească aspru și la timp. Mă oblig ca, dacă mă mai prinzi prin partea locului, peste patru zeci de ani, cînd voi fi trecut de șaizeci, să-mi faci ce vei vrea.

— Peste patruzeci de ani?

— Sigur. Atunci voi fi femeie bătrînă și voi merita toate rigorile legilor noastre. Acum, cînd tinerețea îmi zîmbește, cînd toți bărbații mă săgetează cu priviri lacome, dă-mi voie, oricine ai fi d-ta, să trăiesc și eu.

— Uite ce e, milady, nu putem discuta, pe stradă, acest lucru. Dacă vrei, să ne urcăm sus, la mine, unde vom putea sta de vorbă. Stau aici, aproape.

— Un șantaj! M-ai văzut ieșind dintr-o casă rău famată și vrei să mă dobîndești prin amenințări. Păcat! Aveai șanse să reușești și fără acest odios procedeu modern.

— În sfîrșit, te rog să-mi răspunzi: mergi la mine?

— Hotărît nu!

— Atunci voi întrebuința forța.

— Nu știi cu cine ai de-a face. Sînt soția unui important membru al Corpului Diplomatic.

— Care probabil că n-ar fi bucuros să afle aceste lucruri.

— Toate acestea nu te privesc pe d-ta. Am stat de vorbă, cîtă vreme ai fost hazliu. Acum șterge-o, că te plesnesc!

În clipa aceea Warren scoase un mic fluier de argint. Abia suflă într-însul și trei agenți de poliție, ieșiți ca din pămînt, înconjurară femeia.

— O urcați într-o mașină și o duceți sus, la mine. Dacă se opune, întrebuințați forța. Dacă lovește, loviți-o!

Și plecă.

Peste cîteva minute, Baby, foarte calmă, ședea pe canapeaua verde din cabinetul lui Will Warren, povestind detectivului viața ei în casa consilierului de ambasadă. După ce termină, detectivul îi zise:

— Ai dansat de două ori despuiată în fața chimistului Selford. Nu tăgădui, căci sînt bine informat: odată la Ivanovitz acasă și, a doua oară, chiar la Selford. Ai făcut toate acestea spre a-ți îndeplini misiunea de spioană sovietică. Dacă nu te ispitește Turnul Londrei,

cu lespezile sale de piatră și cu subteranele sale tenebroase, să-mi spui tot ce ai aflat de la dînsul și despre dînsul.

— Eu nu pot fi dusă în Turnul Londrei.

— D-ta poți chiar muri acolo.

— Eu nu voi muri în el.

— Au murit acolo regi, dar mi-te d-ta. Mai bine vorbește!

— Îți spun tot ce știu. Selford a omorît pe prințesa Orlow, care făcea pe servitoarea în casa sa. John are scrisori de la dînsa. pe care vi le voi pune la dispoziție, pentru că iubitul meu îl urăște de moarte pe canalia de Selford. Odată în posesiunea acestor scrisori, îl veți putea pierde. Știu că poliția avea bănuieli, dar n-avea dovada. Proba ți-o voi da eu. În privința uciderii băieților noștri n-avem alte probe.

— N-am nevoie. În chestiunea lor pot face dovada gloanțelor și o putem sili să vorbească pe negresa Nona, complicea lui Selford. Dar ce știi despre „Epiderma Artificială"? Sîntem informați că Intelligence Service a aflat, la Constantinopol, că prietenul d-tale a pus mîna pe „Epiderma Artificială". O are, sau n-o are? Înainte de a răspunde, te rog să te gîndești la Turnul Londrei și la negrul meu Bob, care are specialitatea de a dezlega limbile. Poate că ai auzit de dînsul?

— N-are nimic. Selford l-a păcălit. Pot să-ți spun însă despre „Epiderma Artificială" unele lucruri, pe care nu le știe nimeni. Mai avem agenții în casa lui Selford. În afara de rolul ei destructiv, „Epiderma Artificială", poate fi întrebuințată și în chirurgie. Ea poate înlocui perfect epiderma adevărată. Are toate însușirile ei, ba e chiar mai rezistentă și mai frumoasă.

Dar e impermeabilă. Dacă își taie, sau își pierde cineva, dintr-o cauză oarecare, dintr-un accident, o porțiune de piele, ea poate fi perfect înlocuită prin „Epiderma Artificială". Totul e să nu fie de o prea mare întindere, întrucît aerul și transpirația neputînd pătrunde printr-însa, obosește rinichii și poate aduce chiar moartea. Acestea toate le știu din însemnările lui Selford, pe care un agent al nostru le-a copiat. Dar el n-a scris nici un rînd, nici un cuvînt, despre compoziția acestei „Epiderme Artificiale" și despre rolul ei în război. Se teme și de umbra lui, mai cu seamă că Ivanovitz, care e un fanfaron, l-a prevenit că are agenți în casa lui.

— Prințesa Orlow nu v-a spus nimic de asasinarea lui Mary Selford?

— Ba da, avem raportul ei scris.

— Ascultă bine, frumușico, tot ce îți voi porunci. Poliția oficială nu se amestecă, spre a nu supăra un membru al corpului diplomatic. Dar nimeni nu poate împiedica pe un cetățeam englez — și eu cunosc vreo zece din aceștia — să împuște, pe stradă, pe o spioană sau s-o denunțe spre a fi închisă în Turnul Londrei. Cum ajungi acasă, vei lua scrisorile prințesei Orlow și rapoartele ei și le vei trimite profesorului Vyner, la această adresă.

Rupse o foaie din carnet și îi scrise adresa.

— Dacă vei face întocmai, vei fi iertată, pentru tot ce ai făcut.

— Vă făgăduiesc că voi trimite profesorului, a cărui locuință mi-ați indicat-o, dovezile cerute.

— Ai văzut cum te-am ridicat de pe stradă. Asta o pot face oricînd, și te sfătuiesc să nu-l spui nimic rusului. Ar fi bine însă să-l sfătuiești, ca din partea

dumitale, să-și retragă agenții din casa Selford, căci altfel va fi rechemat.

La plecare, Will Warren îi dădu un plic cu parale, știind că o femeie care frecventează casele de întîlnire are întotdeauna nevoie de bani.

*

În tăcerea desăvîrșită ce cuprinsese sala Curții cu Juri, primul jurat anunță răspicat:

— Nu, nu este adevărat că domnișoara Doris Elliot a ucis, cu premeditare, pe Mary Selford...

Întreaga sală izbucni în aplauze. Președintele agită clopoțelul:

— Dacă mai văd manifestîndu-se un singur semn de aprobare sau dezaprobare, evacuez sala.

Publicul se liniști. Doamnele erau radioase. Studenții, neputîndu-se abține, jucau pe loc. În sfîrșit președintele pronunță sentința:

— *Juriul, aducînd un verdict negativ, Curtea achită pe Miss Elliot de orice penalitate și ordonă punerea sa în libertate imediat, dacă alte cauze nu impun deținerea ei.*

Acum nimeni nu mai putea opri entuziasmul sălii. Toată lumea aplauda în delir. Femeile plîngeau. Fu introdusă Doris Elliot.

Albă, dreaptă, mîndră, ascultă, în picioare, sentința ce i se citi și ei.

Sissy Gray, cu Laurențiu Martin și ceilalți prieteni ai lor, o așteptară pînă se îndepliniră formalitățile de punere în libertate.

Cînd se urcă, la ieșire, în automobilul soților Gray, publicul făcu achitatei o nouă manifestație de simpatie.

*

La cîteva luni după aceste evenimente, în casa soților Gray avea loc logodna advocatului Laurențiu

Martin cu Doris Elliot. Era de față și Maisie, care fusese luată, cu acest prilej, din internatul, unde își urma studiile și unde funcționa, ca subdirectoare, fosta ei profesoară, Doris. Nu lipsea nici d-na Hopkins, mătușa lui Larry, care trăsese o spaimă strașnică atunci cînd el fusese răpit în drum spre ferma ei din apropierea metropolei.

Petrecerea a ținut pînă la ziuă. Laurențiu și Doris erau în culmea fericirii.

În curînd, singuri și setoși de dragoste curată, plecau — soț și soție — într-o lungă călătorie de nuntă.

Nași au fost: Sissy Gray și Wanker, unchiul lui Doris, sosit cu întîrziere din India în vederea procesului. Nașul le-a dăruit toate bijuteriile prințesei indiene.

Cea mai mare bucurie a lui Doris, în afară de mîngîierile și sărutările dragului ei Larry, era să-i trimeată lui Maisie, din fiecare localitate, cîte o frumoasă vedere, ținînd-o în curent cu mersul voiajului lor și anunțîndu-i ziua întoarcerei în țară.

Cu toate stăruințele lui Will Warren negresa Nona fu arestată de către Sir Cawler. De asemenea și fosta călăreață de circ Baby, pe care însă profesorul Vyner reuși s-o pună în libertate, după cîteva zile de arest, recunoscător pentru dovezile ce-i procurase în misterul Selford.

Încercările celor mai mari chimiști englezi de a reconstitui „Epiderma Artificială" fură zadarnice. Au tăiat bucățele din ea, de pe buzele lui Selford, au găsit urme în laboratorul din palatul său, dar taina n-a putut fi pătrunsă.

„Pielea îngerului negru" trebuie să rămînă în veci necunoscută — în vecii vecilor! Poate că Selford o împrumutase de la Diavol și acesta și-a luat-o îndărăt, în iad.

Selford se răzbunase: el a dus îndărăt Morții invenția pe care susținea că a desăvîrșit-o numai prin ajutorul Morții.

Litvinov, comisarul externelor, trimise o notă foarte aspră consilierului de legație Ivan Ivanovitz, pentru bluff-ul în afacerea „Epidermei Artificiale".

Moștenitoare bogată, frumoasă și cuminte, instruită și păzită pas cu pas de Doris Martin și de Sissy Gray, Maisie Selford avea să fie, în curînd, cea mai căutată partidă din aristocrația loxdoneză.

CĂTRE CITITORI

Editura A.P.P. a reţinut sugestia dvs. privitor la posibilitatea obţinerii unui abonament.

Precizările vor apare în unul din romanele care vor apare ulterior.